

ဇွေတမာန်

တမလွန်ကပြန်ခဲ့တယ်

ဂန္တီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု

အပိုင်း (၁)

(၁)

စန္ဒီသည် အမှတ်မထင် ဓာတ်လိုက်ခံရရာမှ အမြင်ပေါက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အမြင်ပေါက်သည်ဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ရှေ့တွင် အမှန်တကယ်မရှိသည့်အရာများကို မျက်စိထဲတွင် ထင်မြင်လာခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့မြင်လာရသောမြင်ကွင်းများသည် အခြားသောအဝေးတစ်နေရာက အဖြစ်တွေလား၊ ပရလောက သို့မဟုတ် နာနာဘာဝ ဝိညာဉ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုလားဆိုတာ စန္ဒီအဖို့ မကွဲပြားခဲ့ချေ။

ထိုနေ့က ရေတင်စက်ကိုဖွင့်ထားရင်း စန္ဒီ ရေချိုးနေခဲ့သည်။ သူမရေချိုးပြီးချိန်နှင့် ကန်ထဲသို့ရေပြည့်ချိန်မှာ အံ့ကိုက်ဖြစ်နေသည်။ စန္ဒီသည် ကိုယ်ပေါ်မှရေများကို အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် စင်အောင်သုတ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ခြောက်သွေ့သော ဖိနပ်ကိုစီး၍ ရေတင်စက်ရှိရာသို့သွားသည်။ ရေတင်စက်ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ပေါ်မှာရေမရှိအောင် သတိထားပါလျက် မည်သို့ဖြစ်သွားသည်မသိ။ ခလုတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သော သူမလက်ထဲသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်စီးဝင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သွားသည်။ မျက်လုံးအမြင်တစ်ခုလုံး လင်းလက်သွားကာ အဖြူချည်းသက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားလေသည်။

တော်ပါသေးသည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နှင့်ကင်းလွတ်သွား၍ သူမ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ ညာဖက်လက်မောင်းမှာတော့ ထုံကျင်ကိုက်ခဲ့နေခဲ့သည်။

အသံကြား၍ အဘွားက ပုတီးစိတ်နေရာမှ ဘုရားစင်ရှေ့ကနေ ထပြေးလာသည်။

‘ စန္ဒီ.. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဓာတ်လိုက်လား’

အဘွားက လဲနေသောစန္ဒီကို ထူမပေးသည်။

‘မြေးလေး.. စန္ဒီ.. သတိရရဲ့လား’

‘ရပါတယ်အဘွား၊ သမီးဘာမှမဖြစ်ပါဘူး’

သူမသည် ပေါ့ပါးစွာပင် လဲနေရာမှ ထလိုက်၏။

အဘွားက သူမကိုထူပေးသည်။

သံမဲတလင်းပေါ်လဲနေရာမှ အားယူထရင်း ထူပေးနေသော အဘွားကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သည်တွင် စန္ဒီသည် မြင်နေကျမြင်ကွင်း မဟုတ်သော ထူးခြားသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အဘွားနောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေပုံကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

စန္ဒီအံ့ဩသွားသည်။ အိမ်မှာ အဘွားနှင့်စန္ဒီနှစ်ယောက်တည်း ရှိသည့်အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီမြင်နေရသောလူမှာ စန္ဒီတို့ကို နောက်ကျောခိုင်း၍ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒီနှင့်အဘွားက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေ၍ ထိုသူသည် အဘွား၏နောက်ဖက်တွင် ကျောခိုင်း၍ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟင်.. ဟိုမှာ.. ဟိုမှာ..’

စန္ဒီက အဘွားနောက်ကျောဖက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အော်လိုက်မိသည်။

‘ဟင်.. ဘာလဲငါ့မြေး၊ ဘာတွေ့လို့လဲ’

‘အဘွားနောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေတယ်.. အို..’

စန္ဒီက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း ထိုသူကိုကြည့်လိုက်ရာ အခြားသောမြင်ကွင်းများကိုပါ မြင်လိုက်ရ၍ပိုအံ့အားသင့်သွားရသည်။

‘ဘယ်မှာလဲငါမြေးရဲ့၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါလား’

အဘွားက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

‘နေဦး..နေဦးအဘွား၊ သမီးမြင်သလို အဘွားမမြင်ဘူးထင်တယ်။ သမီး လူတစ်ယောက်ကိုမြင်နေရတယ်’

စန္ဒီသည် သူမြင်နေရသည်လူကြီး၏ပုံရိပ်ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကိုလည်း ပွတ်သတ်ကြည့်မိသည်။ သူမ အမြင်မမှားပါ။ လူတစ်ယောက်ကို စန္ဒီတကယ်ကိုမြင်နေရပေ၏။

ထိုသူသည် စန္ဒီတို့နှင့်ကြမ်းတပြေးတည်းမှာ မတ်တပ်ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒီတို့မြေးအဘွားနှင့် နီးကပ်စွာရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက စန္ဒီတို့ကိုနောက်ကျောခိုင်းထားသည်အတွက် သူ့မျက်နှာကိုတော့မမြင်ရပေ။ ကြည့်ရသည်မှာ ဖေဖေတို့အရွယ် လောက်ရှိသော ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

စန္ဒီသည် ထိုလူကြီးနောက်ကျောကိုကြည့်နေရင်းမှ သူမသည် မြင်ကွင်းနှစ်ခုကို ထပ်ရက်အနေအထားဖြင့် မြင်နေရခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိလာလေသည်။

စန္ဒီမြင်နေရသည်မှာ ထိုလူကြီးသာ မဟုတ်သေး။ အခြားသော လူနေတိုက်ခန်းတစ်ခု၏သွင်ပြင်ကိုပါမြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို လူကြီးသည် စန္ဒီတို့နေအိမ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော သီးခြားဖြစ်သည့် ထိုတိုက်ခန်းထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်နေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

စန္ဒီတို့နေထိုင်ရာအိမ်က သပ်သပ်။ ထိုလူကြီးရှိနေသော တိုက်ခန်းကသပ်သပ်။ သီးခြားစီဖြစ်ပါသည်။ သူမ ပကတိနေထိုင်နေ သည့်အိမ်ထဲမှာပင် အခြားသော လူနေတိုက်ခန်းတစ်ခုအသွင်သဏ္ဍာန်ကို ထပ်ရက်မြင်နေရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးမှာလည်း စန္ဒီမြင် နေရသောအိမ်ဆီမှလူသာဖြစ်လေသည်။

‘အဘွား.. သမီးပြောတဲ့လူကြီးကို အဘွားမမြင်ရပါဘူးနော်’

စန္ဒီက သေချာအောင် အဘွားကိုထပ်မေးလိုက်သည်။

‘ဘာကိုလဲကွယ်၊ ဘာကိုမြင်ရမှာလဲ၊ စန္ဒီ ..ငါ့မြေး.. နင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဓာတ်လိုက်လို့များ...’

‘ခဏနေဦးအဘွား၊ ခဏ...’

စန္ဒီတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်နေသောလူကြီးက နောက်ကျောခိုင်းရက်အနေအထားမှပင် ရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်ကို မြင် လိုက်ရလေသည်။ သူရပ်လိုက်သည်နေရာမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၏ဘေးတွင်ဖြစ်၏။ သူက ပြတင်းပေါက်ကိုလက်ထောက်ကာ အောက် သို့ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုအော်ပြောနေပေသည်။ အသံကိုတော့မကြားရပေ။

ကြည့်ရသည်မှာ ထိုလူသည် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အောက်ထပ် အပြင်ဖက်သို့ တစ်စုံတစ်ခုလှမ်းအော်ပြောနေပုံ မျိုးဖြစ်ပါ၏။ စန္ဒီနှင့်အဘွားရောက်နေသောနေရာမှာ ရေချိုးခန်းဘေးက ရေတင်စက်ထားရာ အခန်းကျဉ်းကလေးဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီသည် ရေစက်အခန်းကိုရော၊ ထိုလူကြီးရှိနေသည့်အဆောက်အဦးကိုပါ ပုံရိပ်နှစ်ခုအား ထပ်ရက်သားဖြင့် ထင်ရှားစွာမြင်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

စန္ဒီသည် ထိုလူကြီးကို အနီးကပ်မြင်ရစေရန် ထိုလူကြီး နောက်ကျောခိုင်းရပ်နေသည့်နေရာထိ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သို့သော်... စန္ဒီခြေလှမ်း၍နေရာရွေ့လိုက်သည်နှင့် စန္ဒီမြင်နေရသောမြင်ကွင်းမှာ ပြောင်းသွားလေသည်။ အပိုမြင်နေရသော မြင်ကွင်း ပျောက်သွားခြင်းမဟုတ်။ မြင်ကွင်းပြောင်းသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီနေရာရွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိုလူကြီး ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်နေသောမြင်ကွင်းရော၊ သူရှိနေသည့်အိမ်ခန်းပုံရိပ်ပါ ပျောက်ကွယ် သွားကာ... စန္ဒီအမြင်ထဲ၌ ပန်းခြံတစ်ခုပုံရိပ်ကိုမြင်လာပြန်သည်။

စန္ဒီသည် မိမိရောက်နေသော ရေတင်စက်ထားသည့် အခန်းလေးနှင့် ဘေးမှအဘွားကိုလည်း ပကတိအတိုင်းမြင်နေရသည်။ ယခုတစ်ခါ... ပေါ်လာသောပန်းခြံမြင်ကွင်းကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှားဖြင့် မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများတွင် ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကူးအပြောင်း၌ ရှေ့အခန်းမှပုံရိပ်နှင့် နောက်တစ်ခန်းမှပုံရိပ်ကို ဖလင်နှစ်ခု ထပ်၍မြင်ရပုံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီသည် ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေပြန်လေသည်။ စန္ဒီမျက်လုံးထဲတွင် အဘွားနှင့်မိမိအိမ်ကိုရော၊ အမြင်သစ်ဖြစ်သည့် ပန်းခြံကိုရော... ရောယှက်၍ တစ်ထပ်တည်းမြင်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

စန္ဒီက ပန်းခြံထဲမှနေ၍လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မြင့်မားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်၌ မတ်တပ်ရပ်လျှက် အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဝင်ကြည့်နေသောလူကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ဝှိမ်အောက်ထပ်အပြင်ဖက်မှ ထိုလူကြီးကိုမော်ကြည့်နေသော လူသုံးယောက်ကိုလည်းကောင်း မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

စန္ဒီက ပြတင်းပေါက်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော လူကြီးကိုကြည့်၍ စောစောက နောက်ကျောမှမြင်ခဲ့ရသောလူကြီးဖြစ်မှန်း သိလိုက်လေသည်။ စောစောက မျက်နှာကိုမမြင်လိုက်ရသော်လည်း သူဝတ်ထားသည် ဂျာကင်အညိုရောင်ကြီးနှင့်အရပ်အမောင်းက ထိုလူကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည်။ ထိုလူကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို လက်ထောက်ကာ အောက်မှလူသုံးယောက်ကို တစ်စုံတစ်ခု အော်ပြောနေပေသည်။ စောစောက နောက်ကျောဖက်ဆီမှအမြင်ကို ရှေ့ဖက်မှ မြင်နေရခြင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ပြတင်းပေါင်တွင် လက်ထောက်ထားဟန်မှာလည်း စောစောကမြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပုံစံထဲဖြစ်ပါ၏။

အောက်ထပ်ခြံဝင်းထဲမှလူသုံးယောက်သည် ထိုလူကြီး၏ စကားကိုနားခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းများကိုညိတ်ပြကာ ခြံအပြင်ဖက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

‘စန္ဒီ... သမီး...’

အဘွားက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသောလေသံဖြင့် စန္ဒီလက်မောင်းကိုပုတ်ရင်း ခေါ်လိုက်လေသည်။

စန္ဒီသည် အဘွားကိုလည်း မြင်နေရသည်။ အဘွားခေါ်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူမ၏ ဒုတိယအမြင်လွှာကိုလည်း မြင်နေရဆဲပင်ဖြစ်ပေ၏။

‘ခဏလေးအဘွား၊ ခဏလေး...’

စန္ဒီက အဘွားကိုလက်ပြတားဆီးကာ ထိုလူကြီးကို ပို၍မြင်ရစေရန် ပန်းခြံထဲမှ ရှေ့ကိုတိုးလိုက်သည်။ စန္ဒီသည် ပန်းခြံထဲတွင် နှင်းဆီပန်းအိုးတစ်ခုရှေ့၌ရောက်နေရာ ထိုပန်းအိုးကိုကွေ့၍ ရှေ့ကို ထွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့... ပကတိအခြေအနေမှန်တွင် စန္ဒီရှေ့မှာ ဘာမှ အတားအဆီးရှိမနေပါ။ စန္ဒီက ဘာမှအဟန့်အတားမရှိသောနေရာကို ခြေလှမ်းကွေ့၍လှမ်းသွားသည်ကိုကြည့်ပြီး အဘွားက နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

စန္ဒီအဖို့လည်း ခြေလှမ်းလှမ်း၍ နေရာရွှေ့လိုက်သည်မှာ မထူးခြားပဲဖြစ်သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ မြင်နေရသည့်မြင်ကွင်းသည် ပျောက်ကွယ်သွားကာ အခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခု အစားထိုးဝင်ရောက်လာသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီသည် လူကြီးကို သေချာမမြင်လိုက်ရ၍ မချင့်မရဲဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ မြင်နေရသော ဒုတိယပုံရိပ်လွှာသည် အတိမ်းအစောင်းမခံကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်မိလေ၏။ ပထမတစ်ခါ နေရာရွှေ့လိုက်စဉ်ကလည်း မြင်ကွင်းပြောင်းသွားသည်။ ယခုတစ်ခါလည်း ခြေလှမ်းရွှေ့ရုံနှင့် မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်ကာ နောက်တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြန်၏။

စန္ဒီသည် မိမိအမြင်၌ အပိုမြင်လွှာတစ်ခု ပူး၍မြင်နေရသည်ကို ဘာကြောင့်ဟု မဆန်းစစ်နိုင်အားသေးပဲ ဒုတိယအမြင်လွှာ၏သဘောသဘာဝကို လေ့လာကြည့်နေမိသည်။

ယခုတစ်ခါ စန္ဒီမျက်စိထဲ၌ ပြောင်းလဲသွားသောမြင်ကွင်းမှာ အိမ်ကြီးတစ်ခု၏ညှော်ခမ်းမမြင်ကွင်း ဖြစ်နေပြန်၏။ ညှော်ခန်းသည် ကျယ်ပြောလှကာ ကြမ်းပြင်၌ အစိမ်းရောင်ကတ္တီပါကော်ဇောကြီး ခင်းထားသည်။ ဆိုဖာဆက်တီကိုခမ်းနားစွာချထားပေ၏။ ညှော်ခန်းနံရံတွင် ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းချီကားမှာ မိန်းမပုံပန်းချီကားဖြစ်လေသည်။

‘စန္ဒီ... မြေးလေး၊ သမီးဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီဖက်ကိုလှည့်စမ်း၊ အဘွားကိုကြည့်စမ်း’

အဘွားက စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသောလေသံဖြင့် စန္ဒီပခုံးကိုပုတ်ရင်း သူမကသို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

‘အို...’

အနေအထားပြောင်းသည်နှင့် မြင်နေရသောမြင်ကွင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားတော့မည်ကိုသိလိုက်၍ စန္ဒီက မချင့်မရဲအော်လိုက်မိသည်။ စန္ဒီသည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသောပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားက ဆွဲလှည့်လိုက်၍ ညှော်ခန်းမြင်ကွင်းမှာ ပျောက်သွားရလေ၏။

‘သမီး’

‘အဘွား’

‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကိုမြင်ရလို့လဲ၊ အဘွားကိုပြောစမ်း’

‘သမီးလေ... လူတွေ ရှုခင်းတွေကို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရတယ် အဘွား’

‘အလို... ဘုရား ဘုရား...’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့အဘွား၊ သမီးဘာမှဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါ တစ်ခုခုဖြစ်မှာပါ။ ဟော- ပြောရင်းဆိုရင်း မီးဖိုခန်းတစ်ခုကိုမြင်ရပြန်ပြီ၊ အဘွားကတော့မြင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြည့်စမ်း... မီးဖိုပေါ်မှာ ထမင်းအိုးထင်တယ်၊ ဆူပြီး ဝေကျနေပြီ၊ အထဲမှာဘယ်သူမှလဲမရှိဘူး၊ ဪ... ဪ... လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီအဘွား၊ ဟော... အဲဒီလူက ခြေတစ်ဖက်ဆာနေပါလား၊ ထမင်းအိုးအဖုံးကိုလှုပ်လိုက်ပြီ’

စန္ဒီသည် သူမမြင်နေရသမျှကို နှုတ်မှလိုက်ရွတ်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အခိုင်းအစဖြစ်ဟန်တူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကိုယ်တစ်ခြမ်းညာဖက်စောင်းကာ ထောင့် ထောင့်ဖြင့် မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာ၏။ သူ့ခြေနှစ်ဖက်မှာ အနိမ့် အမြင့် မညီပဲ ညာဖက်ခြေတစ်ဖက်က သိမ်နေသည်လား၊ နိမ့်နေသည်လား မသိပေ။ ထိုလူ ထမင်းအိုးကိုအဖုံးဖွင့်ကာ ယောက်မနှင့် မွေနေသည်မြင်ကွင်းကို စန္ဒီမြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘စန္ဒီ’

အဘွားက ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်၏။

‘ငါရူးတော့မယ်၊ နင်တမင်လုပ်နေတာလားစန္ဒီ’

‘ဟာ... အဘွားကလဲ’

‘လာခွဲ... လာခွဲ စန္ဒီ၊ နင့်ကို ပရိတ်ရေနဲ့လုပ်ပေးမှဖြစ်တော့မယ်’

အဘွားက စန္ဒီကိုဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

+ + + + + + + + +

‘နေပါဦးအဘွားရဲ့၊ သမီးမှာ ထမိရင်လျှားကြီးနဲ့လေ၊ အဝတ်အစားဝတ်ပါရစဉ်း’

‘အေး... ဝတ်လိုက်၊ သနပ်ခါးတွေဘာတွေ နောက်မှလူး၊ အဝတ်အစားသာဝတ်လိုက်’

အဘွားက စန္ဒီဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်၍ စိုးရိမ်ပူပန်နေလေသည်။

အဘွားစိတ်ပူမည်ဆိုလည်း ပူစရာပင်။ စန္ဒီမျက်လုံးထဲမှာ အခုထိ ဘယ်ကမှန်းမသိသောပုံရိပ်များကို မြင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ အဆက်မပြတ်ပင် မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စန္ဒီသည် အမြင်လွှာထဲတွင်ပေါ်လာသောမြင်ကွင်းများကိုကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ သဘောပေါက်လာပေပြီ။ သူမ မြင်နေ ရသော ပုံရိပ်များမှာ ဆက်စပ်မှုရှိနေခြင်းပင်။ စန္ဒီသည် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး၏ မြင်ကွင်းကို အတွင်းရော အပြင်ပါ တစ်လှည့်စီမြင်နေရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုပင်ကြည့်၊ စန္ဒီအမြင်သည် ပန်းခြံထဲသို့ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ။

ယခင်တစ်ခါ ပန်းခြံကိုမြင်စဉ်က ရောက်ခဲ့သည်နေရာနှင့်မတူ။ မကြာခင်က ပန်းခြံမြင်ကွင်းမှာ အိမ်ကြီးကိုရှေ့မှမြင်နေရသည် အမြင်ဖြင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ မတ်တပ်ရပ် စကားပြောနေသောလူကြီးကိုပါမြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ယခုတဖန်မြင်ရသည်က စောစောကပန်းခြံပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်... ပို၍ဘေးဖက်ကျသောနေရာသို့ ရွေ့နေလေသည်။ အိမ်ကြီး ကိုတော့ ပန်းခြံထဲမှလှမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရဆဲ။ အိမ်မှာလည်း အခုနက မြင်ခဲ့ရသည့်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီသည် တစ်ခု တည်းသောနေရာမှ အိမ်ခြံဝင်းကြီးထဲရှိမြင်ကွင်းများကို နေရာပြောင်း၍ တစ်လှည့်စီမြင်နေရသည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ ဘာ ကြောင့် ဒီလို အမြင်အာရုံ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာတော့ စဉ်းစားလို့မရပေ။

စန္ဒီအဝတ်အစားလဲပြီးသည်အခါ အဘွားက စန္ဒီလက်ကိုခွဲ၍ ဘုရားစင်ရှေ့သို့ခေါ်သွားလေ၏။ အဘွားလက်ခွဲခေါ်သွား၍သာ တော်တော့သည်။ စန္ဒီအမြင်တွင် ပကတိမြင်ကွင်းနှင့် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှပုံရိပ်ယောင်တို့ ရောနှောနေသောကြောင့် လမ်းလျှောက် ရတာ အခက်အခဲရှိနေလေသည်။

အဘွားခွဲခေါ်ရာပါသွားသည်စန္ဒီသည် သူမ၏ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကဲ့သို့သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို ဒိုးယိုပေါက်ဖြတ်သန်းသွားမိရက်သားဖြစ်နေသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်းသာ လမ်းလျှောက်ရပါက ဒုတိယအမြင်လွှာတွင်မြင်နေရ သော ပစ္စည်းများကို တကယ်အရှိမှတ်ပြီး ရှောင်တိမ်းနေမိမည်ဖြစ်ပါ၏။

အဘွားက စန္ဒီကို ဘုရားအား အရင်ဦးချစေသည်။

ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ပရိတ်ရေဖြင့် စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံးကို တောက်ပေးသည်။ မျက်လုံးထဲကိုလည်း မျက်စဉ်းသဖွယ် ခပ်ပေးလေ၏။

‘ကဲ... ပေါက်ကရတွေ မြင်ရသေးသလား’

‘သမီးမြင်ရတာတွေက ပေါက်ကရတွေမဟုတ်ဘူးအဘွား၊ တကယ်ရှိတဲ့နေရာတစ်ခုကိုမြင်နေရတာမျိုးပါ’

‘ဟေ့- အခုမြင်ရသေးလားလို့ ငါမေးနေတာ’

‘မြင်နေရသေးတာပဲအဘွား၊ သမီးမျက်စိထဲမှာ ဟောဒီအိမ် မြင်ကွင်းရော၊ အဲဒီနေရာမြင်ကွင်းရော နှစ်ခုလုံးကို ထပ်ရက်မြင်နေ ရတာပါ။ အခုသမီးမြင်နေရတာက ထမင်းစားခန်းပဲအဘွား၊ သမီးဟာ အဲဒီ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်နေသလိုပဲ’

‘ဘုရား- ဘုရား-’

‘ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းကြီးတစ်ခု အုပ်ထားတယ်၊ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ စားစရာတွေပြင်ထားတယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါတွေကိုတော့မမြင်ရဘူး၊ သမီးလေ... ထမင်းစားခန်းမြင်ကွင်းကိုသာ မြင်နေရတာ၊ အခန်းထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး အဘွား၊ သိလား၊ သမီးမြင်သမျှပြောမယ်နော်၊ ကုလားထိုင်တွေက ကျွန်းသားတွေထင်ပါရဲ့၊ ပေါ်လစ်တွေတိုက်ထားတာ တောက်နေ တာပဲ၊ အခန်းဒေါင်မှာ ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး၊ ပြီးတော့... ဟောတော့- မြင်ကွင်းပြောင်းသွားပြန်ပြီ အဘွားရယ်’

‘ဘုရား- ဘုရား- ငါ့မြေးတော့ အပမိုပြီထင်တယ်’

ဘွားဘွားက စန္ဒီစံ၏ခေါင်းကိုကိုင်ကာ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတွေ ရွတ်ဖတ်ပေးနေသည်။ စန္ဒီကိုလည်း ဘုရားရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ပုတီးစိတ်ခိုင်း၏။

စန္ဒီစံက အဘွားအလိုကျ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိတ်နေသော်လည်း သူမ၏ဒုတိယအမြင်လွှာမှာ ပျောက်ပျက်မသွားပါပေ။ မျက်စိ မှိတ်ထားစဉ်ခဏမှာသာ မမြင်ရပဲရှိ၏။ ဒါလည်း မဆန်းပါပေ။ မျက်စိမှိတ်ထားမှတော့ အမှန်တကယ်ရှိသည် ရှေ့ကမြင်ကွင်းများပင် ပျောက်ကွယ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်စိဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ အိမ်ကြီး၏ မြင်ကွင်းမှာ ပကတိအမြင်နှင့်ထပ်ကာ ပေါ်လာမြဲဖြစ်လေသည်။

စန္ဒီစံဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ထိုအိမ်ကြီး၏ နေရာအနံ့မှပုံရိပ်များက တစ်လှည့်စီပေါ်လာနေလေသည်။

အမှန်ဝန်ခံရလျှင် စန္ဒီစံသည် ဘုရားထိုင်ရှိခိုးနေသော်လည်း ဘုရားထံစိတ်မရောက်ချေ။ မိမိမြင်နေရသော ဒုတိယအမြင်လွှာ၏ သဘောသဘာဝကိုသာ စဉ်းစားဆန်းစစ်နေမိလေ၏။

သူမသည် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးနှင့် ၎င်းခြံကြီး၏အတွင်းမှ ကြီးမားသောနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်းထဲမှမြင်ကွင်းများကို တစ်လှည့်စီမြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ထားသမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိအိမ်ထဲမှပစ္စည်းပစ္စယနှင့် သက်ရှိသက်မဲ့များအားလုံးကိုမြင်နေရသည်အတိုင်း မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေ၏။ စန္ဒီစံသည် ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာလည်း နေနေသည်။ သူမမြင် နေရသောအိမ်ကြီးထဲကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင်ရောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် လူတစ်ကိုယ်တည်းက နေရာနှစ်နေရာကို တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရှိနေခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... သူမ မြင်နေရသောအမြင်တွင် အဆိုပါအိမ်ကြီးအား အရိပ်အယောင်အဖြစ်မြင်ရခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကတိအမြင်အတိုင်းမြင်နေရသောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မြင်ကွင်းနှစ်ခုမှာ ရော၍ထပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

စန္ဒီမျက်လုံးထဲ၌ ကိုယ့်အိမ်ညှော်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တွင် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ ပန်းအိုးက ရောက်ချင်ရောက်နေသည်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲကဘုရားစင်သည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲကတိဗွဲနှင့် ထပ်ရက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေသည်။ တိုင်ကပ်နာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် နာရီနှင့်အတူ လှေကားတစ်ခု၏ဒေါင်ချိုးအကွေ့ကို မြင်ချင်မြင်နေရသည်။ မိမိအိမ် ထမင်းစားခန်းထဲမှာ စန္ဒီထမင်းထိုင်စားနေသော်လည်း ဒုတိယအမြင်လွှာထဲကနေရာမှာ စာကြည့်ခန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေ၏။

ဒုတိယအမြင်လွှာသည် စန္ဒီမျက်လုံးထဲ၌ ပေါ်ချင်သလိုပေါ်လာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်မြင်ကွင်းပင်ပေါ်လာလာ မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ အိမ်ကြီးတစ်ခုထဲ၏ အတွင်းပိုင်းနှင့် အပြင်ပိုင်းမှ မြင်ကွင်းများချည်းဖြစ်လေ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်... စန္ဒီသည် ထမင်းအိုးဆူနေစဉ် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်လာသောခြေတစ်ဖက်ဆာနေသည်လူကို နောက်တစ်ခါပြန်မြင်ရသည်။ ထိုလူက ဇလုံကြီးတစ်ခုထဲတွင် ရေများကိုမွှေကာ ရုတ်တရက် ပက်ချလိုက်ရာ စန္ဒီမျက်နှာတည့်တည့်ကိုပက်လိုက်သလိုဖြစ်သွား၍ စန္ဒီက ယောင်ရမ်းကာရှောင်တိမ်းလိုက်မိသေးသည်။ တကယ်တော့ ထိုသူသည် ရေအညစ်အကြေးများကို မြေပေါ်သို့ပက်သွန်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီသည် မြင်ကွင်းထဲတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်ငါးဦးကိုမြင်တွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်။ အားလုံးမှာ ယောက်ျားများချည်းဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသော ဖေဖေတို့အရွယ်ယောက်ျားကြီးမှာ အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုယောက်ျားကြီးက ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်၍ တစ်ခုခုပြောလိုက်သောကြောင့် နာခံသည်သဖွယ် ခြံအပြင်သို့ထွက်သွားသော လူသုံးယောက်ကိုမြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့... အခိုင်းအစေနှင့်တူသည် မီးဖိုခန်းထဲမှာမြင်ရသောလူကတစ်ယောက်၊ ခြေတစ်ဖက်ဆာနေသောလူဖြစ်သည်။ ထိုလူကိုတော့ စန္ဒီနှစ်ကြိမ်မြင်ဖူးပြီးပေပြီ။ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအိမ်ကြီးထဲတွင် မိန်းမဆို၍ တစ်ယောက်မှမတွေ့ရသေးပေ။

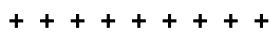
မိန်းမသဏ္ဍာန်ဆို၍ ညှော်ခန်းထဲတွင်ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားကြီးထဲမှ မိန်းမပျိုပုံကိုသာမြင်ရသေးသည်။ ထိုပန်းချီကားကြီးကိုလည်း စန္ဒီသေချာမကြည့်လိုက်ရချေ။ ဘွားဘွားက အတင်းဆွဲခေါ်သောကြောင့် မြင်ကွင်းထဲမှပျောက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ စန္ဒီသည် ထိုပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ကြည့်ချင်နေသည်။ သို့သော် သူမ၏အမြင်အာရုံက ညှော်ခန်းထဲကိုပြန်မရောက်တော့ချေ။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးထဲကိုနေရာအနံ့လောက်နီးပါး မြင်နေရသော်လည်း ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်တော့ သွားလိုသည်နေရာကို သွားချင်တိုင်း သွားမရပေ။ အမြင်အာရုံထဲတွင်ပေါ်လာသောပုံရိပ်များမှာ သူ့အလိုလို ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆိုပါစို့။ စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ ပန်းခြံထဲရောက်နေစဉ် ပန်းခြံ၏အခြားတစ်ဖက်ကို လမ်းလျှောက်သွားပါက အခြားသောမြင်ကွင်းအသစ်များကို မြင်ရမည်အထင်နှင့် လျှောက်သွားကြည့်မိသည်။ စန္ဒီခြေလှမ်းပြင်၍ ကိုယ်ကိုရွှေ့လိုက်သည်နှင့် မြင်လက်စမြင်ကွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ အခြားမြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြောင်းလဲ၍ မြင်လိုက်ရသည်။

စန္ဒီအဖို့ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှာ နေရာရွေ့၍မရသလို၊ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ ပစ္စည်းများကိုလည်း ကိုင်တွယ်လိုမရနိုင်ပါချေ။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ သွားလာသည်ကိုပင် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှမြင်ကွင်းများနှင့် ရောနေသည့်အတွက် သတိထားပြီး သွားလာနေရပေ၏။ စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ စားပွဲကုလားထိုင်များ၊ ပန်းအိုးများကို ဒိုးယိုပေါက်ဖြတ်သန်းသွားနေရသည်။ နံရံများကိုပင် ဖောက်ထွင်း၍ သွားနေရသည်။

သည်အခါ စန္ဒီမှာ အတွေးတစ်ရပ်ဝင်လာရသည်။ သူမ မြင်နေရသောပုံရိပ်ယောင်သည် ပြင်ပတစ်နေရာတွင် အမှန်တကယ်ရှိနေသော နေရာဒေသတစ်ခုပေလား။ တကယ်ရှိသောနေရာဖြစ်ပါလျှင် စန္ဒီမြင်နေရသော အရိပ်အယောင်များ၊ လူများနှင့် လှုပ်ရှားမှုများသည် ယခု လက်ငင်း ဖြစ်ပျက်နေတာတွေလား။ အတိတ်တစ်ချိန်က အဖြစ်အပျက်များလား။ စန္ဒီမသဲကွဲပေ။

မြင်နေရသောအရိပ်အယောင်များသည် လောကကြီးတွင် အမှန်တကယ်မရှိသောပုံရိပ်များကို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြင့် မြင်နေခြင်းလည်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်လေ၏။ စန္ဒီသည် ဓာတ်လိုက်ခံရပြီးနောက်မှ ထိုမြင်ကွင်းများကို မြင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

(၂)

ဖေဖေနှင့်မေမေရုံးဆင်းအလာတွင်.. ဘွားဘွားက စန္ဒီဖြစ်အင်ကို ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောပြလိုက်လေသည်။

‘လုပ်ပါဦးဟဲ့မောင်မြတ်စံ၊ ငါတော့စိုးရိမ်တာနဲ့ရှူးတော့မယ်၊ နင့်သမီး အပများမှီသလားမသိဘူး’

ဖေဖေက စန္ဒီကိုခေါ်မေးလေသည်။

စန္ဒီကဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြလိုက်၏။

‘အခုရောသမီး၊ အခုထိရော မြင်နေရသေးလား’

‘အဆက်မပြတ်ကိုမြင်နေရတာဖေဖေ၊ သမီးအခုမြင်နေရတာ အခန်းတစ်ခုရဲ့မြင်ကွင်းပဲ၊ စာကြည့်ခန်းထင်ပါရဲ့၊ စာအုပ်တော့ များများစားစားမရှိဘူး၊ ဖေဖေထိုင်နေတာ စာအုပ်စင်နဲ့စားပွဲကြားမှာ ရောက်နေတယ်ဖေဖေ၊ မေမေ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းက ဘီရိုထဲကိုဝင်နေ တယ်၊ သမီးမြင်ရပုံက မြင်ကွင်းနှစ်ခုကို ထပ်ရက်ကြီးမြင်နေရတာဖေဖေ’

ဖေဖေရော မေမေပါ စန္ဒီအဖြစ်ကို အံ့လည်းအံ့ဩကာ စိုးရိမ်လည်း စိုးရိမ်သွားကြလေ၏။

‘ဟော- ပြောရင်းဆိုရင်း စာကြည့်ခန်းထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာနေတယ် ဖေဖေ၊ အို.. မနက်က တွေ့လိုက်တဲ့လူကြီးပဲ၊ သမီး သူ့ကိုအရင်ဆုံးစမြင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဖေဖေတို့အရွယ်လောက်ရှိမယ်၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခုမှ သူ့မျက်နှာကိုသမီးသေချာမြင်ရတာဖေဖေ၊ သေချာကိုမြင်ရပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက စားပွဲခုံကို လက်ထောက်ပြီး ရပ်နေတာ သမီးဖက်ကိုမျက်နှာလှည့်ပြီးရပ်နေတာဖေဖေ’

‘သူ ဘယ်နေရာလောက်မှာရှိသလဲ’

‘ဖေဖေထိုင်နေတဲ့ကုလားထိုင်ရဲ့နောက်ဖက်နား တည်တည်မှာ’

‘ဟာ.. သမီး၊ ဖေဖေကုလားထိုင်က နံရံနဲ့ကပ်နေတာပဲ၊ ကုလားထိုင်နောက်ဖက်မှာ နံရံပဲရှိတာ’

‘ဟုတ်တယ်လေဖေဖေ၊ သမီးက မြင်ကွင်းနှစ်ခုလုံးကို မြင်နေရတာပဲ၊ သူ့ကို နံရံကိုဖောက်ပြီးမြင်နေရတာ’

‘ကဲ- ဖေဖေမတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒီလူကိုကွယ်သွားပလား’

ဖေဖေက မတ်တပ်ထရပ်ရင်း စန္ဒီကိုမေးလိုက်သည်။

‘ဖေဖေရပ်လိုက်တော့ သူနဲ့တစ်တန်းတည်းဖြစ်သွားတယ်ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ချင်း အရပ်အမောင်းအတူတူလောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ... ကွယ်တော့ ကွယ်မသွားဘူးဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေက သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်နေပေမယ့် ဖေဖေ့ကိုဖောက်ပြီး သူ့ကိုမြင်နေရတယ် ဖေဖေ’ ဖေဖေနှင့်မေမေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘သူ့မျက်နှာကို သမီးသေချာမြင်ရပြီဖေဖေ၊ လူကြီးက ညာဖက် မျက်ခုံးအပေါ်မှာ မဲ့ကြီးနဲ့ဖေဖေ၊ မဲ့မှတော်တော်ကိုကြီးတဲ့မဲ့၊ သူ့ကို သမီးအပြင်မှာမြင်ရင်လည်း မှတ်မိသွားပြီ’

‘အပြင်မှာမြင်ရင်... ဟုတ်လား၊ အပြင်မှာ မြင်ရနိုင်တယ်လို့ သမီးထင်လို့လားဟင်’

‘ဘယ်သိနိုင်မလဲဖေဖေ’

‘ဒီမယ်သမီး၊ သမီးမြင်နေရတာ ဒီအိမ်နေရာမှာ ဟိုးရှေးတုန်းကဆောက်သွားတဲ့အိမ်ဟောင်းကြီးမဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သမီးမြင်နေ ရတာလဲ အဲဒီတုန်းက ပုံရိပ်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

စန္ဒီတွေဝေသွားသည်။

‘ဖေဖေဆိုလိုတာက သမီးဟာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေကို ပြန်မြင်နေရတာလို့ ထင်လို့လားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်သမီး’

‘ဒါပေမယ့်ဖေဖေ၊ အိမ်ထဲမှာမြင်နေရတဲ့ပစ္စည်းတွေက အခုခေတ်ပစ္စည်းတွေ ဖေဖေရဲ့’

‘ဘာတွေမြင်ရလို့လဲ’

‘တီဗွီတို့ ရေခဲသေတ္တာတို့လေ၊ ပြီးတော့ အိမ်အပြင်အဆင်ကလည်း ရှေးမဆန်ပါဘူးဖေဖေ၊ ခြောက်.. သမီးမြင်နေရတဲ့လူကြီး ဝတ်စားထားတာလဲ အခုခေတ်အဝတ်အစားတွေပဲ၊ ဂျာကင်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့၊ ရှူးဖိနပ်တောင်ပါသေးတယ်’

နေ့တမာန် - တမလွန်က ပြန်ခဲ့တယ်

စန္ဒီကြည့်နေစဉ်မှာ ထိုလူကြီးက စားပွဲကိုမှီရင်း တစ်ခုခု အကြံထုတ်နေသည့်သဖွယ် မျက်မှောင်များကြုတ်လျှက်ရှိ၏။ လက်တစ်ဖက်က စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ခေါက်လျှက်ရှိသည်။

‘ဪ.. ဖေဖေ၊ တစ်ခုပြောစရာရှိသေးတယ်၊ သမီး မြင်ကွင်းတွေကိုသာ မြင်နေရတာ၊ အသံကို မကြားရဘူးဖေဖေ၊ အသံဆိုလို့ ဘာသံမှမကြားရဘူး’

‘သမီးမြင်နေရတာ ဘယ်နေရာဆိုတာ သဲလွန်စရှာလို့မရနိုင်ဘူးလားသမီး’

‘အိမ်တစ်လုံးထဲမှာ လှည့်ပတ်မြင်နေရတာဖေဖေ၊ ဘယ်နေရာကဆိုတာ သမီးဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ’

‘တကယ်ရှိတဲ့နေရာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်ဦးမှာကို ကိုရဲ့’

မေမေက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘တကယ်ရှိတဲ့နေရာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးမြင်နေရတာတွေအားလုံးက ခုအချိန်အထိ တညီတညွတ်ထဲပဲဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒီလူကြီးကိုဆိုရင် သမီးမြင်ရတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ မီးဖိုထဲမှာ ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့လူကိုလည်း နှစ်ခါမြင်ရပြီးပြီ မေမေ’

‘ကို.. ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်’

မေမေက ဖေဖေကို အကူအညီတောင်းသလိုမေးလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တော့ ဓာတ်လိုက်လို့ တစ်ခုခုချွတ်ယွင်းသွားတယ် ထင်တာပဲ၊ သမီး- သမီးပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပါနော်’

‘ဖေဖေက သမီးကိုမယုံလို့လား၊ သမီးစိတ်ကူးယဉ်ပြီး လျှောက်ပြောစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူးဖေဖေ’

‘ဦးနှောက်ကိုထိခိုက်သွားတာမျိုးဖြစ်မှာစိုးလို့ပါသမီးရယ်’

‘သမီးကို ရူးသွားပြီလို့ထင်ပြန်တာလား ဖေဖေ’

‘ခက်ပါလားသမီး၊ ဖေဖေလည်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ မျက်စိဆရာဝန်ကိုသွားပြပို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့်... လောလောဆယ် ဖေဖေ မအားသေးဘူး၊ ဒီနေ့ကြာသပတေးနေ့၊ နက်ဖန်ရုံးမှာ အလုပ်တွေရှိသေးတယ်၊ စနေနေ့မှပဲ ဆေးခန်း သွားနိုင်တော့မယ်သမီး’

‘သမီးဘာမှဖြစ်တာမှမဟုတ်ပဲဖေဖေ၊ သမီးမြင်နေတာတွေလည်း ပျောက်ချင်ပျောက်သွားမှာပါ’

‘ဆရာဝန်ကိုတော့ ပြမှဖြစ်မယ်သမီး၊ လောလောဆယ်တော့ သမီးဘယ်ကိုမှ ထွက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် လမ်းမှာ တိုက်မိခိုက်မိကုန်လိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ သမီးသိပါတယ်၊ သမီးလည်း မထွက်ရဲပါဘူး၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ဘတ်စ်ကားစီးဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက် မဟုတ်လား ဖေဖေရဲ့’

‘ကဲ- မရွှေစန္ဒီ၊ ဒါတွေအသာထား၊ ညီးရောဂါပျောက်အောင် ဘုရားရှေ့မှ ပုတီးစိတ်နေပေတော့၊ လာ- လာ-’

ဘွားဘွားက စန္ဒီကို ဘုရားစင်ရှေ့သို့ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

‘သမီးဖြစ်နေတာ ရောဂါမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘွားဘွားကလဲ’

+ + + + + + + + +

(၃)

နောက်တစ်နေ့မနက်အထိလည်း စန္ဒီအမြင်ပေါက်နေမှုက ပျောက်မသွားပေ။

ညမအိပ်ခင်က အတွေ့အကြုံကြောင့်စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပို၍ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိလိုက်ရလေသည်။

ဘွားဘွားဆန္ဒအရ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိတ်ခြင်းကို ညဘနာရီအထိပြုလုပ်ပြီးနောက် စန္ဒီအိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ မီးချောင်းကိုမှိတ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်တည်း စန္ဒီ၏မျက်စိထဲ၌ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှမြင်ကွင်းများကိုချည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတော့သည်။

စန္ဒီအမြင်အာရုံထဲတွင် ပကတိအမြင်ရော၊ ဒုတိယအမြင်လွှာရော နှစ်မျိုးလုံးထပ်၍မြင်နေခြင်းဖြစ်ရာ ညအမှောင်ထဲတွင် အခန်းမီးကိုပိတ်၍ အမှောင်ချထားလိုက်သည်တွင်... တစ်ဖက်မှမြင်ကွင်းများကိုချည်း ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

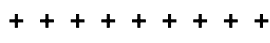
စန္ဒီလက်ရှိနေနေသည့်ဖက်တွင် အမှောင်ထုဖြစ်သွားခြင်းက မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ခလုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားခြင်းပင်ဖြစ်တော့၏။ တစ်ဖက်မှာတော့ ညပိုင်းရောက်သော်လည်း စန္ဒီမြင်နေရသောအခန်းကို မီးဖွင့်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်... စန္ဒီသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအခန်း၏မြင်ကွင်းတစ်ခုတည်းကို အရောအယှက်မရှိပဲ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

စန္ဒီမြင်ရသောအခန်းမှာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီသည် ထိုအိပ်ခန်းထဲ၌ အသင့်ပြင်ထားသောကုတင်တစ်လုံးနှင့် စားပွဲကုလားထိုင်တစ်စုံကို မြင်နေရသည်။ ဘီရိုတစ်လုံးကိုမြင်ရပြီး ဘီရိုမှာ ပိတ်ထားလေသည်။ အခန်း၏အပြင်ဖက်တွင် အဝတ်အစား၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ ဖိနပ်စသဖြင့် သုံးလက်စပစ္စည်းတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။ တွေ့များ တွေ့ရလျှင် ထိုအခန်းထဲ၌ လောလောဆယ်လူနေသလား၊ နေသူမှာ ယောကျ်ားလား၊ မိန်းမလားဆိုသည်ကို သိနိုင်ပေမည်။ စန္ဒီမြင်နေရသမျှ တလျှောက်လုံးမှာတော့ အခန်းထဲကို မည်သူမှလည်း ဝင်မလာပါပေ။ လူတစ်ယောက်မှမတွေ့ရပဲ အခန်းထဲမှ မီးကိုဖွင့်ထားသည်မှာတော့ ထူးဆန်းနေပေ၏။

စန္ဒီက အိပ်နေရာမှမရွေ့ပဲ မြင်နေရသည့်အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို မျက်လုံးကစား၍ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ... စားပွဲဘေး နံရံတွင်ချိတ်ထားသောပြက္ခဒိန်တစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ ဖေဖေပြောသောအချိန်ကာလကို စန္ဒီသတိရလိုက်သည်။ ပြက္ခဒိန်ဟာ ဘယ်နေ့နှစ်ကပြက္ခဒိန်လဲ၊ သိရအောင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ပြက္ခဒိန်က စန္ဒီနှင့်အလှမ်းဝေးနေသည့်အတွက် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ ပြက္ခဒိန်၏ အပေါ်ဆုံးစာမျက်နှာက လေတိုက်၍ တဖြတ်ဖြတ်လန်နေသေးသည်။ ပြက္ခဒိန်မှာ တစ်ရွက်သုံးလ၊ ၁၂ရွက် ၁၄လဆိုသော ပြက္ခဒိန်မျိုးဖြစ်သည်။ အလည်တွင် လက်ရှိရောက်နေသောလအား အကွက်ကြီးကြီးဖြင့်ဖော်ပြထားပြီး အပေါ်တွင် ပြီးခဲ့သည်လနှင့် အောက်တွင် နောက်လာမည့်လကို အကွက်သေးဖြင့်ဖော်ပြတတ်သည့် ပြက္ခဒိန်မျိုး၊ ပြက္ခဒိန် ကြည့်ရုံသက်သက် ရှင်းလင်းစွာထုတ်ဝေထားသည့် ရုပ်ပုံကားချပ်မပါ သော ပြက္ခဒိန်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီက ပြက္ခဒိန်ပေါ်မှခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကိုမြင်ရရန် လှဲနေရာမှထကာ ရှေ့သို့တိုးကြည့်လိုက်မိသည်။ သည်တွင်... ဒုတိယအမြင်လွှာ၏ထုံးစံအတိုင်း နေရာရွေ့သွားသည်အတွက် မြင်ကွင်းသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

စန္ဒီကစိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲချကာ အိပ်ပစ်လိုက်လေသည်။

(၄)

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့လည်း မျက်လုံးဖွင့်သည်နှင့် စန္ဒီ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ကွင်းနှစ်ထပ်ပေါ်ရက်သားဖြစ်နေသည်။

အိပ်ရာနီးနီးချင်း စန္ဒီ့မြင်ရသည်မြင်ကွင်းမှာ မိမိအိပ်ခန်းနှင့် ညတုံးက အိပ်မပျော်မီမြင်လိုက်ရသောအိပ်ခန်းတို့ ထပ်ရက်ပေါ်နေသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒီ့ ကုတင်ပေါ်မှထလိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် စန္ဒီ့အံ့ဩသွားရလေသည်။

မြင်ကွင်းမှာ မနေ့ကတစ်နေ့လုံးမြင်ခဲ့ရသည့်မြင်ကွင်းများနှင့် မတူသော မြင်ကွင်းအသစ်ဖြစ်လေသည်။ စန္ဒီ့သည် အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေလျှက်သားဖြစ်နေသည်။ စန္ဒီ့ ရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်မှာ မနေ့က ဟိုလူကြီးရပ်နေသောပြတင်းပေါက်မဟုတ်ပေ။ မနေ့ကမြင်ခဲ့ရသောပြတင်းပေါက်က အိမ်ရှေ့ဖက်ကိုမြင်ရသောပြတင်းပေါက်ဖြစ်လေသည်။

ယခုပြတင်းပေါက်မှ စန္ဒီ့မြင်နေရသော မြင်ကွင်းမှာ ကျယ်ပြောသောကွင်းပြင်တစ်ခုနှင့် ကွင်းပြင်၏အဆုံးဆီမှ ရေပြင်၏ရှုခင်းဖြစ်နေလေသည်။ စန္ဒီ့သည် ပြတင်းပေါက်မှာ အိမ်နောက်ဖက်ကိုမျက်နှာပြုထားသော ပြတင်းပေါက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသောကွင်းပြင်နှင့် ချောင်းလိုလို မြစ်လိုလို ရှုခင်းကိုလည်း ငေးကြည့်နေမိလေ၏။ ကွင်းပြင်မှာ မြက်ရိုင်းများပေါက်နေပြီး ရေစပ်နှင့် နီးသည်နေရာတွင် မြက်ပင်များပါးသွားကာ သဲသောင်ပြင်ကိုတွေ့ရလေ၏။

စန္ဒီ့က ကိုယ်ကိုမလျှပ်ရှားပဲ မျက်စိဖြင့်မြင်နေရသောရှုခင်းများကို စုံလင်အောင်မှတ်သားထားလိုက်၏။ ကိုယ်ကိုလျှပ်လိုက်ရွှေ့လိုက်လျှင် မြင်ကွင်းပြောင်းသွားတတ်သည်ကို သိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

စန္ဒီ့သည် ရေရှိသောကမ်းစပ်ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိရပ်နေရာ ပြတင်းပေါက်အောက်တည်တည်ကိုလည်းကောင်း မျက်လုံးကိုချည်း ရွှေ့စေကာ ကြည့်နေလိုက်၏။ အိမ်ကြီးသည် ကမ်းစပ်နှင့်အတော်အတန် ဝေးသောနေရာတွင်တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်နှင့်ရေပြင်မှာ အတော်ကြီးလှမ်းသည်ထိ ကွာဝေးနေပေ၏။

စန္ဒီ့ကြည့်နေစဉ်မှာ... ရေပြင်ထဲ၌ အတန်ငယ်ကြီးမားသော သင်္ဘောတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သင်္ဘောအရွယ်အစားကိုထောက်လျှင် ရေပြင်သည် မြစ်-သို့မဟုတ် ပင်လယ်ပြင် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

လက်ရှိမြင်နေရသောမြင်ကွင်းအရဆိုလျှင် အိမ်ကြီးသည် မြစ်-သို့မဟုတ် ပင်လယ်ပြင်နှင့် မနီးမဝေးမှအိမ်ဖြစ်သည်။ မြစ်-သို့မဟုတ် ပင်လယ်ပြင်ကို နောက်ကျောခိုင်း၍ဆောက်ထားသောအိမ်ဖြစ်သည်။

စန္ဒီ့က ရှုခင်းကို သေချာအောင်မှတ်သားပြီးမှ မျက်နှာသစ်ရန်ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

စန္ဒီ့လျှပ်ရှားနေရာရွှေ့လိုက်သည်နှင့် မြင်ကွင်းမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားလေသည်။ မီးဖိုခန်းထဲတွင် မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရသောလူပင်ဟင်းချက်ရန်ပြင်ဆင်နေပုံကိုမြင်ရလေ၏။ သူက စားပွဲပေါ်တွင် စဉ်နီတုံးတစ်တုံးတင်ကာ ခရမ်းသီးများကို ဓားနှင့်လှီးနေသည့်မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် သီချင်းတေးအေးအေးဖြင့် ဟင်းချက်ရန်ပြင်ဆင်နေပေ၏။ သူငြီးနေသောသီချင်းသံကိုတော့ စန္ဒီ့မကြားရပါ။

စန္ဒီ့သည် ထိုအိမ်ကြီးထဲတွင် အပေါ်ထပ်ကိုရောက်လိုက် အောက်ထပ်ကိုရောက်လိုက်နှင့် ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စန္ဒီ့တို့လက်ရှိနေနေသော ရန်ကုန်ကအိမ်မှာ ပေလေးဆယ်ပတ်လည်ရှိခြင်းထဲတွင် ဆောက်ထားသော ပေသုံးဆယ်၊ ပေအစိတ် အကျယ်ရှိသည်တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်အနေဖြင့် မိသားစုလေးယောက်နေထိုင်ရန်ကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း စန္ဒီ့ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှာ မြင်နေရသောအိမ်ကြီးနှင့်စာလျှင်မူ သေးငယ်လှပေသည်။ စန္ဒီ့တို့အိမ်လေးက တစ်ထပ်တည်းပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယမြင်လွှာထဲက အိမ်ကြီးထဲတွင်မူ စန္ဒီ့သည် အောက်ထပ်မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်၊ အပေါ်ထပ်မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေပေ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့်စန္ဒီ့က အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကာ သူမ၏ အသစ်တွေ့ရှိချက်များကို ဖေဖေကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဖေဖေ၊ အိမ်ကြီးက ပင်လယ်လိုလို မြစ်လိုလို ကမ်းခြေတစ်ခုက အိမ်ကြီး ဖေဖေရဲ့’

စန္ဒီ့က အိပ်ရာမှနီးနီးချင်းမြင်သည်အမြင်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ညီးမြင်နေရတာတွေဟာ တစ်နေ့ကူးတဲ့အထိ မပျောက်သေးဘူးပေါ့’

ဘွားဘွားက မေးလိုက်သည်။

ဖေဖေကတော့ စန္ဒီ့ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်နေပေ၏။

‘မပျောက်သေးဘူးဘူးဘူး၊ ဖေဖေ၊ ပြီးတော့... သမီး ညတုန်းက အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ပြက္ခဒိန်တစ်ခုတွေ့ရတယ်ဖေဖေ’
‘အင်း... အဲဒီတော့..’

‘ပြက္ခဒိန်ကို သမီးလှမ်းကြည့်ပေမယ့် နည်းနည်းအလှမ်းဝေးနေလို့ ခုနှစ် သက္ကရာဇ်ကို ဖတ်မရဘူးဖေဖေ’
‘ပြက္ခဒိန်ကိုမြင်ရရင် ဘယ်ကာလဆိုတာ သိရမယ်လို့ သမီး ဆိုလိုတာလား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် သမီးအဲဒီအခန်းကို ထပ်ပြီး မြင်ချင်မြင်ရဦးမှာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြက္ခဒိန်ကို သေချာမြင်ရ အောင်ကြည့်မယ် ဖေဖေ’

‘အေး... အေး.. လောလောဆယ်တော့ သမီးအိမ်ကနေ ဘယ်မှထွက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးနော်သမီး’

‘သမီးသိပါတယ်ဖေဖေ၊ ဘယ်မှမသွားပါဘူး’

‘ကျောင်းတက်စရာမရှိလို့တော်သေးတာပေါ့အေ’

မေမေက ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီနေ့တော့ သည်းခံလိုက်ဦးသမီး၊ မနက်ဖန်စနေနေမှ မျက်စိဆေးခန်းသွားပြကြတာပေါ့၊ အမေလည်း အမေ့မြေးကို ဂရုစိုက် ဦးနော်’

ဖေဖေက မှာစရာရှိတာမှာကြားပြီး စိတ်မချလက်မချနှင့်ပင် မေမေနှင့်အတူ ရုံးကိုထွက်သွားလေသည်။

ဖေဖေရော မေမေပါ အလုပ်များသောဌာနများမှ ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက သူ့ရုံးမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်ဖြင့် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မေမေကတော့ အထက်တန်းစာရေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးသွားလျှင် ဖေဖေရထားသော ရုံးကား ဖြင့် အတူသွားကြသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဌာနချင်းမတူပါ။

စန္ဒီက ဖေဖေတို့ကားထွက်သွားသည်နှင့် အိမ်ဝမှလက်ပြကုန်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်တွင်... စန္ဒီမြင်ကွင်းထဲသို့ ဒုတိယအမြင်လွှာမှ ထူးခြားသောလျှပ်ရှားမှတစ်ခုဝင်လာလေသည်။

ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယအမြင်လွှာမှ အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်လာသော ကားတစ်စီးဖြစ်ပါ၏။

စန္ဒီက အိမ်မကြီး၏တခါးပေါက်တွင်ရပ်နေရာမှ မြင်ရသည့် အမြင်ဖြင့်မြင်နေရခြင်းဖြစ်လေသည်။

စန္ဒီသည် အိမ်ထဲသို့ပြန်မဝင်သေးပဲ တခါးဝမှာပင် မလျှပ်မယှက်ရပ်ကာ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှ လျှပ်ရှားများကို ငေးကြည့်နေ မိလေ၏။

ကားနောက်ခန်းမှ လူနှစ်ယောက်ဆင်းလာကြ၏။ ကားရှေ့ခန်းမှ ဒရိုင်ဘာလည်းဆင်းလာသည်။ ထိုသုံးယောက်လုံးမှာ မနေ့က စန္ဒီမြင်ခဲ့ရသော လူသုံးယောက်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်လူကြီး အပေါ်ထပ်ကနေ လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးသည်ကိုနာခံ၍ ခြံအပြင်ဖက်သို့ထွက်သွား သော လူသုံးယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သုံးယောက်လုံး မနေ့က အဝတ်အစားများကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ကားနောက်ခန်းအဖုံးကိုဖွင့်ကာ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ချလိုက်ကြသည်။ သေတ္တာမှာအတော်ကြီးပြီး တော်တော်လည်း လေးဟန်တူပေသည်။ သုံးယောက်သား သေတ္တာကြီးကို မြေကြီးပေါ် ခဏချထားပြီးမှ မနိုင်မနင်းသယ်ယူလာကြ သည်။

အိမ်အဝလှေကားထစ်အတိုင်း သယ်လာကြရာ သူတို့သည် စန္ဒီကိုယ်ထဲသို့ဖြတ်သန်းကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားကြလေ၏။ နောက်ကျောဖက်သို့ရောက်သွားပြီမို့ စန္ဒီ မမြင်ရတော့ပေ။

စန္ဒီနောက်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ အခြားမြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြောင်းသွားလေ၏။

ဒုတိယနေ့ တစ်နေ့လုံးလည်း စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာကို မြင်နေရဆဲပင်ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့လုံး ထိုအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ်များကို လှည့်ပတ်မြင်နေရလေသည်။ မနေ့ကမြင်ခဲ့သောအရာများပင်ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိကိုမှိတ်၍ ပုတီးစိတ်နေ တော့မှပင် အမြင်များအားလုံးကွယ်သွားလေတော့၏။

စန္ဒီမြင်နေရတာတွေဟာ အပြင်မှာ တကယ်ရှိတဲ့နေရာလား။ စန္ဒီရင်၌ သိချင်စိတ်များတဖွားဖွားပေါ်လာရလေ၏။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးထဲမှာမြင်ခဲ့ရသည့်မြင်ကွင်းများအားလုံးထဲတွင် ဧည့်ခန်းမှပန်းချီကားကို ပြန်ပြီးမြင်တွေ့ချင်စိတ် ပေါက်နေမိ၏။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံကို ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားအား တခဏမျှပင်မြင်လိုက်ရသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် ယောက်ျားများချည်း မြင်နေရပြီး သက်ရှိမိန်းမဆို၍ တစ်ယောက်မှမမြင်ရသေးပေ။ ထို့ကြောင့်... ပန်းချီကားထဲမှမိန်းမပျိုကြည်ချင်စိတ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်... စန္ဒီမှာ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအိမ်ကြီးကို မပြတ်မြင်နေရသော်လည်း ပေါ်လာသည့်မြင်ကွင်းဖြင့်သာ ကြေနှပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် အိမ်ထဲမှာလျှောက်သွားလို့မရ။ မြင်ကွင်းထဲမှာလည်း ဧည့်ခန်းပုံက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပေါ်မလာတော့သည့်အတွက် မချင့်မရဲကြီးဖြစ်နေရလေသည်။

+ + + + + + + + +

ညနေပိုင်း ဖေဖေနှင့်မေမေရုံးဆင်းလာတော့ စန္ဒီအခြေအနေကို ခရီးရောက်မဆိုက်မေးသည်။

‘ဒီအတိုင်းပဲဖေဖေ၊ မြင်နေရတုံးပဲ’

‘အေး- ဖေဖေတို့လည်း မျက်စိဆေးခန်းက တုံကင်ဝင်ယူခဲ့တယ်၊ မနက်ပိုင်း ဆေးခန်းသွားကြမယ်သမီး’

ညပိုင်းတွင်...

စန္ဒီသည် အိပ်ရာဝင်ရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းမီးကိုပိတ်ရန် နံရံမှခလုတ်ဆီလက်လှမ်းလိုက်၏။ ထိုစဉ်တွင်... စန္ဒီမျက်လုံးထဲသို့ဝင်လာသောမြင်ကွင်းမှာ မနောကညကတွေ့ခဲ့ရသော အိပ်ခန်းမြင်ကွင်းဖြစ်နေလေသည်။ သည်ညမှာတော့ အိပ်ခန်းထဲ၌ လူရှိနေသည်ကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ညာမျက်ခုံးအထက်မှာ မှဲ့နက်ကြီးရှိသည့်လူကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီက မီးပိတ်ရန် ခလုတ်ဆီလှမ်းထားသောလက်ကို မရုတ်ပဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက်သည်။ လူကြီးသည် အိပ်ခန်းထဲမှ စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာရေးနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ စန္ဒီသည် စာရေးစားပွဲအနီး၌ရောက်နေကာ ထိုလူကြီးကို အနီးကပ်မြင်နေရပေ၏။ ထိုလူကြီးက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် စာတစ်ချို့ကို စိတ်ဝင်တစားရေးမှတ်နေလေသည်။ သူ့ပခုံးကွယ်နေ၍ ဘာစာတွေရေးနေမှန်း စန္ဒီမသိရချေ။

စန္ဒီစိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝမ်းသာသွားရခြင်းမှာ စန္ဒီအမြင်တွင် စားပွဲဘေးနံရံ၌ ချိတ်ထားသောပြက္ခဒိန်ကို နီးကပ်စွာမြင်နေရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ပြက္ခဒိန်ကိုလှမ်းဖတ်နိုင်လျှင် မိမိသိလိုသော အချိန်ကာလသဲလွန်စကို ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

စန္ဒီက ကိုယ်ကိုမလှုပ်ပဲ သတိကြီးစွာထားကာ ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပြက္ခဒိန်ပေါ်က စာသားများက စန္ဒီမြင်ရလောက်သည့် အကွာအဝေး၌ပင်ရှိနေပါသည်။ စန္ဒီက သတိကြီးစွာဖြင့် ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်... လေပြင်းပြင်းတစ်ချက်တိုက်လိုက်သည့်သဖွယ် ပြက္ခဒိန်၏အပေါ်ဆုံးစာရွက်မှာ လန်သွားလေသည်။

ဟာ- စန္ဒီရင်ထဲမှာ လှိုက်ကနဲဖြစ်သွား၏။ ပြက္ခဒိန်ပေါ်က စာသားတွေကို လှမ်းဖတ်လိုရခါနီးပါမှ...။

ထိုစဉ်မှာပင်... တစ်ဖက်မှမြင်ကွင်းသည် မှေးမှိန်ဝေဝါးလျှက် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

စန္ဒီအမြင်ထဲတွင် အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်က တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိသော ထမင်းစားခန်းမြင်ကွင်း။ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ မီးထွန်းထားပုံမရပါ။ ထမင်းစားခန်းကို မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်၌သာ မြင်နေရပါသည်။

စန္ဒီလည်း စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ မီးကိုပိတ်၍ အိပ်လိုက်လေတော့သည်။

+ + + + + + + + +

(၅)

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့တွင် သားအဖသုံးယောက် မျက်စိ အထူးကုဆေးခန်းသို့သွားပြလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ရောဂါရာဇဝင်ကိုမေးမြန်းရာ စန္ဒီစံကပင် ပြောပြလိုက်၏။ စန္ဒီအပြောများကိုနားထောင်ရင်း ဆရာဝန်ကြီးလည်း အတော်ပင်အံ့သြသွားလေသည်။

ဆရာဝန်က စန္ဒီမျက်လုံးကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ဆေးပေးခဲ့ပါသည်။

‘မျက်လုံးမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုမှရှာမတွေ့ဘူးဗျ၊ မှုံလည်း မမှုံဘူး၊ စောင်းလည်းမစောင်းဘူး၊ တိမ်လည်းမရှိဘူး၊ စန္ဒီစံရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ သာမန်အတိုင်းပါပဲဗျာ’

ဆရာဝန်ကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

‘စန္ဒီမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို ဆရာ့ဆေးခန်းရောက်တော့ရော မြင်နေရသေးသလား’

‘မြင်ရပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဆေးခန်းကိုလာတဲ့လမ်းတလျှောက်လုံးလည်း မြင်နေရပါတယ်၊ အခုလည်း မြင်နေရပါတယ်’

‘အခု ဘာတွေမြင်နေရသလဲ၊ ဆရာ့ကိုပြောပါဦး’

‘စန္ဒီမြင်နေကျအိမ်ကြီးရဲ့ ပန်းခြံထဲကိုရောက်နေတယ်ဆရာကြီး၊ ပန်းခြံဒေါင့်မှာ ဒါန်းကလေးတစ်ခုတွေ့ပါတယ်၊ အဲဒီဒါန်းက လေးကို သမီး အခုမှမြင်ဖူးတာပါ၊ အရင်နှစ်ရက်က ဒီပန်းခြံထဲကို ရောက်ဖူးပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့်... သမီးရောက်တဲ့နေရာချင်း မတူပါဘူး ဆရာကြီး’

‘နေပါဦးကွဲ့၊ စန္ဒီအိမ်မှာမြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းမျိုးပဲ ဆရာ့ရုံးခန်းထဲရောက်တဲ့အထိမြင်နေရတာပဲလား၊ စန္ဒီအိမ်ကနေ ဆရာ့ဆေးခန်းအထိ လာရတာ ခရီးတာအတော်ဝေးသွားပြီလေ၊ မြင်ကွင်းက ပြောင်းမသွားဘူးလား’

‘မပြောင်းပါဘူးဆရာကြီး၊ ဒီကိုလာတဲ့လမ်းမှာလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ မြင်နေရပါတယ်’

‘အဆက်မပြတ်မြင်နေရတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ စန္ဒီစဖြစ်ကတည်းက မျက်လုံးဖွင့်ထားသမျှ မြင်ကွင်းတွေကို နှစ်ထပ်မြင်နေရတာပါ’

ဆရာဝန်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဖေဖေဖက်သို့လှည့်ပြောလိုက်၏။

‘မျက်စိနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မတွေ့ရဘူး ဦးမြတ်စံ၊ စန္ဒီဖြစ်နေတာ စူပါနချရယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝလွန်ပြသနာမျိုးပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ’

‘ဓာတ်လိုက်ခံရပြီးနောက်ပိုင်းဖြစ်သွားတာဆိုတော့ အာရုံကြောတွေဘာတွေ ထိခိုက်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာမျိုးဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဦးမြတ်စံတို့ဆန္ဒရှိရင် ဦးဇောကန်နဲ့အာရုံကြောအထူးကုနဲ့ ပြကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော် လွှဲစာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

+ + + + + + + + +

(၆)

ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြောအထူးကုနှင့်ပြပို့ကို စန္ဒီကိုယ်တိုင်ပင် ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

‘သမီးဖြစ်နေတာ စိုးရိမ်စရာရောဂါကြီး မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ရောဂါလို့လည်းမပြောလောက်ပါဘူး၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်၊ စောင့်ကြည့်ပါရစေဦးဖေဖေ’

တကယ်တော့ စန္ဒီငြင်းဆိုလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ထိုနေ့.. စနေနေ့နေ့လည်မှာပင် စန္ဒီမြင်ချင်နေသောပန်းချီကားကို ထင်ရှားစွာမြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

ဆေးခန်းမှပြန်လာပြီး နေ့လည်ခင်းတွင် ထိုမြင်ကွင်းကို စန္ဒီ မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်နေကာ ဧည့်ခန်းရံမှပန်းချီကားကြီးရှေ့တွင် ရပ်လျက်ရှိလေသည်။ စန္ဒီအမြင်တွင် ပန်းချီကားကြီးကိုကောင်းစွာမြင်ရသော အနေအထား၌ ရှိနေသည်။

စန္ဒီသည် ကိုယ်ကိုမလှုပ်မိအောင် သတိကြီးစွာထား၍ ပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စန္ဒီရင်တစ်ခုလုံးသည် မြောင်းဆန်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရလေသည်။

ပန်းချီကားထဲမှမိန်းကလေးမှာ စန္ဒီကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ပထမဆုံးနေ့က ရိပ်ကနဲမျှသာမြင်လိုက်၍ စန္ဒီမြင်ချင်နေသော ပန်းချီကား။ ယခုတော့ မြင်ချင်လှသောပန်းချီကားကို ထင်ရှားစွာမြင်ရပေပြီ။

ပန်းချီကားမှာ လေးပေသုံးပေအရွယ်ရှိပြီး အမျိုးသမီးပုံကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ်ရုံရေးဆွဲထားလေ၏။ ပုံထဲမှအမျိုးသမီးမှာ စန္ဒီမှ စန္ဒီပါတကား။ မျက်နှာသွင်ပြင်ခွဲမရအောင်တူလှပေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အနည်းငယ်ခေတ်နောက်ကျသည်သာ ကွာခြားပေ၏။

ပုံထဲမှမိန်းကလေးသည် ကျစ်ဆံမြီးကိုတစ်ချောင်းထဲကျစ်ပြီး ပခုံးရှေ့တွင်ချထားသည်။ ပုံမှာရိုးရိုးကလေးသာဖြစ်သည်။ မျက်နှာတွင်လည်း ထူးထူးထွေထွေချယ်သထားခြင်းမရှိ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားကို ပေါ်လွင်အောင်ရေးဆွဲထားသည်။

စန္ဒီသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ပန်းချီကားကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိ၏။ ပန်းချီကားထဲကမိန်းကလေးသည် မိမိနှင့် တူလွန်းလှပါကလား။ မိမိပုံကိုရေးဆွဲထားသည်ဟုပင် စန္ဒီရင်မှာခံစားရလေသည်။ ပုံထဲမှမိန်းကလေး၏အသက်အရွယ်မှာလည်း မိမိ၏ လက်ရှိအသက်အရွယ်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။

စန္ဒီက ပန်းချီကားကို မြင်ကွင်းထဲက သူ့အလိုလိုကွယ်သွားချိန်အထိကြည့်နေမိသည်။ ပန်းချီကားကို ငါးမိနစ်ကြာခန့်မြင်နေရပြီး မှေးမှိန်ကာပျောက်ကွယ်သွားကာ အခြားမြင်ကွင်းတစ်ခုပေါ်လာသည်အထိ စန္ဒီ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ပန်းချီကားကိုမြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော ဆရာဝန်ကို ပြသရန် စန္ဒီငြင်းဆန်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအိမ်ကြီးကို ဆက်မြင်နေချင်သေးသည်။ ထိုအိမ်ကြီးထဲမှာ မိမိ၏ပုံပန်းချီကား အဘယ်ကြောင့် ရှိနေရသနည်း။ ပဟေဠိဆန်ပြီး ဆန်းကြယ်လှသော ထိုမြင်ကွင်းများကို စန္ဒီ သံယောဇဉ်တွယ်နေမိလေပြီ။

သို့သော်... ပန်းချီကားကိုမြင်ရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ ဖေဖေတို့ကို စန္ဒီပြောမပြောတော့ပါ။ စန္ဒီအပေါ်မှာ သံသယဝင်လာမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စန္ဒီကိုရူးသွပ်နေပြီဟု အစွပ်စွဲခံရမှာစိုးမိသည်။ တကယ်လည်း မိမိသည် ရူးသွပ်နေပြီလားမသိပါ။ စန္ဒီအမြင်မှာ တွေ့နေရတာတွေဟာ တကယ်လား။ စန္ဒီပင်ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေသလား။

သေချာတာကတော့ စန္ဒီသည် ပဟေဠိဆန်သော ဒုတိယအမြင်လွှာထဲက မထွက်ချင်သေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအမြင်လွှာဟာ ‘ဘာ’ဆိုတာသိရသည်အထိ စန္ဒီ ထိုလောကထဲမှာ နေချင်နေမိလေ၏။

+ + + + + + + + +

(၇)

တတိယနေ့ဖြစ်သော ထိုစနေနေ့ညမှာပင် ယခင်ကထက် ထူးခြားသောမြင်ကွင်းတစ်ခုကို စန္ဒီမြင်လိုက်ရပြန်သည်။

အိပ်စက်ရန် စန္ဒီမီးပိတ်လိုက်ချိန်၌ အခန်းတစ်ခု၏မြင်ကွင်း စန္ဒီရှေ့တွင်ပေါ်လာသည်။ အရင်နှစ်ရက်ကမြင်ခဲ့ရသော အိပ်ခန်း မြင်ကွင်း မဟုတ်ပါ။ ယခုမြင်ရသောအခန်း၌ ဝင်ပေါက်ကြီးရှိသောတခါးပေါက်မှအပ ပြတင်းပေါက်များမရှိ။ လေဝင်ပေါက်ပင်မတွေ့ရပါ။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကုတင်တစ်လုံးသာ ချထားသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်လျက်ရှိ၏။

လူငယ်၏မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းနေပေသည်။

ဘေးတွင် လူလေးယောက်မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုလေးယောက်စလုံးကို စန္ဒီသိပါသည်။ လူငယ်၏ရှေ့တည်တည်တွင် ခါးထောက်ရပ်နေသူက အိမ်ကြီးရှင် မျက်ခုံးအထက်မှူးကြီးနှင့်လူကြီးဖြစ်သည်။ လူကြီးနောက်မှ ရံ၍ရပ်နေသောသုံးယောက်ကတော့ ပထမဆုံးနေ့တွင် စန္ဒီမြင်ခဲ့ရသော အိမ်ရှင်လူကြီး၏တပည့်သုံးယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုတပည့်သုံးယောက်ကို ဒုတိယနေ့တွင်လည်း သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ကားဖြင့်သယ်လာသည့်မြင်ကွင်းဖြင့် မြင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

ယခု စန္ဒီမြင်နေရသောမြင်ကွင်းထဲတွင် လူကြီးက ခါးထောက်ကာ ကုတင်ပေါ်ထိုင်နေသောလူငယ်ကို တစ်စုံတစ်ခုမေးမြန်း နေပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်က လူကြီးမေးသမျှကို ခေါင်းခါရမ်းကာ ဖြေကြားလျက်ရှိသည်။ လူကြီးက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် တောက် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပုံကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။

စန္ဒီသည် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း လူကြီးနှင့်တပည့်သုံးယောက်ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှလူကြမ်းများသဖွယ်မြင်ယောင်လာလေသည်။ လူငယ်၏ အမူအရာမှာ မတရားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံထားရသောသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်သည်။

စန္ဒီကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုမြင်ကွင်းသည် ဝေဝါးမေးမှိုန်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ စန္ဒီရင်ထဲ၌ နုံးခွေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ စန္ဒီသည်မြင်ကွင်းထဲကလူငယ်ကို သနားနေမိသည်။ သူ့ကိုမြင်ဖူးသယောင်ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မိလေ၏။ စန္ဒီသည် ထိုလူငယ်မျက်နှာကို အပြင်တွင် မြင်လျှင်လည်း မှတ်မိလောက်အောင် စွဲနေလေသည်။

လူငယ်ကို လူကြီးနှင့်အုပ်စုက မတရားဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသည်ဟုလည်း ထင်မိပေ၏။ လူငယ်ရှိနေသောအခန်းတွင် ပြတင်း ပေါက်များမရှိခြင်းက ချုပ်နှောင်ထားသည်သဏ္ဍာန်ကို ပေါ်လွင်စေလျက်ရှိလေသည်။

စန္ဒီသည် လူငယ်၏မျက်နှာကိုမြင်ယောင်ရင်း သနားဂရုဏာသက်နေမိ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင်... ဒါတွေဟာ တစ်နေရာမှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အဖြစ်တွေလား၊ ဘယ်တုန်းကဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ လောလော ဆယ်ဖြစ်နေတာလား၊ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေလား...ဆိုသည်ကို အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပြန်တော့သည်။

+ + + + + + + + +

နောက်တစ်နေ့မနက်မိုးအလင်းတွင် စန္ဒီအိပ်ရာမှထထချင်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ညကမြင်ခဲ့ရသော လူငယ်ရှိသည့်အခန်း မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်သည် ကုတင်ပေါ်တွင်အိပ်လျက်ရှိ၏။

စန္ဒီ သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်အချိန်တွင် သူကမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

စန္ဒီအနေအထားက သူ့လှဲအိပ်နေသည့် ကုတင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့်အနေအထားမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် မျက်လုံး ကို ရုတ်တရက်ဖွင့်ကာ စန္ဒီရပ်နေသောနေရာကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူက လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ စန္ဒီကို ကြည့်ကာ သူ့နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အို.. ဒါမဟုတ်နိုင်ဘူး။

စန္ဒီသည် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအရာများကို မြင်ရုံသာမြင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုလောကထဲမှအရာများကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ လိုမရနိုင်ချေ။ ထို့အတူ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှသက်ရှိများသည်လည်း စန္ဒီကို မြင်နိုင်တွေ့နိုင်သည်မဟုတ်ချေ။ ဒုတိယအမြင်လွှာကို စတင်မြင်ရချိန်မှစ၍ ထိုအတိုင်းပင် သိထားလက်ခံထားပြီးဖြစ်သည်။

အခုတော့ ကုတင်ပေါ်မှလူငယ် ရုတ်တရက်ထထိုင်ကာ စန္ဒီကို စကားပြောလိုက်ပုံသည် သူက စန္ဒီကိုမြင်နေရသည်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပါ၏။

လူငယ်က စန္ဒီကိုနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက်သူသည် တစ်ဆင့်တိုးကာ စန္ဒီလက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

စန္ဒီရင်ထဲ၌ အေးကနဲဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်... ဒုတိယအမြင်လွှာသည် စန္ဒီမျက်ဝန်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

သည်တစ်ခါပျောက်ကွယ်သွားပုံက အခြားရှုခင်းများကို အစားထိုးမြင်ရပုံဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ... ဒုတိယ အမြင်လွှာကို စန္ဒီလုံးဝမမြင်ရတော့ပဲ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

စန္ဒီသည် သေချာအောင် အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှစွည်းများကို သူချည်းသက်သက် ထင်ထင်ရှင်းရှင်း မြင်နေရပါသည်။ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှမြင်ကွင်းများနှင့် ထပ် နေခြင်းမျိုးမရှိတော့ပေ။

စန္ဒီက ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြင်ပရှုခင်းများကိုလည်း သာမန်မျက်စိအမြင်အတိုင်းပင်မြင်နေ ရပါ၏။ ဒုတိယအမြင်လွှာသည် စန္ဒီမျက်ဝန်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားပါပေကော။

စန္ဒီရင်ထဲတွင် ဟာကနဲဖြစ်ကာ... နှမေ့တသသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

တကယ်တော့... ဘာမှန်းမသိသောအရာများကို မြင်နေရခြင်းမှလွတ်ကင်းသွားသည်အတွက် ဝမ်းသာရမည်ဖြစ်သည်။ အမည် မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ် စွဲကပ်နေခြင်းမှ ပျောက်ကင်းသွားခြင်းအတွက် စန္ဒီဝမ်းမြောက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... စန္ဒီရင်ထဲ၌ ဒုတိယအမြင်လွှာကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိသည်။ ခွဲခွာလိုက်ရသည်အတွက် ရင်ထဲမှာ နှမေ့တသ နေမိသည်။ အထူးသဖြင့်... နောက်ဆုံးအချိန်ကာလတွင် မြင်လိုက်ရသောလူငယ်ကို စန္ဒီသံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ သနားနေလေသည်။ သူဟာ မတရားချုပ်နှောင်ခံနေရတာလား။ ချုပ်နှောင်ခံနေရခြင်းဖြစ်ဖို့များလေသည်။

သူ့ကို ဘာလို့ချုပ်နှောင်ထားကြတာလဲ။ ဒီဖက်လောကမှ စန္ဒီကို သူမြင်သွားပုံရသည်။ သူသည် စန္ဒီကိုအမြင်တွင် အသိ အကျွမ်းတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်သည်သဖွယ် အံ့ဩခြင်းရော၊ အားကိုးခြင်းပါ ရောယှက်ကာ လှဲနေရာမှ ထလာသည်အသွင်မျိုး ဖြစ်ပေ သည်။

သူ ဘာလဲ။ သူ့အခက်အခဲကို စန္ဒီကူညီချင်၊ ကယ်တင်ချင်နေမိသည်။

အို... တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ တကယ်အဖြစ်တွေလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါလေ။ စန္ဒီက ဖြေတွေးတွေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်... စန္ဒီရင်ထဲ၌ သုံးရက်နှင့်တစ်မနက်တာမြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှအိမ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ချုပ်နှောင်ခံထား ရပုံရသော လူငယ်ကိုလည်းကောင်း မေ့မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိလေတော့၏။

+ + + + + + + + +

စန္ဒီက သူမမြင်နေရသော ဒုတိယအမြင်လွှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို အိမ်သားများအား အသိပေးလိုက်လေသည်။ အားလုံးကပင် ဝမ်းသာသွားကြလေ၏။

ဝမ်းမသာနိုင်သူက စန္ဒီပင်။ ဒုတိယအမြင်လွှာထဲမှလောကလေးသည် တကယ်ရှိလေသလား။ စန္ဒီတသသနှင့် တွေးတော စဉ်းစားလို့ ဆုံးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

+ + + + + + + + +

(၈)

နောက်တစ်ပတ်တွင်... ဖေဖေက သူ့အသိမိတ်ဆွေ ပင်စင်စား ရူပဗေဒပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်ကို အိမ်သို့ဖိတ်ကြားလာခဲ့သည်။

ဖေဖေက စန္ဒီသုံးရက်ကြာအမြင်ပေါက်သွားပုံကို ပြောပြကာ စန္ဒီနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အဖြေရှာဖို့ခေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပါမောက္ခကြီးက စန္ဒီအတွေ့အကြုံကို အသေးစိတ်မေးမြန်းသည်။

‘စန္ဒီအမြင်ဓာတ်ရလိုက်တာဟာ ဒီလောကထဲမှာ အမှန်တကယ်ရှိတဲ့နေရာကအဖြစ်တွေကို မြင်လွှာတွန့်ခေါက်ပြီး မြင်လိုက်ရတာမျိုးပါပဲဦးမြတ်စံ’

ပါမောက္ခကြီးက ရှင်းပြသည်။

‘စန္ဒီ ဓာတ်လိုက်ခံရတာဟာ မြင်လွှာတွန့်ခေါက်ဖို့အတွက် သော့ချက်လိုဖြစ်သွားတာပါပဲ၊ ဒါမျိုးဟာ လူတစ်သိန်းမှာ တစ်ယောက် ကြုံရဖို့ခက်တဲ့အဖြစ်မျိုးပါပဲဦးမြတ်စံ’

‘ဒါဖြင့် သမီးမျက်စိထဲမှာ မြင်လာရတာတွေဟာ အပြင်မှာလည်း တကယ်ရှိနေနိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ အဖြစ်တွေပေါ့၊ ဟုတ်လား ဆရာကြီး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးမြတ်စံ၊ တကယ်လည်းရှိတယ်၊ အချိန်ကာလကလည်း ပစ္စုပ္ပန်ကာလပါပဲ၊ စန္ဒီမြင်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေဟာ ဟိုဖက်မှာ တကယ်ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်တွေကိုမြင်နေရတာပါ’

‘ထူးဆန်းလှချည်လားဗျာ’

‘ဒါ့ကြောင့် တစ်သိန်းမှာတစ်ယောက် ကြုံနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ တစ်သိန်းမှာတစ်ယောက်ဆိုတာလည်း ဓာတ်လိုက်ခံရတဲ့လူတစ်သိန်းမှာတစ်ယောက်လို့ ပြောတာနော်’

‘အမြင်တွန့်ခေါက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဆရာကြီး’

ပါမောက္ခကြီးက စာရွက်လွတ်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာရွက်ထိပ်နှစ်ဖက်၌ မင်ဖြင့် အစက်နှစ်စက်ချလိုက်သည်။

‘ဟောဒီမင်စက်နှစ်စက်ဟာ စက္ကူကိုဖြန့်ထားပြီး ဒီအတိုင်း ကြည့်ရင် အဝေးကြီးမဟုတ်လား’

ပါမောက္ခကြီးက စာရွက်ကိုအလည်မှခေါက်လိုက်သည်။

‘စက္ကူကိုခေါက်လိုက်ရင် ဟောဒီအစက်နှစ်စက်ဟာ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်မသွားဘူးလား’

‘ဪ...’

‘အဲဒီသဘောပါပဲ ဦးမြတ်စံ၊ စန္ဒီဟာ လူကတော့ ဒီဖက်မှာပဲ ရှိနေတယ်၊ ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့အမြင်လွှာဟာ တွန့်ခေါက်သွားတယ်၊ ဒီလိုနဲ့... သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံထဲမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးကအဖြစ်အပျက်တွေကို မြင်လာရတာပါပဲဦးမြတ်စံ၊ အဝေးတစ်နေရာက တကယ်ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်တွေကို မြင်နေရလို့လဲ မြင်ကွင်းနှစ်ခုကို ထပ်ရက်မြင်နေရတာမျိုးပါပဲဦးမြတ်စံ’

+ + + + + + + + +

ပါမောက္ခကြီးရှင်းပြချက်များမှာ သိပ္ပံနည်းကျ၍ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော အချက်အလက်များဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီလည်း ပါမောက္ခကြီးရှင်းပြချက်ကိုလက်ခံပါသည်။

သို့သော်... စန္ဒီရင်ထဲ၌ အမြင်ပေါက်မှုသည် သိပ္ပံနည်းကျ မြင်လွှာတွန့်ခေါက်မှုတစ်မျိုးတည်းကြောင့်မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။ အမြင်ပေါက်မှုတွင် ဂမ္ဘီရဆန်သောအချက်အလက်များ ပါဝင်နေပါသေးသည်။

စန္ဒီမြင်ခဲ့ရသော ဒုတိယမြင်လွှာထဲတွင် အိမ်ကြီးထဲ၌ စန္ဒီရုပ်ပုံပန်းချီကားကို ထင်ရှားစွာမြင်ခဲ့ရသည်။ သာမန်မြင်လွှာတွန့်ခေါက်ခြင်းမျိုးဖြစ်ပါလျှင် စန္ဒီနှင့်ချွတ်စွပ်တူသောပန်းချီကားကို ဘာကြောင့်မြင်ရပါသနည်း။ ပြီးတော့.. ချုပ်နှောင်ခံနေရပုံရသောလူငယ်သည် သည်ဖက်မှ စန္ဒီကိုမြင်လိုက်သယောင် စကားပြောခြင်း၊ ခေါ်ဝင်ခြင်းများပြုခဲ့သေးသည်။

ဒီအဖြစ်များကိုတော့ စန္ဒီက ဘယ်သူမှ ပြောမပြတော့ပါ။ စန္ဒီရင်ထဲမှာပင် မြို့သိပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ဤအဖြစ်ကိုဖြေရှင်းခွင့်ရမည်ဆိုက စန္ဒီဖြေရှင်းချင်ပါသေးသည်။

စန္ဒီမြင်ခဲ့ရသောနေရာဒေသသည် ဘယ်မြို့ဘယ်နေရာဆိုတာကိုလည်း စန္ဒီ သိချင်လှပါသည်။

စန္ဒီသိခွင့်ရပါမလား။

စန္ဒီရင်ထဲမှာတော့..သုံးရက်ကြာမြင်ခဲ့ရသော ဘယ်နေရာကမှန်းမသိသည် အိမ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ သနားစရာ လူငယ်ကိုလည်းကောင်း တသသဖြင့်ဖြင့်ယောင်နေမိခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

+ + + + + + + + +

(၉)

ထိုအဖြစ်များဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်လကျော်ခန့်ရှိသွားချိန်တွင်တော့ စန္ဒီသည် မေ့လျော့သလိုဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။ ရံဖန်ရံခါ လူငယ်ကိုသတိရရင်းဖြင့် စိတ်မကောင်းနိုင်ဖြစ်မိသည်ကလွဲ၍ တစစ သွေးအေးသွေးခဲလေသည်။

သို့သော်.. နှစ်လကြာမြင့်ချိန်တွင် သီသီသွယ်နှင့် နီနီနွယ်တို့ညီအစ်မကို အကြောင်းပြု၍ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် စန္ဒီအတွက် တစ်ဖန် ဆန်းသစ်လာပြန်လေ၏။

သီသီသွယ်နှင့်နီနီနွယ်မှာ စန္ဒီတို့နှင့် ခြံချင်းကပ်ရက်နေသော စန္ဒီနှင့်ရွယ်တူ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးနှင့် စန္ဒီတို့ တစ်နှစ်တည်းတွင် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ကြသည်။ စန္ဒီက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကို ဆက်တက်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ညီအစ်မမှာ အငယ် မောင်ညီမများကိုညှာကာ ကျောင်းဆက်မတက်ပဲ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဝေးသင်နှင့်ပဲ ပညာရေးကို ဆက်ခဲ့ကြသည်။

သီသီသွယ်နှင့်နီနီနွယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခရီးသွားကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အလုပ်အတူဝင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီတွင် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံး အဆင်ပြေကြပုံရသည်။

စန္ဒီနောက်ဆုံးနှစ်တွင် သူတို့ညီအစ်မ မန္တလေးကိုပြောင်းရ၏။ သူတို့ကုမ္ပဏီက သင်္ဘောတစ်စင်းဝယ်ကာ မန္တလေးနှင့် ပုဂံညောင်ဦးကို နိုင်ငံခြားသားခရီးသည်များအား ပို့ဆောင်သည်လုပ်ငန်းတစ်ခု တိုးချဲ့လိုက်၍ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သင်္ဘောလုပ်ငန်းတွင် တာဝန်ပေးလိုက်ကြသည်။

သီသီနှင့်နီနီတို့ပြောင်းသွားကြတာပင် တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိပေပြီ။

သုံးလေးလတစ်ခါလောက် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ခွင့်ယူ၍ပြန်လာတတ်သည်။

သည်တစ်ခါ ပြန်အလှည့်ကျသူက နီနီနွယ်ဖြစ်သည်။ နီနီက မန္တလေးလက်ဆောင်များယူရင်း စန္ဒီတို့အိမ်ဖက်ရောက်လာ၏။ နီနီလက်ထဲမှာ မန္တလေး၊ ပုဂံညောင်ဦးနှင့် အညာတစ်ခွင်တွင်ရှိကံထားသော သူတို့ညီအစ်မဓာတ်ပုံများပါသည် အယ်ဘမ်သုံးခုတောင် ပါလာသည်။

စန္ဒီနှင့်နီနီစကားပြောကြရင်းမှ နီနီယူလာသောအယ်လ်ဘမ်များကိုကြည့်ဖြစ်လေသည်။

သည်တွင်... ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲတွင်မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ကျင်စက်နှင့်အတိုခံလိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

‘ဟင်... ဒီ-ဒီအိမ်ကြီး’

စန္ဒီသည် သီသီနှင့်နီနီညီအစ်မနှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ရပ်လျှက်ရိုက်ထားသောပုံတစ်ပုံထဲမှ နောက်ခံတွင်ပေါ်နေသော အိမ်ကြီးကိုမြင်လိုက်၍ အံ့ဩစွာရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်လခန့်က စန္ဒီအမြင်ပေါက်ကာ သုံးရက်ကြာမြင်ခဲ့ရသော အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။

‘နီနီ- ဒီ- ဒီအိမ်ကြီးက ဘယ်ကလဲဟင်’

‘အဲဒါ.. တို့နေတဲ့အဆောင်နားက အိမ်လေ၊ ကမ်းနားပိုင်းကအိမ်ပေါ့စန္ဒီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီအိမ်ကြီးကို ကိုယ်မြင်ဖူးတယ်’

စန္ဒီက ဒုတိယအမြင်လွှာထဲတွင်မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း မြစ်ကိုနောက်ခံကာ သောင်ပြင်၊ ပြီးတော့.. မြက်ရိုင်းတောနှင့် ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးကို ဓာတ်ပုံထဲတွင်ကြည့်ကာ မှတ်မိလိုက်လေသည်။

‘ဪ.. လက်စသတ်တော့ ဒီအိမ်က မန္တလေးကကိုး၊ တခြား ပုံတွေရှိသေးလားနီနီ’

နီနီက အိမ်ကြီးရှုခင်းပါသော ပုံလေးပုံကို ရွေးထုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီအိမ်ကြီးက တို့နေတဲ့အဆောင်နားမှာပဲ၊ သဘောဆီပဲကိုဆင်းတိုင်း အဲဒီအိမ်ကြီးဘေးက ဖြတ်သွားရတယ်စန္ဒီ၊ နင်က ဘယ်လို မြင်ဖူးနေတာလဲ’

စန္ဒီက ရှုဒေါင့်အမျိုးမျိုးပေါ်လွင်နေသော ဓာတ်ပုံငါးပုံထဲက အိမ်ကြီးမြင်ကွင်းများကို အထပ်ထပ်ကြည့်နေမိသည်။ အိမ်ကြီးကို သုတ်ထားသောဆေးရောင်ကအစ တူညီနေပေ၏။ ပုံတစ်ပုံတွင် ခြံထဲက ပန်းခြံထဲမှ ဒါန်းကလေးပင် ပါသေး၏။

‘နင်တို့ အဲဒီအိမ်ကလူတွေနဲ့ ခင်သလားဟင်’

‘ဟင့်အင်း... မခင်ပါဘူး၊ ရှုခင်းကောင်းလို့ အဲဒီနားမှာ ရိုက်ထားတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲစန္ဒီ၊ နင်မေးတာဆန်းလှချည်လား’

‘ငါ ဒီအိမ်ကြီးကို သေချာမြင်ဖူးတယ်၊ အိမ်အတွင်းထဲအထိလည်း ရောက်ဖူးတယ်နီနီ’

‘ဘာ- နင်ပဲ ဒီအသက်အရွယ်အထိ မန္တလေးကို တစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးသေးဘူးဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါမန္တလေးကိုတော့ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲကိုတော့ ရောက်ဖူးတယ်ဟ၊ ရောက်တာလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လခွဲ နှစ်လလောက်ကမှပါ။ ငါ ပြောပြရင် နင်အံ့ဩသွားမယ်နီနီ’

စန္ဒီက ဓာတ်လိုက်ခံရရာမှာ သူမ၏အမြင်လွှာ တွန့်ခေါက်သွားပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘နင်ပြောတာဆန်းလိုက်တာဟယ်... ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးအထိလှမ်းမြင်ရတယ်ဆိုတော့’

‘ငါပြောတာ ယုံရဲ့လားနီနီ’

‘ယုံပါတယ်၊ နင်တို့တစ်အိမ်လုံးသက်သေရှိနေတာပဲမဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်ရော ပါမောက္ခရော နှင့်အတွေ့အကြုံထဲမှာပါနေတာပဲ၊ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆန်းလွန်းလို့ပါဟာ’

‘ငါ့အတွက်ကတော့ ပိုပြီးတော့ ဆန်းကြယ်နေတာပေါ့ဟာ၊ နီနီ နင်ဒီအိမ်ကလူတွေကို ခရီးသွားဟန်လွဲတောင် မမြင်ဖူးဘူးလားဟင်၊ အိမ်ကတော့ ဟုတ်နေပြီ၊ ငါမြင်တဲ့လူတွေဟာ အဲဒီအိမ်ကလူတွေ ဟုတ်သလား၊ သိပ်သိချင်တာပဲ’

‘တို့ကို ကုမ္ပဏီက ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးထားတယ်လေ၊ ရုံးတက်တိုင်း အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့ ဖြတ်သွားရတာတော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုတော့ ဖြတ်သွားရုံလောက်ပဲ၊ သတိမထားမိပါဘူး၊ အခု ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့... ဒီအိမ်ကြီးဟာ အမြဲပိတ်ထားတယ်လို့ ထင်မိတာပဲစန္ဒီ’

‘ငါသိချင်လိုက်တာနော်...၊ ငါမြင်ခဲ့ရတာတွေဟာ တကယ်လားဆိုတာ သိချင်နေတာကြာပြီနီနီ’

‘ငါလည်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ နှင့်ပုံတူပန်းချီကားရှိတယ်ဆိုတာကို စိတ်အဝင်စားဆုံးပဲ၊ ဒီတော့... ဒီလိုလုပ်ပါလားစန္ဒီ၊ နင်မန္တလေးကိုလိုက်ခဲ’

‘ဟင်...’

‘နင်ကိုယ်တိုင်လိုက်လာရင် စုံစမ်းလို့ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဖူးလား၊ တကယ်သာ နှင့်ပုံတူပန်းချီကား အိမ်ကြီးထဲမှာရှိနေရင် အိမ်ရှင်တွေကလည်း နှင့်ကိုစိတ်ဝင်စားမှာပဲ၊ နင်ချဉ်းကပ်လို့လွယ်မှာပဲ၊ နင်လိုက်ခဲ့ဟယ်...’

စန္ဒီသည် မန္တလေးသို့ အလည်လိုက်သွားရန် မိဘများကို ပူဆာခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးအကြောင်းကိုတော့ထည့်မပြောပါ။ မိဘများ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

စန္ဒီမှာ ဘွဲ့ရပြီး လုပ်ငန်းခွင်မဝင်သေးပဲ အားလပ်နေချိန်မို့ မန္တလေးလိုက်လည်ဖို့ကို အလွယ်တကူပဲ ခွင့်ပြုချက်ရသွားလေသည်။ နီနီတို့ညီအစ်မမှာလည်း အိမ်နီးချင်းများမို့ စိတ်ချကာ ထည့်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

(၁၀)

ယခုတော့ သူမစိတ်ဝင်စားခဲ့သောနေရာကို စန္ဒီရောက်ရပေ တော့မည်။

လောကကြီးတွင် တကယ်ရှိမရှိပင် မသေချာခဲ့သောနေရာ၊ သုံးရက်ကြာ အမြင်ပေါက်ရာမှ ရောက်ရှိမြင်တွေ့ခဲ့ရသောအိမ်ကြီး။ ထိုအိမ်ကြီးကို စန္ဒီသည် ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ လေ့လာစုံစမ်းခွင့်ရပေတော့မည်။

အိမ်ကြီးသည် စန္ဒီကို မည်သို့ကြိုဆိုနေမည်လဲ။ အိမ်ကြီးထဲမှလူများသည် စန္ဒီအမြင်ပေါက်ကာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသောလူတွေပင် ဖြစ်လေမလား။

အိမ်ရှင်များသည် စန္ဒီကိုအလွယ်တကူလက်ခံပါ့မလား။

အိမ်ကြီးကိုချဉ်းကပ်ရာတွင် စန္ဒီအဖို့ လွယ်ကူမည်လား၊ ခက်ခဲမည်လား။

စန္ဒီသည် မထင်မှတ်ပဲ ဂမ္ဘီရဆန်ဆန်သိကျွမ်းခဲ့ရသည် အိမ်ကြီးဆီ ရောက်ရတော့မည်ခရီးအတွက် သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်နေမိ လေသည်။

အိမ်ကြီးသည် သူမအား မည်သို့သောအနေအထားဖြင့် ကြိုဆိုနေလေမည်နည်း။

တွေးရင်းမှ ... စန္ဒီရင်မောနေရပါတော့သည်။

+ + + + + + + + +

အပိုင်း (၂)

(၁)

သူသည် အကြောင်းပြချက် မယ်မယ်ရရမရှိပဲ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ကိုချုပ်နှောင်ခဲ့သူများက သူ့ဆီက ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ရယူလို၍လည်းမဟုတ်။ သူ့ကိုထိခိုက်နစ်နာအောင် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ဖို့လည်းမဟုတ်တာကို ဖမ်းထားပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ဘေးမသီ ရန်မခစေပဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်းက သက်သေခံလျက်ရှိ ပေသည်။

သို့သော်... သူတို့သည် မိမိကို ဘာကြောင့် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားရသည်၊ အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို မျိုးမြတ်သော် စဉ်းစားလို့မရချေ။ သူတို့က မျိုးမြတ်သော်ကို နှိပ်လည်းမနှိပ်စက်ပါ။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလည်း မဆက်ဆံခဲ့ပါ။

နစ်နာအောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် လွတ်မြောက်လာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ... စိတ်သက်သာရာရသော်လည်း အဖမ်းဆီး ခံရစဉ်ကတော့ မျိုးမြတ်သော်သည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းထဲတွင် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရသည့်သဖွယ် ရင်ခုန်ထိတ်လန့်ခြင်းကိုခံစားခဲ့ရ ပေ၏။

အဖမ်းခံခဲ့ရသည့်နေ့ကအဖြစ်များကို မျိုးမြတ်သော် သေချာ မှတ်မိနေပေသေးသည်။

သူသည် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်သည့်ထုံးစံအတိုင်း နံနက်ငါးနာရီတွင်ထကာ ၂၆လမ်း ကျုံးဘေးအတိုင်း လမ်း လျှောက်ခဲ့လေသည်။ သူနေသောအဆောင်သည် ၂၇လမ်းထဲတွင်ရှိသည်မို့ ကျုံးနှင့်နီးနီးကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ကလည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်းပင် လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ မျိုးမြတ်သော်သည် တစ်ယောက်တည်းပင် လမ်း လျှောက်ထွက်နေကျဖြစ်၏။ သူသည် မန္တလေးသို့ရောက်လာသည်မှာ မကြာသေးသည့်အတွက် အသိမိတ်ဆွေသိပ်မရှိ။ အဆောင်မှာ အတူနေရင်း ခင်နေသည့်လူများကလည်း မနက်စောစောလမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ဝါသနာမပါကြချေ။ မျိုးမြတ်သော်နှင့် တစ်ခန်းထဲ အတူနေသည့် နိုင်မျိုးထွန်းဆိုလျှင် ညတိုင်း ဖဲရိုက်သဖြင့် မနက်သုံးနာရီကျော်မှ အိပ်ရာဝင်မြဲဖြစ်သည်။ အဆောင်မှာ ညတိုင်း ဖဲဝိုင်းရှိ လေသည်။ အများစုက အပျင်းပြေဆိုကာ ဖဲကစားကြသည်မို့ မနက်ဝေလီဝေလင်း လမ်းထလျှောက်ဖို့ကို ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားပေ။

မျိုးမြတ်သော်တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်သော်လည်း ဘာမှတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပေ။ ကျုံးဘေး၌ သူ့ထက်အရင် လမ်း လျှောက်ရင်း ကစားခုန်စားလုပ်သူ၊ ပြေးသူများ ရောက်နှင့်နေပြီးဖြစ်သည်။ ယောကျ်ား မိန်းမ လူကြီးလူငယ်အရွယ်စုံ ကျုံးဘေးမှာရှိနေ တတ်သည်။

သူ့ထုံးစံက အဆောင်ရှိသော ၂၇လမ်းထဲမှထွက်ကာ ၇၃လမ်းအတိုင်း ကျုံး၏တောင်ဖက်တံခါးပေါက်ဆီသို့လျှောက်လာသည်။ တောင်ဖက်ပေါက်ထိပ်တွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားရန် လုပ်ပေးထားသော မြေစိုက်အားကစားကိရိယာများရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် မျိုးမြတ်သော်က အားကစားကိရိယာများနှင့် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ နာရီဝက်လောက် ကစားအပြီးတွင် ကျုံး၏အရှေ့ဖက်ထိပ်အထိ ဖြစ်စေ၊ အနောက်ဖက်ထိပ်အထိဖြစ်စေ လမ်းလျှောက်တတ်၏။

ထိုနေ့မှာ နီဝင်ဘာလ ၂၃ရက်၊ သောကြာနေ့ဖြစ်ပါသည်။

မျိုးမြတ်သော် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားကစားနေစဉ်တွင် လိုက်ထရပ် ကားတစ်စီးက ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် ထိုးရပ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အားကစားတိုင်များအနီးတွင် မျိုးမြတ်သော်နှင့် တရုတ်အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးလင်မယားသာရှိသည်။

ရပ်လာသောကားကို မျိုးမြတ်သော် အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ... နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကို မြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးမြတ်သော်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကို မြင်မြင်ချင်းမှတ်မိ လိုက်သည်။ ထိုလူကို ယခုနှစ်ရက်၊ သုံးရက်အတွင်း အဆောင်အနီးတဝိုက်တွင် မြင်မြင်နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဆောင်ရှေ့မှ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်စားရင်း အကြာကြီးရပ်နေတတ်သည်။ ထိုလူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ရှည်ပြီး ပါးစောင်အထိကုပ်ကျနေခြင်း ကြောင့် မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ကလည်း မှတ်မိလွယ်သည့်ရုပ်ဖြစ်ပေ၏။

မျိုးမြတ်သော်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူအပါအဝင် လူသုံးယောက် ကားပေါ်ကဆင်းလာတာကိုမြင်လိုက်၏။ သူ့ဟာသူပင် ဆက်ကစားနေလိုက်သည်။ ထိုလူသုံးယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက်က အားကစားကိရိယာများကိုသုံးကာ ကစားနေကြ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကတော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာထိုင်နေလေသည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် ထိုလူများကိုကြည့်၍ အားကစားလုပ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ နံနက်ခင်း လမ်းလျှောက်ရန်သော်လည်းကောင်း ထွက်လာသူများမဟုတ်တာကို သိနေသည်။ သူတို့ပုံသဏ္ဍာန်က ညှင်းသိုးသိုးဖြစ်နေသည်။ အရက်မူးနေပုံလည်းရသည်။ ကြည့်ရတာ တစ်ညလုံး ဖဲရိုက်ပြီး ဖဲဝိုင်းက ထလာပုံမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ်... ကလပ်လိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ညလုံးပျော်ပါးပြီးပြန်လာပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ သူတို့အသွင်သဏ္ဍာန်က အိပ်ရာကထလာသလို လန်းဆန်းမှုရှိမနေပေ။

ဒါတွေက အားကစားလုပ်ရင်းမှ မျိုးမြတ်သော်အမှတ်မထင် တွေးမိခဲ့သောအတွေးများဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ကို မိမိနှင့်ပတ်သက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပါ။

မျိုးမြတ်သော်သည် အားကစားကိရိယာတွေစုံအောင် နာရီဝက်ခန့်ကစားပြီးနောက် လမ်းလျှောက်ရန် အနောက်ဖက်သို့ ကျုံးပလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါမှပင် လိုက်ထရပ်ကားအဖြူဖြင့်ရောက်လာသော လူသုံးယောက်ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာရတော့သည်။

မျိုးမြတ်သော်ထိုနေရာမှထွက်လာသည်နှင့် သူတို့သုံးယောက်ကလည်း ကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ကားမောင်း၍ လိုက်လာကြလေသည်။ တစ်ယောက်က ကားကိုမောင်းကာ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် နောက်တစ်ယောက်က ကားနောက်ခန်းမှ တက်လိုက်လာကြသည်။ ကားမှာ အမိုးမတင်ရသေးချေ။

မျိုးမြတ်သော်က ကားနောက်ဖက်မှ အတော်အတန်ကြီးမားသောသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို မြင်လိုက်လေသည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ပြေးလိုက်နှင့်လာခဲ့ရာ သူတို့က သူတို့ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းလာသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းသွားမိသည့်အခါ ထိုလူများသည် မိမိနောက်ကို တမင်လိုက်နေသည်ဟု မျိုးမြတ်သော်စိတ်မှာ ထင်လာလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... သူပြေး၍ မြန်လျှင် မြန်သွားသလို ကားကိုခပ်သွက်သွက်မောင်းသည်။ သူလမ်းလျှောက်နေစဉ်မှာ ခပ်နှေးနှေးဖြင့် သူနှင့်မျက်ခြည်မပြတ်အောင် ကားကိုမောင်းနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူတို့အကြံအစည်ကို ရှုလမ်းဒေါင့်အရောက်တွင် သိလိုက်ရလေသည်။

သူတို့က ကားကို မျိုးမြတ်သော်ရှေ့သို့ကြိုသွားနှင့်ကာ ရပ်ထားလိုက်သည်။

မျိုးမြတ်သော် ကားနားရောက်သည်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူသည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်၏။

‘ဒီမှာ- ဒီမှာ-’

နှုတ်ခမ်းမွေးက မျိုးမြတ်သော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ’

‘ဗျာ... ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ဆရာက ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်လို့’

‘ခင်ဗျားတို့ဆရာက ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ဆရာက ကျွန်တော်တို့ဆရာပေါ့’

‘ဟာဗျာ...’

‘လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကိုခေါ်ရအောင်လာတာ’

‘ကျွန်တော်မှ ခင်ဗျားကိုမသိပဲဗျ၊ ခင်ဗျားဆရာဆိုတာလည်း မသိဘူး’

သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချပြောနေစဉ်တွင် ကားနောက်ခန်းမှ နောက်တစ်ယောက်က ပြေးဆင်းလာလေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောမနေနဲ့၊ တော်ကြာ ဒီနားကို လူတွေရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘ဒီမယ်၊ ခေါ်တာမရလို့ကွ’

‘မရရင်လည်း ရသလိုလုပ်ရုံပေါ့ကွာ၊ ဟေ့လူ... မင်း ငါတို့နဲ့ လိုက်မှာလား’

ဒုတိယလူက နှုတ်ခမ်းမွေးထက် မိုက်ရိုင်းပုံရသည်။

‘ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ’

‘အေးအေးဆေးဆေးမလိုက်ရင်လဲ ...’

ထိုလူက မျိုးမြတ်သော်နားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

မျိုးမြတ်သော်က ခုခံရန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်... သူ့ကိုဝင်ပူးရန်ပြင်နေသည့် ဒုတိယလူကို အာရုံစိုက် နေစဉ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးက သူ့နှောက်မှာဝင်ရပ်လိုက်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို နှောက်မှနေ၍ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ မျိုးမြတ်သော် ရုန်းရန်ပြင်ဆဲမှာပင် သူ့နှာခေါင်းပေါ်သို့ အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် အုပ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ စူးရှသောအနံ့တစ်ခုကိုရလိုက်၏။

မျိုးမြတ်သော်သည် မိုက်ကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့နောက် သူ့ဘာမှမသိတော့။

+ + + + + + + + +

(J)

သတိရလာချိန်၌ သူသည် မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေသော အမှောင်ထုတစ်ခုအတွင်း ရောက်နေသည်ကို သိလိုက်ရ၏။ သူ့ခေါင်း တစ်ခုလုံးလေးလံနေကာ ရီဝေဝေ ဖြစ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဟိုဒီယိမ်းထိုးလျှက်ရှိလေသည်။

ကျဉ်းကြပ်မှောင်မဲပြီး လျှပ်မရအောင်မွန်းပိတ်နေသောအရာထဲတွင် မျိုးမြတ်သော်က သူ့အဖြစ်သူပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်အပေါင်းပါနှစ်ယောက်က သူ့ကိုမေ့ဆေးအုပ်ကာ ဖမ်းခေါ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်ကို သတိရလာသည်။ အချိန်ဘယ် လောက် ကြာသွားပြီမသိ။

မျိုးမြတ်သော်က သူ့လက်ရှိအနေအထားကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ လျှပ်မရအောင်ကျဉ်းမြောင်းပြီး ပိန်းပိတ်အောင်မှောင် နေတာ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေလို့ပါလိမ့်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်လည်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးသွားသေးသည်။ သူသည် ပြေးနေ သော ယာဉ်တစ်စီးပေါ်တွင် ရောက်နေကြောင်းကို သဘောပေါက်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... လိုက်ထရပ်ကားနှောက်ခန်းမှ ကြီးမားလှသောသေတ္တာကြီးကို သတိရလိုက်၏။ ထိုလူများသည် သူ့ကို မေ့မျောအောင်လုပ်ပြီး သေတ္တာထဲသို့ထည့်၍ခေါ်လာခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် ထိတ်လန့်သွားခြင်းထက် သူ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်သည်ကို စဉ်းစားမရအောင်ရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ် တွင် မက်မောလောက်စရာ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မပါ။ ပြန်ပေးဆွဲရအောင်လည်း သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမဟုတ်။ ယခုမှ အလုပ် အကိုင်ရှာဖွေရန် မန္တလေးသို့ ရောက်လာပြီး အဆောင်မှာ မှီခိုနေရတဲ့ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့တစ်ဦးသာဖြစ်သည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူစု သူ့ကိုလူမှားခေါ်တာသာဖြစ်မည်ဟု ထင်မိ၏။

လောလောဆယ်တော့ သူသည် ကျဉ်းမြောင်းကြပ်တည်းသော သေတ္တာထဲမှာ ဒုက္ခခံလျှက် လိုက်ပါနေရပေတော့သည်။ သေတ္တာတွင် လက်သန်းလုံးခန့်အပေါက်ကလေးများကို နံရံတစ်ဖက်ဆီတွင် ဖောက်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ထိုအပေါက်ကလေးများ ကြောင့် သူ့အသက်ရှူလို့ရနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အပေါက်များဆီမှ အလင်းရောင်တိုးဝင်နေခြင်းကိုထောက်၍ မနက်မိုးစင်စင်လင်းနေ လောက်ပေပြီ။ သူ ဘယ်လောက်ကြာ မေ့မျောသွားသည်မသိ။

မျိုးမြတ်သော်က အပေါက်မှ အပြင်သို့ချောင်းကြည့်ရန် ကြံသော်လည်း အပေါက်ကလေးများမှာ သေတ္တာအောက်ခြေတွင် ဖောက်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်လိုမှ ကိုယ်ကိုကိုင်၍လို့မရဖြစ်နေ၏။

ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့ပါလိမ့်။

+ + + + + + + + +

(၃)

သူ့ကိုတင်ခေါ်လာသောအရာသည် တစ်နေရာအရောက်တွင် ရပ်သွား၏။ ခရီးဆုံးသို့ရောက်သွားဟန်တူသည်။

‘အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား’...ဟူသော ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။

‘အိုကေတယ်ဆရာ’...ဟုပြန်ဖြေလိုက်သံမှာ နှုတ်ခမ်းမွေး၏အသံဖြစ်သည်။

ခဏနေတော့ သူ့ကိုထည့်ထားသည့်သေတ္တာကြီးကို မ၊ရွှေ့သည်ကို ငြိမ်ကနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

သေတ္တာကြီးကို မ၊ရွှေ့သွားရာတွင် မျိုးမြတ်သော်က အတွင်းမှနေ၍ သေချာမှတ်သားထားလိုက်၏။ လူသုံးယောက်သည် သူပါ သောသေတ္တာကို မနိုင်မနင်းမ၊နေရဟန်တူပေသည်။ မြေကြီးပေါ်ချလိုက်၊ မ၊လိုက်ဖြင့် အတန်ကြာရွှေ့ခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် လှေကားထစ်များမှဆင်းသွားသလို တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျသွားသည်ကို ခံစားရလိုက်၏။

လှေကားအဆုံးအရောက်တွင်တော့ ခရီးဆုံးသွားဟန်တူသည်။ သူတို့သည် သေတ္တာကိုချ၍ နားနေကြဟန်တူ၏။ အတန်ကြာ သည်အထိ ငြိမ်သက်နေ၍ မျိုးမြတ်သော်က မနေနိုင်တော့ပဲ သေတ္တာနံရံကို လက်နှင့် ခေါက်လိုက်လေသည်။

‘ဟာ... ဒီကောင် သတိရနေပြီ’

‘ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ၊ အခန်းထဲရောက်နေပြီပဲ’

သော့ဖွင့်သံကြားလိုက်ရပြီး သေတ္တာအံ့ဖုံးတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူက မျိုးမြတ်သော်ကို ပခုံးမှဖေးကိုင်ပေးကာ ထိုင်အောင်ကူလိုက်၏။

မျိုးမြတ်သော်က နှုတ်ခမ်းမွေး၏လက်များကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ...

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုဘာလို့ အတင်းဖမ်းခေါ်လာတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေလဲ’

‘အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ’

‘ဪ... သူငယ်၊ သတိရနေပြီကိုး’

နှုတ်ခမ်းမွေးစကားမဆုံးမီ နောက်မှထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် မျိုးမြတ်သော်က နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရည်မွန်ခန့်ညားသော အသက်ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘မင်းတို့က သူ့ကို သေတ္တာကြီးထဲ ထည့်ချုပ်ပြီးခေါ်လာတာလား၊ ဒီလောက် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းလုပ်စရာမလိုပါဘူးကွ’

‘ဆရာက မပါပါအောင်ခေါ်ခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ပါဆရာ’

‘အေးလေ... အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီးခေါ်ခဲ့လဲ ရတာပဲကွာ’

‘ဒီကောင်မလွယ်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းခေါ်ပါသေးတယ်၊ သူကလန်ကဆန်လုပ်နေလို့ လူရှင်းတုန်းအမြန်စီစဉ်ပြီး ခေါ်လာတာ’

‘မင်းတို့ကတော့ကွာ... စိတ်မရှိပါနဲ့ငါ့တူ၊ ဦးလေးက မင်းကို တွေ့ချင်လို့ ပါအောင်ခေါ်ခိုင်းလိုက်မိတာပါ၊ ဒါကို သူတို့က အတွေးလွဲသွားပုံရတယ်၊ ဟေ့ကောင်- မောင်ပွား၊ တကယ်တော့ ဒီသူငယ်ဟာ ငါ့တူပဲကွ’

‘ဗျာ...’

နှုတ်ခမ်းမွေးရော ကျန်လူနှစ်ယောက်ပါ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

မျိုးမြတ်သော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမိ၏။

သို့သော်... ထိုလူကြီးပြောစကားများကို မျိုးမြတ်သော် မယုံကြည်ပါ။ သူက မိမိကို အကြမ်းပတမ်းဖမ်းခေါ်လာခြင်းအပေါ် သူ့တာဝန်ကင်းသယောင် ဟန်ဆောင်နေတာလို့ ထင်မိသည်။

မျိုးမြတ်သော်က သူ့ရောက်နေသောအခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဝင်ပေါက်ကြီးမှအပ ပြတင်းပေါက်လိုအပေါက်မျိုး တစ်ပေါက်မှမရှိတာကိုတွေ့ရသည်။ ပြီးတော့... ဝင်ပေါက်ကြီး၏တခါးမှာလည်း သံတိုင်များစီထားသည့်တခါးဖြစ်နေသည်။ အနေအထား ကပင် အချုပ်ခန်းနှင့်တူနေပေ၏။ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ထားဖို့ ရည်ရွယ်ထားကြောင်း သိသာလှပေသည်။

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ ငါ့တူရယ်... ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ်’

လူကြီးက မျိုးမြတ်သော်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြောလည်စွာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ဒီနေရာခေါ်လာတာလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်’

လူကြီးက ပြုံးလိုက်လေ၏။ လူကြီး၏ညာဖက်မျက်ခုံးပေါ်မှ မှဲ့နှက်ကြီးကို မျိုးမြတ်သော်သတိထားလိုက်မိသည်။

‘ငါ့တူကို... အဲလေ... မင်းနာမည်လည်း ဦးလေးက မသိရသေးဘူး၊ နာမည်လေးပြောပါဦးငါ့တူ’

‘ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးမြတ်သော်’

‘အေး... မင်းကိုမြင်ကတည်းက ဦးလေးက ငါ့တူဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းရုပ်က မင်းအဖေရုပ်နဲ့တစ်ထေရာတည်း

ကိုးကွ’

‘ဗျာ...’

မျိုးမြတ်သော်က နားမလည်စွာ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော့်အဖေ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကို မြို့ထဲမှာဦးလေးစမြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်တူဆိုတာ သိလိုက်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ပဲ ... မေးစရာရှိတာမေးချင်လို့ ဒီကို အပါခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာပဲ’

‘ကျွန်တော်နားမလည်ဘူးဗျာ၊ သိချင်တာရှိရင် လမ်းမပေါ်မှာမေးလည်း ရတာပဲဗျာ၊ မေ့ဆေးပေးပြီး ဖမ်းချုပ်ခေါ်လာစရာလိုသလား’

‘မေ့ဆေးပေးဖို့တွေ အကြမ်းပတမ်းဖမ်းချုပ်ဖို့တွေကို ဦးလေးက မခိုင်းပါဘူးကွဲ့၊ ဒီကောင်တွေအမိပွယ်ကောက်လွှဲပြီး ထင်မိထင်ရာ လုပ်လာတာပါ၊ ဒီအတွက် ဦးလေးက ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်’

‘ဒါဖြင့်... ကျွန်တော့်ကို မေးစရာရှိတာမေးပြီး ပြန်လွှတ်မယ်ပေါ့’

လူကြီးမျက်နှာက တည်သွားလေသည်။

‘ဆောရီးကွာ၊ ချက်ချင်းတော့ ပြန်မလွှတ်နိုင်သေးဘူး’

‘ဗျာ...’

‘မင်းအမေဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်တယ်၊ မင်းအမေကို တွေ့ရပြီးမှ မင်းကိုပြန်လွှတ်နိုင်မယ် မြင်မြတ်သော်’

‘ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးမြတ်သော်ပါ’

‘အဲ... မျိုးမြတ်သော်’

‘ကျွန်တော့်အမေကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာမှနားမလည်နိုင်ဘူး’

‘မင်းအမေဟာ ငါ့ညီမလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွယ်’

‘ဟင်...’

မျိုးမြတ်သော်က ကြားလိုက်ရသောစကားအတွက် ထိုလူ့ကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အမေအမျိုးတွေအကုန်လုံးကို ကျွန်တော် သိတယ်’

‘မင်းမမွေးခင်ကတည်းက ကွဲကွာသွားတဲ့အမျိုးတွေကိုတော့ မင်းဘယ်သိနိုင်မှာလဲ မျိုးမြတ်သော်ရယ်...’

‘ဦးက ကျွန်တော့်အမေနဲ့အမျိုးတော်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား’

‘အမျိုးမှ မောင်နှမအရင်းကြီးပါကွဲ့’

‘ဟာဗျာ... ဒါဖြင့်ကျွန်တော့်အမေနာမည်ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါဦး’

‘မြနှင်းဆီလေ... ညီမလေးမြနှင်းဆီပေါ့...’

‘ဟာ-ဟာ- ဟားဟားဟား...’

မျိုးမြတ်သော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်သည်။

‘အဲဒီကတည်းက မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော့်အမေနာမည်က ဒေါ်ခင်သွယ်ဗျ’

‘ဪ... ညီမလေးက နာမည်ပါပြောင်းထားတာကိုး’

‘ဒီမယ်ဦး၊ ကျွန်တော်တော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမေကို ဦးရဲ့ညီမဖြစ်ပါတယ်လို့ ဘာလို့စွတ်စွဲနေရတာလဲဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းရုပ်ရည်က မင်းအဖေနဲ့ ချွတ်စွတ်တူနေလို့ပဲ မျိုးမြတ်သော်’

‘ဗျာ-’

‘မင်းရုပ်ရည်က မင်းဘယ်သူ့သားဆိုတာဖော်ပြနေတယ်လေ’

‘အဲဒါလည်း မှားပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ဖေဖေနဲ့မတူဘူးဗျ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အခု မင်းအမေဘယ်မှာလဲ၊ ဦးရဲ့ညီမလေး ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ဦးသိချင်တယ်ကွယ်...’

‘ဦးလေးက ခုထိ ကျွန်တော့်အမေကို ဦးညီမလို့ ထင်နေတုံးပဲလား ဟင်... ကျွန်တော့်အမေက ဦးပြောတဲ့ ဒေါ်မြနှင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ခင်သွယ်လို့ပြောပြီးပြီပဲ’

‘ထားပါတော့လေ... အဲဒီဒေါ်ခင်သွယ်ဆိုတဲ့ မင်းအမေရဲ့ လိပ်စာကိုပဲ ဦးကိုပေးပါ၊ ဦးကိုယ်တိုင် မင်းအမေနဲ့သွားတွေ့ပါ့မယ်ကွယ်’

‘မေမေ့ကိုဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မေမေ သူ့ဟာသူ အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေဦးရယ်...’

‘မင်းအမေဟာ ဦးထင်သလို ဦးညီမမြနှင်းဆိုကပဲ နာမည်ပြောင်းထားတာလားဆိုတာ သိချင်လို့ပေါ့ငါ့တူ၊ မင်းအမေကို ဦးကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ပါ့မယ်၊ တကယ်လို့ မင်းအမေဟာ ဦးညီမ မဟုတ်ဖူးဆိုရင်လည်း ရှင်းရောပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှပတ်သက်စရာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် မင်းအမေကို ဦးကိုယ်တိုင် တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့... မင်းအမေရှိနေမယ့် လိပ်စာကိုသာ ပေးပါတော့ကွာ’

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အမေဟာ ဦးထင်သလို ဦးညီမမဟုတ်ဖူး ဆိုရင်ကော...’

‘မင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရုံပေါ့ငါ့တူ’

‘ကျွန်တော့်အမေကိုတော့ ဘာမှဒုက္ခပေးပါနဲ့ဗျာ’

‘ဘာဒုက္ခပေးစရာလို့လဲငါ့တူရယ်၊ တကယ်လို့ မင်းအမေဟာ ငါ့ညီမမြနှင်းဆိုဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းတို့အမွေတွေအများကြီးရစရာ ရှိပါတယ်’

ထိုစကားကြောင့် မျိုးမြတ်သော်စိတ်မတက်ကြွမိပါ။ သူ့မိခင် ဒေါ်ခင်သွယ်သည် ထိုလူကြီး၏ညီမ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တာကို မျိုးမြတ်သော်က သိနေသည်။ အမေ့အမျိုးတွေအကုန်လုံးက ပခုက္ကူဇာတိတွေ၊ မျိုးမြတ်သော်သည်လည်း မွေးကတည်းက ပခုက္ကူမှာ နေလာခဲ့သည်။ အမေ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာကြီးပြင်းခဲ့သည်။ သည်တော့... ဒီလူကြီးသည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အမေ့အစ်ကိုဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

‘ကျွန်တော်လိပ်စာပေးလိုက်လို့ ဦးလိုက်သွားရင် မေမေက ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်နေလိမ့်မယ်ဦး’

‘ဒီအတွက်မပူနဲ့ မျိုးမြတ်သော်၊ မင်းအမေဟာ ဦးညီမမြနှင်းဆို ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ကိစ္စကပြတ်ပြီ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ဦးက မင်းနဲ့ ကင်းအောင် ပြောမှာဆိုမှာပေါ့’

‘ဒါနဲ့... ဦးလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘အေး-ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးလည်း ကိုယ်ပြောချင်တာတွေချည်း ပြောနေမိတာနဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်တောင် မိတ်မဆက်ဖြစ်ဘူး၊ ဦးနာမည်က **ဦးဖော်ထူးအောင်** ပါ မျိုးမြတ်သော်၊ ဦးဟာ မြနှင်းဆိုနဲ့ အမေတူ အဖေကွဲ မောင်နှမတော်တယ်ကွဲ၊ ဦးရဲ့အမေဟာ ဦးအဖေဆုံးပြီးနောက်မှာ နောက်အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ညီမလေးမြနှင်းဆိုကိုမွေးတယ်’

‘ကိုယ့်ညီမကိုယ် ပြန်ရှာရတာကော ဘာသဘောလဲဦးဇော်ထူးအောင်၊ ဒေါ်မြနှင်းဆီဆိုတာက ဦးနဲ့မောင်နှမတော်ပါရက်နဲ့ သူ့ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို ဦးက ဘာလို့မသိရတာလဲ’

‘ညီမလေးက ဦးတို့သဘောမတူတဲ့လူနဲ့အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်လေ၊ သူ့ချစ်သူနောက်ကို လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ မင်း အဖေနဲ့ပေါ့’

‘ကျွန်တော့်အမေဟာ ဦးညီမမှန်ရင်တော့ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ မေမေဟာ ဖေဖေနောက်ကို လိုက်ပြေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူးပျ၊ အဖေနဲ့အမေကို လူကြီးတွေက ပေးစားလို့ယူကြတာတဲ့၊ ကျွန်တော်ဒီအတိုင်းသိထားတယ်’

‘ဒါဖြင့်... ညီမလေးဟာ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ကွဲသွားပြီး မင်းအဖေနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ကျနေတာများလား၊ ဒါနဲ့ မင်းအဖေ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ မျိုးမြတ်သော်’

‘ကျွန်တော့်အဖေနာမည်က ဦးလှမောင်တဲ့၊ အဖေနဲ့အမေက ငယ်လင်ငယ်မယားပျ’

‘ညီမလေးချစ်သူကတော့ မောင်မင်းထိုက်ပဲ၊ ဦးတွေးမိတာက မြနှင်းဆီဟာ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကိုမွေးမယ်၊ နောက်ပိုင်း အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ကွဲသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်မင်းထိုက် သေသွားလို့ မင်းအဖေနဲ့အိမ်ထောင်ကျတာထင်တယ်’

‘ဟာဗျာ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်အမေက ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ယူတဲ့မိန်းမမျိုး မဟုတ် ဘူးပျ၊ အညာသူရိုးရိုးကြီး’

‘မင်းရုပ်က မောင်မင်းထိုက်နဲ့တစ်ထေရာထဲတူနေလို့ပါကွယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မောင်မင်းထိုက်ဟာ လှမောင်ဆိုတဲ့နာမည် ပြောင်း ထားတာများဖြစ်နေမလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးပြောတော့ ကျွန်တော်က မောင်မင်းထိုက်ဆိုတဲ့လူနဲ့ရုပ်ချင်းတူတယ်ဆို၊ ကျွန်တော့်အဖေဦးလှမောင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ရုပ်ချင်းတခြားစီပျ’

‘အဲဒါကြောင့် မြနှင်းဆီဟာ မင်းကိုမွေးပြီးမှ ဦးလှမောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ထပ်ကျတယ်လို့ ဦးကထင်လိုက်မိတာလေ’

‘တော်ပါတော့ဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်အမေဟာ ဦးညီမမြနှင်းဆီ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အမေပုံစံက ဦးတို့လို သူဌေး သူကြွယ် လူကုံထံထဲက မဟုတ်ဘူးပျ၊ တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်လုပ်ရလို့ အသက်ထက်ပိုအိုတယ်ထင်ရတဲ့ အညာသူကြီး’

‘ဒါဖြင့်... မင်းကို မင်းအမေက မွေးစားထားတာများလား’

‘ထင်ရာမြင်ရာတွေလျှောက်ပြောနေပါနဲ့တော့ဦးရယ်၊ အမေဟာ ဦးညီမဟုတ်မဟုတ်သိရအောင် ကျွန်တော်လိပ်စာပေးလိုက် မယ်၊ ပခုက္ကူလိုက်သွားပြီးသာ မေးပါတော့’

‘ဆောရီးကွာ... ဦးလည်း မင်းကိုတွေ့ရတော့ ညီမလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးသဲလွန်စရာပြီဆိုပြီး တွေးမိတွေးရာလျှောက်ပြောမိတာပါ၊ မင်းအမေလိပ်စာသာ ပေးပါတော့ငါ့တူ’

‘မေမေကိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပေါက်ကရတွေလျှောက်မပြော၊ လျှောက်မမေးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဦးသံသယရှင်းအောင် သာ လိပ်စာပေးလိုက်ရမှာ’

‘အေးပါကွယ်... မင်းအဖေနဲ့တွေ့ရင် ဇာတ်လမ်းကရှင်းသွားမှာပါ၊ ဒေါ်ခင်သွယ်ဆိုတာ ညီမလေးမြနှင်းဆီမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ လည်း ပြီးသွားတာပေါ့’

မျိုးမြတ်သော်က ပခုက္ကူမှအမေလိပ်စာကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်က စာအုပ်ထဲတွင်ရေးမှတ်လေ၏။

‘ဒါနဲ့... မင်းရဲ့မွေးနေ့မွေးရက်လေးလည်း ဦးကိုပြောပြပါဦး မျိုးမြတ်သော်’

‘ကျွန်တော့်မွေးနေ့က ၁၉၈၆ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၀ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ပါ၊ ကျွန်တော်က သိုက်ဖွားပါဦး၊ ဇာတာအရဆိုရင် ကျွန်တော်က အုတ်၂ချပ် ကသစ်၂ပွင့်ရတယ်တဲ့၊ ကဲ- ဘာလိုဦးမလဲမသိဘူး’

မျိုးမြတ်သော်က အရွဲ့တိုက်ကာ သူသိထားသမျှအကုန်ပြောပြလိုက်၏။ မွေးနေ့ကို စာအုပ်ထဲရေးမှတ်ရင်းမှ ဦးဇော်ထူးအောင် က ပြုံးသည်။

‘မြန်းဆီအိမ်ကထွက်သွားတာ ၁၉၈၄ခုနှစ်၊ မိုးတွင်းကြီးမှာပဲ၊ မင်းကိုမွေးတာ ၈၆ခုနှစ် မတ်လထဲမှာဆိုတော့ မင်းဟာ ဦးညီမမြန်းဆီ မွေးတဲ့သားဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ’

‘ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကလေးတွေမွေးနေကြတာပါဗျာ’

ဦးဇော်ထူးအောင်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းကို ခုလို ချုပ်နှောင်ထားသလိုမျိုး ခေါ်လိုက်မိတာ ဦး တောင်းပန်ပါတယ်မျိုးမြတ်သော်၊ ဦးရဲ့ညီမလေးကို ရှာနေတာ ကြာပါပြီ၊ သဲလွန်စတစ်ခုတွေ့တာမှာ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ မင်းကို ဒီနေရာ အပါခေါ်လိုက်မိတာပါ။ ဒီကောင်တွေ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းခေါ်လာတဲ့အတွက် ဦးတောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဦးက ပြန်ပေးဆွဲသလို ခေါ်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ အဓိပ္ပါယ် ကောက်လွဲပြီး ထင်ရာတွေ လုပ်လာတာပါ။ ဒီနေ့ပဲ ပခုက္ကူကို ဦးလိုက်သွားမယ် မျိုးမြတ်သော်၊ ဦး ပြန်လာတဲ့အထိ ဒီနေရာမှာပဲ သည်းခံပြီး နေပေးပါဦးကွာ’

ဦးဇော်ထူးအောင်က တောင်းပန်သော်လည်း မျိုးမြတ်သော်အဖို့ အချုပ်ခံထားရသည့်အနေအထားအတိုင်းသာဖြစ်သည်။ စိတ် ထဲကတော့ သိပ်မကြေနှပ်ပေ။

‘မေမေ့နဲ့တွေ့ရင် မေမေစိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ လျှောက်မမေးနဲ့နော်ဦး၊ မေမေဟာ ဦးတွေ့ချင်တဲ့ဒေါ်မြန်းဆီမဟုတ်မှန်းသိတာနဲ့ အမြန် ပြန်လာခဲ့ပါဗျာ’

+ + + + + + + + +

မျိုးမြတ်သော်သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလုံး ထိုအခန်းလေးထဲမှာပင် နေခဲ့ရလေ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်က သေချာမှာသွား၍ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ သုံးယောက်သည် သူ့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မဆက်ဆံကြတော့ပေ။ ထမင်းချိန်ထမင်းလာပို့၏။ စားစရာသောက်စရာများ မပြတ်ယူလာပြီး ကျွေးမွေးသည်။

သို့သော်- သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကတော့ အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် တူနေဆဲသာဖြစ်သည်။ သူ့ကိုထားသည့်အခန်းကလေးမှာ မကျဉ်းမြောင်းလှသော်လည်း ဘာမှမရှိ။ အိပ်စရာကုတ်တစ်လုံးသာရှိသည်။ အိမ်သာနှင့်ရေချိုးခန်းကတော့ တွဲရက်ရှိနေ၏။ အပျင်း ပြေကြည်စရာတီဗွီလေးတစ်လုံးမျှနှင့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်တစ်လေပင် မရှိချေ။

မျိုးမြတ်သော်သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညလုံး ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ ထိုအခန်းလေးထဲ၌ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရလေ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်အကြောင်းကိုလည်း အံ့ဩစွာစဉ်းစားနေမိသည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်သည် စိတ်မှကောင်းပါလေစ။ ညီမဖြစ် သူ့ကို ရှာဖွေနေတယ်ဆိုတာကော တကယ်ပဲလား။ သူ့ညီမမြန်းဆီဆိုသူကရော နှစ်ကာလကြာစွာ ဘာကြောင့် ပုန်းအောင်း အဆက်ဖြတ်ထားရတာလဲ။

ဦးဇော်ထူးအောင်ရှာနေသော မြန်းဆီဆိုသူမှာ မျိုးမြတ်သော်၏မိခင်ဒေါ်ခင်သွယ်မဟုတ်နိုင်တာသေချာပါသည်။ ဦးဇော်ထူး အောင် ထင်ကြေးပေးသလို မြန်းဆီက နာမည်ပြောင်းထားသူလည်း မဟုတ်နိုင်။ မျိုးမြတ်သော်သည်လည်း ဒေါ်ခင်သွယ်၏မွေးစား သား မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သူ့ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးဖြစ်သည်။

ပခုက္ကူရောက်လို့ မေမေ့နဲ့တွေ့ပြီးရင်တော့ သူ့အထင်အမြင်တွေတစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးဇော်ထူးအောင်သိသွားမှာ သေချာ ပါလေသည်။

+ + + + + + + + +

(၄)

ဦးဇော်ထူးအောင်က နောက်တစ်နေ့ညမှပင် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်သည် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မျိုးမြတ်သော်ရှိနေသည်အခန်းထဲသို့ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။ သူ့အသွင်က ခရီးက ခုမှပြန်လာပုံအတိုင်း ညှိုးနွမ်းနေသည်။ ညအချိန်မှာပင် ချွေးတွေထွက်နေသည်။ သူသည် အလွန်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း လာကြောင်းကို သူ့အမူအရာက သိသိသာသာကြီးဖော်ပြနေလေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့သုံးယောက်လည်း အခန်းထဲဝင်လာကြ၏။

ကုတင်ပေါ်လှဲနေသော မျိုးမြတ်သော်က ထထိုင်လိုက်သည်။

‘သွားပြီကွာ၊ သွားပြီ၊ ငါထင်ထားတာတွေနဲ့ တခြားစီပဲ’

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ဦးဇော်ထူးအောင်က မျိုးမြတ်သော်ကိုပြောသလိုမျိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

‘မေမေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လားဦး’

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ မင်းအမေ ဒေါ်ခင်သွယ်နဲ့တွေ့ခဲ့ပါတယ်’

‘မေမေနေကောင်းရဲ့လားဟင်၊ မေမေ့ကိုရှာရတာရော လွယ်ရဲ့လား’

‘မင်းပြောလိုက်တဲ့လိပ်စာအတိုင်း သင်္ဘောဆိပ်ကထမင်းဆိုင်ကို အလွယ်တကူပဲတွေ့ပါတယ်မျိုးမြတ်သော်’

‘ဒါနဲ့များ... ပခုက္ကူနဲ့မန္တလေးကို နှစ်ရက်တောင်ကြာသွားတယ် ဦးရယ်’

‘ဆောရီးကွာ... ဦး မနေ့ကမသွားဖြစ်သေးဘူးကွာ၊ ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အချက်အလက်တွေပြန်ရှာနေလို့ ဒီနေ့မနက်မှ ပခုက္ကူသွားဖြစ်တာ’

‘ဟင်... မေမေနဲ့တွေ့တော့ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လားဟင်၊ မေမေက ဘာတွေပြောလိုက်လဲ’

‘မပြေပါဘူးမျိုးမြတ်သော်၊ ဦးထင်တာတွေနဲ့ အားလုံးတစ်လွဲစီ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မင်းအမေဟာ ဦးညီမမြနှင်းဆီမဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားစီပဲ’

‘ကျွန်တော်ပြောသားပဲ’

‘ဦးလည်း ဒေါ်ခင်သွယ်နဲ့ မြနှင်းဆီဆက်စပ်မှုရှိမလားလို့ အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်မေးမိတယ်၊ ဦးပြောခဲ့သလို မြနှင်းဆီရဲ့ချစ်သူ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာမျိုးဖြစ်မလားလို့ မေးကြည့်ခဲ့တယ်မျိုးမြတ်သော်၊ နောက်ဆုံးတော့... ဒေါ်ခင်သွယ်က မင်းဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်လွယ်မွှေးခဲ့တဲ့ သားဖြစ်ကြောင်း ဦးကိုသက်သေပြနိုင်ခဲ့တယ်ကွဲ့’

‘ဗျာ...’

‘မင်းရဲ့မွှေးစာရင်းလေ၊ မင်းမွှေးခဲ့စဉ်က ဆေးရုံကထုတ်ပေးတဲ့ မွှေးစာရင်းကို ဒေါ်ခင်သွယ်ကထုတ်ပြပြီး ဦးရဲ့အထင်အမြင် တွေအားလုံးကိုချေဖျက်ပစ်လိုက်တယ်’

‘ကျွန်တော်မပြောဘူးလားဦးရဲ့၊ ဦးဒီလိုသွားပြီးစုံစမ်းတော့ မေမေကကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူနေမှာစိုးမိတယ်ဗျာ’

‘ဦးက ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် မင်းအမေ့ပြောခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ မန္တလေးမှာရင်းနှီးပြီး မင်းရုပ်ရည်ဟာ မောင်မင်းထိုက်ဆိုတဲ့ ဦးယောက်ဖနဲ့တူနေလို့ လာပြီးစုံစမ်းကြည့်တာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် မျိုးမြတ်သော်... ဦးစိတ်ထဲမှာ မင်းအမေဒေါ်ခင်သွယ်ဟာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားတယ်လို့ထင်မိတယ်’

‘ဘာကိုလဲ ဦး’

‘ဒေါ်ခင်သွယ်ဟာ ဦးညီမမြနှင်းဆီကို သိနေပုံပဲ၊ မြနှင်းဆီနာမည်ကို ဦးကထုတ်ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာပျက်သွားတယ်လို့ ဦးစိတ်ထဲထင်မိတယ်၊ ဆက်မေးတော့လည်း ဘာမှမသိပါဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊ ဦးအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒါထက်ဆက်မေးလို့လည်း မသင့်တော်လို့ မြို့သိပ်လိုက်ရတယ်ကွယ်၊ ဒေါ်ခင်သွယ်ဟာ မြနှင်းဆီနဲ့ တစ်ခုခုများ ပတ်သက်မှုရှိနေမလားမဆိုနိုင်ဘူး’

‘တော်ပါတော့ဦးရယ်... မိန်းမစာရေးဆရာတွေရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေထဲကလို ကျွန်တော့်ကို ဦးညီမမြနှင်းဆီက မွေး၊ ပြီးတော့-
စွန့်ပစ်၊ ကျွန်တော့်အမေဒေါ်ခင်သွယ်က ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားထား၊ အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ကူးယဉ်ချင်သေးလို့လားဗျာ၊ မေမေက ဦးကို
ကျွန်တော့်မွေးစာရင်းကိုတောင် ထုတ်ပြလိုက်တယ်ဆို’

‘အဲဒီလို သက်သေပြစရာမွေးစာရင်း အဆင်သင့်ရှိနေတာကိုက ဦးကိုသံသယဖြစ်စေတာပဲမျိုးမြတ်သော်’

‘ဦးရာ... ဦးလိုက်နေတဲ့သဲလွန်စကိုက လွဲနေတယ်ဗျ၊ ဦးတွေ့ချင်တာက ဦးညီမမြနှင်းဆီ၊ သဲလွန်စရှာတော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့
ကျွန်တော့်ကို စားစာခံလုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်က ဦးယောက်ဖ ကိုမင်းထိုက်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လောက်ထိများ တူနေလို့လဲ’

‘ခက်တာက မောင်မင်းထိုက်ဓာတ်ပုံကို ပြစရာမရှိဘူးကွဲ့၊ တို့များက မြနှင်းဆီနဲ့မောင်မင်းထိုက်ကို သဘောလည်း တူမှ
မတူခဲ့တာကိုး’

‘ဦးညီမကိုတွေ့အောင်ရှာဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား ဦး’

‘သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာအကြိမ်ကြိမ်ထည့်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ မျိုးမြတ်သော်၊ တတ်နိုင်သမျှလည်း အမြို့မြို့အနယ်နယ်လှည့်ရှာပြီး
ပါဇွီ’

‘ဒေါ်မြနှင်းဆီဆိုတာ အသက်ရှင်ရက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဦးရယ်’

မျိုးမြတ်သော်စကားကြောင့် ဦးဇော်ထူးအောင် မျက်နှာအိုကျသွားလေသည်။

‘တောက်-’

ဦးဇော်ထူးအောင်က တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

‘ညီမလေးကို တွေ့မှဖြစ်မယ်ကွယ်၊ တွေ့မှကိုဖြစ်မယ်၊ ဘုရားသိကြားမလို့ ညီမလေး အသက်ရှင်ရက် ရှိနေပါစေ...’

ဦးဇော်ထူးအောင်က တစ်ကိုယ်တည်း ငြီးငြူသလို ရေရွတ်လိုက်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းသွားပြီမဟုတ်လားဦး၊ ကျွန်တော်ပြန်ပါရ
စေတော့၊ ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပို့ပေးပါတော့ဦး’

‘မင်းကို အိမ်တိုင်ယာရောက်ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်မျိုးမြတ်သော်၊ ဒါပေမယ့်... အခု ညမိုးချုပ်နေပြီကွဲ့၊ သည်းခံပါဦး၊ မနက်ကျမှပြန်
ပါ မျိုးမြတ်သော်’

‘လိုက်မပို့နိုင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ပြန်ပါ့မယ်’

‘အို- ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ၊ တစ်ညတော့သည်းခံလိုက်ပါဦး ငါ့တူရယ်၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ မင်းကိုပြန်ပို့ပေးမှာပါကွာ’

+ + + + + + + + +

(၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်သည် နိုဝင်ဘာလ(၂၅)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ပေသည်။

မျိုးမြတ်သော်ကို သူတို့ခေါ်ဆောင်လာသည်ရက်မှာ နိုဝင်ဘာ (၂၃)ရက်၊ သောကြာနေ့က ဖြစ်ပါ၏။ မျိုးမြတ်သော်သည်
ဤအခန်းလေးထဲတွင် နှစ်ညနှင့်သုံးရက်နေခဲ့ရပေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က နောက်တစ်နေ့မနက်မှ ပြန်လွှတ်မည်ဆို၍ မျိုးမြတ်သော်မကြေနပ်သော်လည်း ဆက်နေလိုက်ရသည်။ သူ
ရောက်နေသောနေရာသည် မည်သည့်နေရာမှန်းလည်း သူမသိ။ သူတို့ ပြန်လွှတ်မှပင် ပြန်ခွင့်ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ... သူနှင့်ပတ်သက်သောသံသယများ ရှင်းသွားသည်အတွက် မျိုးမြတ်သော်ရင်မှာ ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့်ပင် ထိုညကို အိပ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုညတွင်... မျိုးမြတ်သော်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကိုမက်လေသည်။ အိပ်မက်က တော်တော်ထူးဆန်းသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်
သူသည် မြနှင်းဆီဆိုသူနှင့်တွေ့ရလေ၏။

တကယ်တော့ မျိုးမြတ်သော်သည် မြန်းဆီဆိုသည်အမည်ကို ကြားသိနေရသော်လည်း မြန်းဆီကို မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ မြန်းဆီ ဘယ်လို အသွင်အပြင်ရှိမှန်းလည်း သူမသိပါချေ။ သို့သော်... အိပ်မက်ထဲတွင် သူမြင်တွေ့နေရသည့် အမျိုးသမီးလေးကို မြန်းဆီ ရယ်လို့ သိနေရသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် မြန်းဆီက သူ့ကိုကြည့်နေ၏။ ဘာစကားမှ မပြောပေ။ သူက ‘မင်း မြန်းဆီမဟုတ်လားဟင်’-ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုအမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

သူသည် မြန်းဆီရှိရာသို့ တိုးကပ်သွားမိသည်။ မြန်းဆီလက်ကိုလှမ်းကိုင်ရန်ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိပ်မက်မှလန့်နိုးသွားလေ၏။

မျိုးမြတ်သော်သည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးအလာတွင်...

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ... အခုန အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့ခဲ့ရသော မြန်းဆီဆိုသည်မိန်းကလေးကို သူလဲလျောင်းနေရာကုတင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်သား တွေ့လိုက်ရပါလေ၏။

မျိုးမြတ်သော်က အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးကို အပြင်တွင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အံ့ဩသွားသည်။ သူသည် အိပ်မက်ကို ဆက်မက်နေတာလား၊ တကယ်ပဲ အိပ်ရာကနိုးထလာတာလားဆိုတာကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ... သူသည် အိပ်မက်မှ လုံးလုံးလျားလျားနိုးထလာပြီးဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။ သူ့ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်နေသောမိန်းကလေးကိုလည်း ထင်ယောင်ထင်မှားဖြင့် မြင်တွေ့နေရခြင်းမဟုတ်။ တကယ်ပင် အကောင်အထည်လိုက်မြင်တွေ့နေရကြောင်းကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သူလဲ၊ သူထင်သလို မြန်းဆီမဖြစ်နိုင်တော့ပါပေ။ မြန်းဆီဆိုသည်မှာ ယခုအချိန်တွင် သူ၏အမေ အရွယ်ရှိနေမည်ဖြစ်သည်မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ ယခုမြင်တွေ့နေရသောမိန်းကလေးမှာ သူနှင့်သက်တူရွယ်တူလောက်သာရှိ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

မျိုးမြတ်သော်က အိပ်ရာမှအနီးတွင်တွေ့လိုက်ရသော မိန်းကလေးကို လဲလျောင်းနေရင်းမှပင် ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ကုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသောထိုမိန်းကလေးကလည်း မျိုးမြတ်သော်ကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်နေပေ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့ခဲ့ရသောမိန်းကလေးနှင့် ယခုမြင်နေရသောမိန်းကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းပင်ဖြစ်မည်ဟု မျိုးမြတ် သော်ယုံကြည်ပါသည်။ ရုပ်ရည်ချင်းမှာခွဲမရအောင်တူနေသည်။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးနှင့် ယခုမြင်နေရသောမိန်းကလေးတို့ အဝတ်အစားပြင်ဆင်ပုံနှင့်ဆံပင်ပုံစံကတော့ ကွာခြားနေပါသည်။

မျိုးမြတ်သော်က လှဲနေရာမှထလိုက်သည်။

‘မင်း... မင်းဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်းက ဒီအိမ်ကပဲလား၊ မင်းဟာ မြန်းဆီပဲလားဟင်’

မျိုးမြတ်သော်က အံ့ဩစိတ်ဖြင့် နှုတ်မှဖွင့်ဟမေးလိုက်လေ၏။

မိန်းကလေးက သူမေးလိုက်သောအမေးစကားကိုကြားဟန်မတူပေ။ သူ့ကိုသာငေးစိုက်လျက်ကြည့်နေမြဲဖြစ်သည်။

‘မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်း ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ’

သူက ထပ်မေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကြားဟန်မတူ။ သူ့ကိုငေးကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။

မျိုးမြတ်သော်သည် ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်တွေ့နေရသော်လည်း သူမနှင့်မိမိသည် ကြားထဲတွင်အလွှာတစ်လွှာခြားနေသယောင်၊ ဝေးကွာနေသယောင်ခံစားလာရလေ၏။

သူ့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်သည် ဝေဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှ မျိုးမြတ်သော်သည် သူမြင်နေရသောမိန်းကလေးမှာ တကယ်ရှိသည်မဟုတ်။ အရိပ်အယောင်ကို မြင်နေရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

သူ့အတွေ့အကြုံကိုလည်း အံ့သြ၍နေမိလေတော့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ နီးလာတော့လည်း အပြင်လောကတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော် အကောင်အထည်အဖြစ် ခဏသာတွေ့လိုက်ရပြီး ပျောက်သွားပြန်သည်။

မြနှင်းဆီဆိုသူသည် ဦးဇော်ထူးအောင်ထင်သလို ပျောက်ဆုံးနေခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ သေဆုံးသွားပြီးနောက် သူမ၏ဝိညာဉ်က ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ချောက်လှန့်နေခြင်းများဖြစ်လေမလား။ သူ့အတွေ့အကြုံနှင့်နှိုင်းဆကာ မျိုးမြတ်သော် တွေးလိုက်မိသည်။

သူ့ကြုံလိုက်ရသောဖြစ်ရပ်အတွက်လည်း အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေမိ၏။

တကယ်တော့... မျိုးမြတ်သော်အတွက် ဒါထက်ပို၍အံ့အားသင့်စရာအဖြစ်ကို မကြာမီမှာပင် ကြုံတွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။

+ + + + + + + + +

(၆)

အိပ်မက်နှင့်တကယ်အမြင်နှစ်ခုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေဆဲတွင်ပင် အခန်းထဲသို့ ဦးဇော်ထူးအောင်ဝင်လာလေသည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့်အတူ မောင်ပွားဆိုသူနှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူပါလာသည်။

‘နီးပြီလားမျိုးမြတ်သော်၊ မောင်ပွားတို့က မင်းကိုပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ မပြန်ခင် ဟောဒီဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်သွားပါဦးငါ့တူ’

ဦးဇော်ထူးအောင်က ပို့စကတ်ဆိုက်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို မျိုးမြတ်သော်သို့ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘အဲဒါ... ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ဦးညီမလေး မြနှင်းဆီပုံပါပဲကွယ်’

မျိုးမြတ်သော်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟာ...’

မျိုးမြတ်သော် အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှမြနှင်းဆီမှာ အိပ်မက်ထဲတွင် သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ထို့ပြင်... အိပ်မက်မှ လန့်အနိုးမှာ မြင်ခဲ့ရသည်မိန်းကလေးပင်ဖြစ်နေပြန်သေးသည်။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ သူသည် မြနှင်းဆီဆိုသူကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမမြင်မတွေ့ဘူးပါပဲနှင့် အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရသည်။ အိပ်မက်ထဲမှမိန်းကလေးမှာလည်း တကယ်မြနှင်းဆီအစစ်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသူကို ဘာကြောင့်အိပ်မက်မက်ရတာလဲ။

‘မြနှင်းဆီဟာ အခုရှိရင် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ပဲမျိုးမြတ်သော်၊ မင်းကိုဓာတ်ပုံပြတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်က မြနှင်းဆီကို မြင်ဖူးခဲ့သလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

‘မမြင်ဖူးပါဘူးဦး၊ တစ်ခါမှ ကျွန်တော်မမြင်ဖူးပါဘူးဗျာ’

မျိုးမြတ်သော်အနေနှင့် အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြမနေချင်တော့ပါပေ။ ပြောလိုက်မိလျှင် ရှင်းလို့ဆုံးတော့မှာမဟုတ်။ ဦးဇော်ထူးအောင်သည် ညီမကို အသေအလဲတွေ့ချင်နေသူဖြစ်ရာ မြနှင်းဆီကို အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရကြောင်းနှင့် အပြင်မှာ အကောင်အထည်အဖြစ် ခဏတာမြင်လိုက်ရကြောင်းများကိုပြောပြလိုက်လျှင်.. သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပေးတော့မည်မဟုတ်။

မျိုးမြတ်သော် ဒီအဝန်းအဝိုင်းထဲက ထွက်သွားချင်ပါပြီ။ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ ရေရာသောအဖြစ်လည်းမဟုတ်ပါ၍ သူပြောမပြလိုလည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ပါ။

‘ကဲ-ကဲ- ပြန်ဖို့ပြင်ပေတော့မျိုးမြတ်သော်၊ တစ်ခုတော့ သည်းခံပေးဦးကွယ်၊ မောင်ရင့်မျက်လုံးကို လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့စည်းပြီး မောင်ပွားက ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ပို့တာတော့ မင်းနေတဲ့အဆောင်နားအထိ ရောက်အောင်ပို့ပေးမှာပါ’

‘ဗျာ- မျက်လုံးကိုအဝတ်စည်းဦးမှာလား၊ ကျွန်တော်ဦးတို့ကို ဘာမှဒုက္ခပေးစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ ဘယ်မှလည်း မတိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်ခွင့်ရရင်ကြေနပ်ပါပြီ၊ အဝတ်စည်းမနေပါနဲ့တော့ဗျာ’

‘ဆောရီးမောင်ရင်၊ ဒီနေရာဟာ ဘယ်နေရာဆိုတာ မောင်ရင် မသိစေချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့.. ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ကွယ်၊ ဪ.. မောင်ရင့်ကို ဦးမုန့်ဖိုးပေးလိုက်ဦးမယ်’

ဦးဇော်ထူးအောင်က လက်ထဲတွင်အသင့်ကိုင်ထားသောငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုကမ်းပေးသည်။

‘ဟာဗျာ.. မယူပါဘူး’

‘ယူပါကွဲ့၊ ဦးက ကိုယ့်တူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပေးတာပါ’

ဦးဇော်ထူးအောင်က မျိုးမြတ်သော်အိတ်ကပ်ထဲကို ငွေစက္ကူများအား အတင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ-ကဲ- သွားပေတော့၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှမပြောနဲ့၊ မင်းလည်း မေ့ပစ်လိုက်ပါမျိုးမြတ်သော်’

သူ့ကိုငွေပေးခြင်းမှာ နှုတ်ပိတ်ခသဘောဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်။

မောင်ပွားက လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုစည်းလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဦးရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ညီမလေးကို ရှာတဲ့နေရာမှာ ကူညီပေးတယ်လို့ပဲ မှတ်ပါကွယ်၊ သွားတော့ သွားကြပေတော့’

မောင်ပွားက သူ့လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ခပ်မတ်မတ်လှေကားဆယ်ထစ်ခန့်ကိုတက်ရခြင်း၊ ထို့နောက် အတန်ငယ်လမ်းလျှောက်ပြီးမှ ကားပေါ်ရောက်ခြင်းကိုထောက်၍ သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားသောအခန်းမှာ မြေအောက်ခန်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း မျိုးမြတ်သော်နားလည်လိုက်၏။

ကားမှာ အကွေ့အကောက်ပေါင်းများစွာဖြင့် သွားနေသည့်အတွက် ဘယ်နေရာဆိုတာတော့ မျိုးမြတ်သော်ခန့်မှန်းလို့မရခဲ့ပေ။

နာရီဝက်လောက် ကားမောင်းပြီးသည့်အခါ မောင်ပွားက စည်းထားသောပုဝါစကိုဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

သူတို့သည် ကျုံးဘေး၂ဖလမ်းပေါ်ကိုရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ခေါ်ဆောင်သွားသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ-မောင်ရင့်ကို ကိုယ်တို့ ဒီနေရာက ခေါ်လာကြတာ၊ ဒီနေရာမှာပဲထားပစ်ခဲ့တော့မယ်၊ ဆင်းပေတော့’

သူက ကားတခါးကိုဖွင့်၍ဆင်းလိုက်သည်။

သူဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကားက လျင်မြန်စွာမောင်းထွက်သွားလေ၏။

မျိုးမြတ်သော်သည် ကားနံပါတ်ကို သတိတရဖြင့် မှတ်ဖြစ်အောင်မှတ်လိုက်လေသည်။

+ + + + + + + + +

(၇)

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ တစ်ခန်းထဲအတူနေသည့် နိုင်မျိုးထွန်းက သူ့ကိုအံ့တသြကြည့်ကာ...

‘ဟေ့လူ- မပြောမဆိုနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ၊ ပခုက္ကူပြန်သွားတာလား’

‘ကျွန်တော့်အမေရောက်နေလို့ ကျွန်တော့်ဘကြီးအိမ်မှာသွားအိပ်နေတာဗျ’

သူက အဆင်ပြေသလိုပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကို အလုပ်အင်တာဗျူးခေါ်တဲ့စာ ရောက်နေတယ်၊ ခင်ဗျားစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတယ်’

‘ဟင်...’

မျိုးမြတ်သော်က အခန်းထဲသွက်သွက်ဝင်ကာ စာကိုဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

သူ့အလုပ်လျှောက်ထားသော နေရာများစွာထဲမှ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကအင်တာဗျူးလာဖြေရန်ခေါ်တဲ့စာဖြစ်နေသည်။

၂ဖရက် ၁၁လ ၂၀၀၇၊ တနင်္လာနေ့၊ မနက်၁၀နာရီလောက်တွေ့ဖို့ ချိန်းထားသည်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ မနက်ဖန်ပဲ။ ဦးဇော်ထူးအောင် သူ့ကို အချိန်မီပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

အလုပ်ခေါ်တဲ့ကုမ္ပဏီက ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ပြီး၊ သွားတွေ့ရမည့်လိပ်စာက မန္တလေး ကန်တော်ကြီးအနီးရှိ လိပ်စာတစ်ခုဖြစ်နေလေသည်။

+ + + + + + + + +

(၈)

ဦးဇော်ထူးအောင်သည် မျိုးမြတ်သော်ကိုခေါ်မေးသည်ကိစ္စ မအောင်မြင်သည်အတွက် အတော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ သူ့ အနေဖြင့် အမွေအနှစ်ရတနာပစ္စည်းများရရှိရေးကိစ္စတွင် မျိုးမြတ်သော်ကို အဓိကကျသည်ဟု တွက်ဆခဲ့သည်။ အမွေကိစ္စအတွက် မျိုးမြတ်သော်ထံမှ သဲလွန်စရလိမ့်မည်ဟု ဦးဇော်ထူးအောင်က မျှော်လင့်ခဲ့၏။

မျှော်လင့်ခဲ့တာလည်း အကြောင်းမဲ့သက်သက်မဟုတ်။ မျိုးမြတ်သော်၏ရုပ်ရည်က တစ်ချိန်ကမောင်မင်းထိုက်နှင့် ရွေးမရအောင် ချွတ်စွတ်တူနေသည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်က မျိုးမြတ်သော်ကို မောင်မင်းထိုက်၏သားဟုပင် တစ်ထစ်ချမှတ်ယူခဲ့ပါသည်။ မောင်မင်းထိုက် သားဆိုတော့ ညီမလေးမြန်းဆီက မွေးခဲ့တဲ့သားပေါ့။ မျိုးမြတ်သော်ရုပ်က မောင်မင်းထိုက်နှင့်တူနေသည်အတွက် မောင်မင်းထိုက်နှင့် မြန်းဆီတို့မှမွေးခဲ့သည် ကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးမြတ်သော်၏ဇာစ်မြစ်ကိုလိုက်နိုင်လျှင် မြန်းဆီကိုပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မျိုးမြတ်သော်ကို သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တွေ့ကတည်းက မောင်မင်းထိုက်နှင့် တူလွန်းလှသော သူ့ရုပ်ရည်ကြောင့် ထိုသူငယ်ကို သူကစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုစဉ်က မျိုးမြတ်သော်က ခရီးသွားအေဂျင်စီတွင် အလုပ်လျှောက်လွှာလာတင်ခြင်းဖြစ်ပြီး၊ သူက နောက်တစ်ပတ်မှာ ရောက်လာမည့် နိုင်ငံခြားသားမိတ်ဆွေလင်မယားအတွက် သင်္ဘောလက်မှတ်သွားဝယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုမ္ပဏီထဲကထွက်သွားတဲ့မျိုးမြတ်သော်နောက်ကို လိုက်ချင်သော်လည်း ကိစ္စမပြတ်သေးသည်အတွက် သူတပည့်မောင်ပွားကို ထို သူငယ်နောက်သို့လိုက်ကြည့်ခိုင်းခဲ့သည်။

‘မောင်ပွား၊ အခုထွက်သွားတဲ့ကောင်လေး ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ လိုက်ကြည့်စမ်း၊ သူ့သွားတဲ့အိမ်အထိ ရအောင်လိုက်၊ သူ့ခြေလျှင်ထွက်သွားတာဆိုတော့ လိုင်းကားပဲစီးမှာပဲ၊ မင်းမျက်ခြည်မပြတ်လိုက်လို့ရတယ်၊ သူ့နေတဲ့အိမ်ကိုရအောင်စုံစမ်းခဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့နာမည်ပါ စုံစမ်းခဲ့’

မောင်ပွားကလည်း တာဝန်ပေးသည်အတိုင်း ကောင်လေးနောက်ကိုလိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူငယ်လေးသည် အိမ်တွင် နေသူ မဟုတ်။ မြို့ထဲ ၂၇လမ်းက အဆောင်တစ်ခုတွင်နေသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

‘ဒီကောင် ကျောင်းသားတော့မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ မန္တလေးကလည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အဆောင်မှာနေပုံထောက်တော့ နယ်က ထင်တယ်’

ဦးဇော်ထူးအောင်က မောင်ပွားကို မကြာမကြာလွှတ်ကာ ထိုကောင်လေးကိုစောင့်ကြည့်ခိုင်းခဲ့သည်။ ထိုကောင်လေးဘယ်သွား တတ်သလဲ၊ ဘာလုပ်တတ်သလဲ၊ ဘယ်လိုအလေ့အထရှိလဲ စုံစမ်းခိုင်းလိုက်သည်။ မောင်ပွားကလည်း ရအောင်စုံစမ်းပေးခဲ့ပါ၏။

ကောင်လေး မနက်တိုင်း ကျိုးဘေးမှာ လမ်းလျှောက်တတ်တယ်ဆိုတာသိရတော့... ကောင်လေးကိုအပါခေါ်ခဲ့ဖို့ သူက တာဝန်ထပ်ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့... ဦးဇော်ထူးအောင်က ကောင်လေး သူ့ဆီပါလာဖို့သာရည်ရွယ်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို မောင်ပွား တို့က အဓိပ္ပါယ်အကောက်လွဲကာ လူဆိုးဂိုဏ်းဆန်ဆန် မေ့ဆေးပေးပြီး ဖမ်းချုပ်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

တော်သေးသည်။ မျိုးမြတ်သော်က ပြသနာမရှာလို။

မျိုးမြတ်သော်ကိုတွေ့ဆုံပြီး မေးမြန်းကြည့်တော့ သူထင်သလို မင်းထိုက်နှင့်မြန်းဆီသား မဟုတ်တာကိုတွေ့ရသည်။ သူက မကြာနပ်သေးပဲ မျိုးမြတ်သော်ဆီက လိပ်စာတောင်းကာ မျိုးမြတ်သော်အမေရှိသည်ပုဂ္ဂိုလ်ထံ လိုက်စုံစမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မျိုးမြတ်သော်မိခင်အဖြစ်တွေ့ရသည်မိန်းမမှာ သူ့မျှော်လင့်သည့် ညီမလေးမြန်းဆီမဟုတ်ပါ။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ထမင်းဆိုင် ကလေးဖွင့်ထားသော ဒေါ်ခင်သွယ်ဆိုသည်မိန်းမတစ်ယောက်သာဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ခင်သွယ်ဆိုမိန်းမတော့လည်း မြန်းဆီနှင့်ပတ် သက်ပြီး ဘာသဲလွန်စမှမရ။ ဒေါ်ခင်သွယ်က သံသယရင်းအောင် မျိုးမြတ်သော်၏မွေးစာရင်းကိုပင် ထုတ်ပြလိုက်သေးသည်။ ကွယ်လွန်

သွားပြီဆိုသည် မျိုးမြတ်သော်၏ ဖခင်ပုံကိုလည်းပြသည်။ ထမင်းဆိုင်လေးထဲမှာပင် ဦးလှမောင်ဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံကိုချိတ်ထားသည်။ ဦးလှမောင်ဆိုသူကလည်း မင်းထိုက်နှင့်ရုပ်ချင်းတခြားစီဖြစ်သည်။

အထောက်အထားများကြောင့် မျိုးမြတ်သော်သည် ဒေါ်ခင်သွယ်ကိုယ်တိုင်ဝမ်းနှင့်လွယ်မွေးထားသည် သားအရင်းဖြစ်တာ သေချာပါသည်။

ဒါဖြင့်... မျိုးမြတ်သော်ရဲ့ရုပ်ရည်ဟာ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ ဘာကြောင့် တူနေရတာလဲ။ ဒေါ်ခင်သွယ်ဆိုမှာ မင်းထိုက်နှင့်မြန်းဆီ အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ဒေါ်ခင်သွယ်သည် ဘာမှမသိ။ ထိုနာမည်များကို ကြားပင်မကြားဖူးကြောင်း ငြင်းသည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်ပြောစကားများကို ဦးဇော်ထူးအောင်ယုံပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် ပခုက္ကူမြို့ပြန်လာခဲ့သည်။ မျိုးမြတ်သော်ကို တောင်းပန်ပြီးပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ခုတော့ အမွေကိစ္စအတွက် နိုင်ငံခြားကပြန်လာရသောဦးဇော်ထူးအောင်အကြံအစည်များပျက်ရတော့မည်ကဲ့သို့ရှိနေသည်။

မြန်းဆီဘယ်ပျောက်နေသလဲ။ မြန်းဆီသေပြီလား။ သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ရာမှမကျန်အောင် ခြေရာဖျောက်ကောင်းလှချေလား ညီမလေးရယ်...။

ဦးဇော်ထူးအောင် မချီတင်ကဲပြီးတွားလိုက်မိလေသည်။

+ + + + + + + + +

(၉)

ဒေါ်ခင်သွယ်သည် မနေ့က သူမဆီရောက်လာသော ဦးဇော်ထူးအောင်ကြောင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်က သဘောဆီပုံမှ ထမင်းဆိုင်လေးတွေထိုင်ရင်း ပြန်တွေးနေသည်။

မနေ့က နေ့လည်ခင်းမှာ ဦးဇော်ထူးအောင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုသူက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ကာ... သူသည် မျိုးမြတ်သော်နှင့်မန္တလေးတွင်တွေ့ဆုံရင်းနီးရာမှ မျိုးမြတ်သော်သည် တစ်ချိန် က သူသိကျွမ်းခဲ့သောလူတစ်ဦးနှင့် ရုပ်ချင်းချွတ်စွတ်တူနေ၍ လာရောက်စုံစမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

သားနှင့်ပတ်သက်နေ၍ ဒေါ်ခင်သွယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဒေါ်ခင်သွယ်အနေဖြင့် သားဖြစ်သူမျိုးမြတ်သော်ကို ဘာ အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အထိခိုက်မခံနိုင်ပါ။ သားသည် သူမဘဝဖြစ်သည်။ သူတို့ဘဝမှာ အမေနှင့်သား နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ သားက မြို့ကြီးပြကြီးတွင် အလုပ်ရှာလိုသည်ဆို၍သာ ဒေါ်ခင်သွယ်လွှတ်လိုက်ရသည်။ သူမအနေဖြင့် သားကို မခွဲချင်ပေ။ သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ဒေါ်ခင်သွယ်သည် ဒီသားကလေးကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်၊ ကြည့်နေရသည် အမေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝ ဖြစ်သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်ပြောလိုက်သည်စကားများကြောင့် ဒေါ်ခင်သွယ် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မောင်မျိုးမြတ်သော်ကိုမူတည်ပြီးစုံစမ်းရတာအကြောင်းရှိပါတယ် ဒေါ်ခင်သွယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဟာ မောင်မျိုးမြတ်သော်နဲ့ရုပ်ချင်းတူတဲ့ မင်းထိုက်ဆိုသူကို တွေ့ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းထိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ညီမ မြန်းဆီ ကိုစုံစမ်းချင်လို့ပါ’

မင်းထိုက်တဲ့... မြန်းဆီတဲ့... ကြားလိုက်ရသောအမည်များကြောင့် ဒေါ်ခင်သွယ်တုန်လှုပ်ရပြန်ပါသည်။

‘မြန်းဆီဆိုတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီမလေးပါ။ မြန်းဆီဟာ သူ့ချစ်သူမင်းထိုက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့သဘောမတူပဲ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ မင်းထိုက်နောက်ကိုလိုက်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး မြန်းဆီကိုပြန်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရ တော့ပါဘူး။ မျိုးမြတ်သော်ကိုတွေ့ရတော့ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ မင်းထိုက်နဲ့ချွတ်စွတ်တူနီးပါး တူညီနေပါတယ်။ မျိုးမြတ်သော်ဟာ မင်းထိုက်၊ မြန်းဆီတို့နဲ့များ ပတ်သက်နေမလားလို့’

‘အို... မျိုးမြတ်သော်ဟာ ကျွန်မသားပါ။ ကျွန်မဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားတဲ့ ကျွန်မသားပါရှင်’

ဒေါ်ခင်သွယ်က ပြာပြာသလဲငြင်းလိုက်သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလေသည်။

‘ဒါ... မြန်းဆီဓာတ်ပုံပါပဲဒေါ်ခင်သွယ်၊ သူ့ကို ဒေါ်ခင်သွယ် တွေ့ဖူးပါသလား’

ဓာတ်ပုံထဲကမြန်းဆီက ဒေါ်ခင်သွယ်ကိုပြုံးကြည့်နေလေသည်။ အလို... မြန်းဆီ၊ မြန်းဆီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်၂၀ကျော်က မြန်းဆီပါတကား။ မြန်းဆီအပြုံးက လွန်ခဲ့သောနှစ်၂၀ကျော်တုန်းကအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရှင်းသန့်ကြည်လင်သောအပြုံး။

‘မြန်းဆီဟာ အခုဆိုရင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိနေပါပြီဒေါ်ခင်သွယ်’

‘ဟင့်အင်း... ကျွန်မမသိဘူး၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲကမိန်းကလေးကို ကျွန်မတစ်ခါမှမမြင်ဘူးပါဘူး’

ဒေါ်ခင်သွယ်က ပြာပြာသလဲငြင်းလိုက်လေသည်။ ငြင်းရပေမည်။ ငြင်းရပေမည်။ မြန်းဆီနှင့် သိကျွမ်းဖူးတယ်၊ ရင်းနှီးဖူးတယ် ဆိုတာကိုပြောလို့မဖြစ်ပါ။ သံသရာကရှည်လာမည်။ ခပ်ပြတ်ပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။

‘မျိုးမြတ်သော် မင်းထိုက်နဲ့တူနေတာဟာ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ပါပဲ၊ မျိုးမြတ်သော်ကိုတွေ့လိုက်တော့ မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီတို့ရဲ့ သားများလားလို့ ကျွန်တော်ထင်မှားမိတယ်ဒေါ်ခင်သွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဒီအထိလိုက်လာခဲ့တာပါ။ မျိုးမြတ်သော်ကတော့ သူဟာ ဒေါ်ခင်သွယ်ရဲ့ သားအရင်းလို့ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘နေဦး... ခဏနေဦး’

ဒေါ်ခင်သွယ်က ထမင်းဆိုင်လေးနောက်ဖက်မှ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။

ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ခင်သွယ်လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက် ပါလာ၏။

‘ဟောဒီမှာကြည့်ပါ၊ ဒါ... ကျွန်မသားကိုမွေးခဲ့တုန်းက မွေးစာရင်း၊ သားကို ပခုက္ကူဆေးရုံကြီးမှာမွေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးရုံ တံဆိပ်လည်းပါတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးလက်မှတ်လည်းပါတယ်၊ ရှင်တွေ့မှာပေါ့’

မွေးစာရင်းကိုကြည့်၍ ဦးဇော်ထူးအောင် အတော်ပင်စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံပေါ်သည်။

‘ဟောဟိုနံရံကဓာတ်ပုံဟာ သားရဲ့အဖေကိုလှမောင်ပါပဲ ဦးဇော်ထူးအောင်’

ဒေါ်ခင်သွယ်က သားအဖေ သွားလေသူခင်ပွန်းဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်းပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော်က မျိုးမြတ်သော်ကို ကျွန်တော့်ညီမမြန်းဆီရဲ့ သားလို့ စွတ်စွဲနေတာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မင်းထိုက်နဲ့မျိုးမြတ်သော် တူနေတဲ့အပေါ်မှာ မြန်းဆီတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စတစ်ခုခု ရလိုကြား လာစုံစမ်းတာပါ ဒေါ်ခင်သွယ်’

‘ကျွန်မ မြန်းဆီဆိုတာကို တွေ့လည်းမတွေ့ဖူးဘူး၊ နာမည်တောင် မကြားဖူးဘူးရှင်’

ဒေါ်ခင်သွယ်က ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောလိုက်သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြန်သွားလေ၏။

ပြန်သွားသော်လည်း ဒေါ်ခင်သွယ်ရင်ထဲမှာတော့ တင်းကြပ်လျက်ကျန်ခဲ့လေသည်။ သားရဲ့မွေးစာရင်းကို ခုအချိန်ထိ သိမ်း ထားမိတာ ကံကောင်းတာပဲ။

ဒေါ်ခင်သွယ်အနေဖြင့် ဤအဖြစ်များ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကြာမှ ပြန်ပေါ်လာမည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။ မိန်းကလေးရယ်... မြန်းဆီဆိုတဲ့ညီမလေးရယ်... သေပြီးတာတောင် မင်းဘဝက မပြတ်သေးပါလားကွယ်၊ ဒေါ်ခင်သွယ်က မောလျှော့ငြီးတွားမိလေသည်။

သူမအနေဖြင့် မင်းထိုက်၊ မြန်းဆီတို့နှင့် တစ်ချိန်ကပတ်သက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ဝန်ခံလို့မဖြစ်ပါ။ အတိတ်ကိုလည်း မတူးဆွ ချင်တော့၊ ရှင်းတာလင်းတာတွေလည်း မလုပ်ချင်တော့ပါ။ ယခုအချိန်မှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း၊ သူမဘေးတွင် သားအဖေ ကိုလှမောင်လည်း မရှိတော့ပါ။ ခင်ပွန်းသည်ရှိသေးလျှင်တော့ ဒေါ်ခင်သွယ် ဒီကိစ္စတွေကို လင်သားအားကိုးဖြင့် ရှင်းပြလင်းပြဖို့ သတ္တိရှိ ကောင်းရှိပါဦးမည်။

ခုတော့... ဒေါ်ခင်သွယ်သံသရာမရှည်ချင်တော့ပါ။ မသိဘူးဆိုပြီး အပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်တာသာ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။ ကာယကံရှင်များဖြစ်သည့် မောင်မင်းထိုက်တို့၊ မြန်းဆီတို့လည်း သေသွားကြပြီပဲ။ တမလွန်ကလူတွေကို ပြန်ဆွဲမခေါ်ချင်တော့ပါ။

ဒေါ်ခင်သွယ်သည် အခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ မွေးစာရင်းလေးကိုအိတ်ထဲမှာပြန်သိမ်းရင်း အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကိုဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံ၊ ဓာတ်ပုံထဲ၌ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒေါ်ခင်သွယ်ရယ်၊ သူ့ခင်ပွန်းကိုလှမောင်ရယ်၊ ပြီးတော့... မောင်မင်းထိုက်နှင့် မြနှင်းဆီရယ် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ရှိနေကြပေသည်။

နောက်တစ်ပုံက မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီ မန္တလေးတောင်ပေါ်က မြေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့မှာ တွဲရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်က အိတ်ထဲက နောက်ထပ်တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်၏။

သူမလက်ထဲပါလာသည်က လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခု။ မကွေးမြို့ တရားရုံးတွင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော လက်ထပ်စာချုပ် ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီတို့၏လက်ထပ်စာချုပ်ဖြစ်ပါသည်။ စာချုပ်ထဲ၌ ကိုလှမောင်နှင့်မခင်သွယ်တို့က အသိသက်သေ အဖြစ်လက်မှတ်ထိုးထားကြသည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်သည် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံနှင့်စာချုပ်ကို အမှတ်တရပြန်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြန်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ရင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံးမြို့သိပ်ထားလိုက်ပါတော့မည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်... ဒေါ်ခင်သွယ်ရင်၌ သားလေးမျိုးမြတ်သော်အတွက် စိတ်ပူပန်သွားရပြန်၏။ သားလေးသာ ဦးဇော် ထူးအောင်စကားတွေ ယုံစားသွားရင်ခက်ရချည်ရဲ့။ သားနှင့်ဦးဇော်ထူးအောင်တို့ မန္တလေးမှာ ဘယ်လောက်ထိများ ရင်းနှီးနေပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် ရင်းနှီးနေပါလိမ့်။

သားလေးကို သူမရင်ထဲကဆွဲထုတ်သွားမှာကို လက်မခံနိုင်ပါ။

ဒေါ်ခင်သွယ်သည် သားရိုရာမန္တလေးသို့လိုက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သားကိုမန္တလေးမှာ မထားတော့ပါ။ ပခုက္ကူကိုပဲ ပြန်ခေါ်ထားလိုက်ပါတော့မည်။

(၁၀)

မျိုးမြတ်သော်က နောက်တစ်နေ့ တနင်္လာနေ့တွင် ခရီးသွားအေဂျင်စီမှခေါ်သောအလုပ်အင်တာဗျူးကို သွားဖြေလိုက်သည်။

ဖြေရသည့်ရာထူးက ဧည့်လမ်းညွှန်ရာထူးဖြစ်လေသည်။

ဘွဲ့ရအပြီးမှာ သူတက်ထားသည့် ကွန်ပျူတာသင်တန်း၊ စာရင်းကိုင်သင်တန်း၊ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းများထဲက အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းက ဤရာထူးအတွက် သူ့ကိုအထောက်အကူပြုခဲ့လေသည်။

အင်တာဗျူးသူလူကြီးများက အခန်းထဲဝင်သွားကတည်းက အင်္ဂလိပ်လိုချည်း သူ့ကိုမေးတော့ပြောတော့သည်။ နိုင်ငံခြားသား များကို သင်္ဘောဖြင့်တင်ဆောင်ကာ လမ်းညွှန်ရင်းလင်းပြရမည်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စကားကျွမ်းကျင်ဖို့လိုကြောင်းပြောသည်။ လိုအပ်၍ ဧည့် လမ်းညွှန်သင်တန်းကိုပို့လွှတ်လျှင်တက်နိုင်မည်လားဟုမေးသည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် အင်္ဂလိပ်လိုသွက်သွက်လက်လက်ပြောနိုင်သည်သာမက... မည်သည့်သင်တန်းဖြစ်စေ၊ မည်မျှပင်ကြာကြာ တက်ရောက်နိုင်ပါကြောင်းဖြေကြားလိုက်လေ၏။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် သူ့အဆောင်သို့ အလုပ်ခန့်စာ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

မျိုးမြတ်သော်အလုပ်ရပြီ။ လစာလည်း ကောင်းသည်။ အမေ့ဆီကိုဖုန်းဆက်ပြောလိုက်သည်။ အသေးစိတ်ကိုလည်း စာရေး ၍ထည့်လိုက်သည်။

မျိုးမြတ်သော်အလုပ်လုပ်သော ခရီးသွားအေဂျင်စီရုံးမှာ ကမ်းနားပိုင်း၌ရှိလေသည်။ ကန်တော်ကြီးထဲတွင်ဖြစ်သည်။

လက်ရှိနေနေသောအဆောင်နှင့်အလှမ်းဝေးသည်။

ထို့ကြောင့်... သူက ကန်တော်ကြီးနားကအဆောင်တစ်ခုမှာ ပြောင်းနေလိုက်လေသည်။

နေ့တမန် - တမလွန်က ပြန်ခဲ့တယ်

သူ့ကို ဦးဇော်ထူးအောင်ဆိုသူက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ကာ နှစ်ရက်နှင့်သုံးညချုပ်နှောင်ထားသည်အဖြစ်ကို မျိုးမြတ်သော် မေ့လျော့သွားလေပြီ။

အလုပ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသောကြောင့် အလုပ်ထဲမှာပင် အာရုံဝင်စားနေခဲ့သည်။ အလုပ်က လေ့လာစရာတွေ တော်တော်နှင့်မကုန်နိုင်သေး။ မျိုးမြတ်သော်သည် သင်္ဘောနှင့်တစ်ပတ်တစ်ခါလိုက်ရသည်။ သင်္ဘောက မန္တလေးနှင့်ပုဂံညောင်ဦးကို ပြေးဆွဲသည်။ လိုက်ပါလာသောနိုင်ငံခြားသားကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို လမ်းခရီးအကြောင်း ရှင်းပြရ၏။ ပုဂံအကြောင်းပြောပြရ၏။ သည့်အတွက် မျိုးမြတ်သော်သည် ပုဂံရာဇဝင်ကို အင်အားလုံးကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ရသည်။ ကျက်မှတ်ရသည်။

မျိုးမြတ်သော်ကို အရင်အလုပ်ဝင်နေသော လုပ်သက်ရဝန်ထမ်းများကလည်း ကူညီပါသည်။ သင်ပြပေးပါသည်။ အထူးသဖြင့်... သီသီသွယ်နှင့်နီနီနွယ်တို့ညီအစ်မဖြစ်သည်။ သီသီသွယ်ရော၊ နီနီနွယ်ရော သူ့လိုပင် ဧည့်လမ်းညွှန်ဝန်ထမ်းများဖြစ်သည်။ အင်အားစကားပြော ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ နီနီနွယ်ကဆိုလျှင် ပြင်သစ်လိုပင်တတ်သေးသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်းကောင်းသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်လိုက်ဖက်သော ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်မှုရှိသည်။ သူတို့ညီအစ်မက ရန်ကုန်မှလာ၍ အလုပ်လုပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် သူ့ရထားသောအလုပ်အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။ ကြိုးစားသည်။ လေ့လာသည်။
အလုပ်ထဲမှာ မျိုးမြတ်သော်ပျော်နေပါသည်။

+ + + + + + + + +

မျိုးမြတ်သော်အလုပ်သွားသည်အခါ... ကန်တော်ကြီးအစပ်မှ ရှေးခေတ်ဟောင်း နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားရလေသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဆန်သော်လည်း သားနားသပ်ရပ်ဆဲရှိသည်။ ခြံဝင်းထဲမှာပန်းခြံရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကိုနောက်ကျောခိုင်း၍ ဆောက်ထားသည့်အတွက် ရှုခင်းလှသည်။

တကယ်တော့... ထိုအိမ်ကြီးမှာ မျိုးမြတ်သော်ကို နှစ်ရက်နှင့် သုံးညချုပ်နှောင်ထားခဲ့သောအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ထဲမှ ဦးဇော်ထူးအောင်ဆိုသူက သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ခေါ်ဆောင်ခဲ့စဉ်က ထိုအိမ်၏မြေအောက်ထပ်တွင် ချုပ်ထားခဲ့သည်ကို မျိုးမြတ်သော်မသိ။

ဖမ်းခေါ်စဉ်က... အလုပ်ဝင်သေတ္တာကြီးထဲအထည့်ခံခဲ့ရပြီး၊ ပြန်ပို့ချိန်တွင်... သူ့မျက်လုံးကိုစည်းနှောင်ထားသည့်အတွက်... နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းမြင်တွေ့နေရသောအိမ်ကြီးမှာ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ထားခဲ့သောနေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း မျိုးမြတ်သော်မသိရှာပေ။

မျိုးမြတ်သော်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည့်အဆောင်မှာ ထိုအိမ်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး၍ရှိသော်လည်း၊ ထိုအိမ်ရှေ့မှဖြတ်၍ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ဖြစ်သော်လည်း... မျိုးမြတ်သော်မသိခဲ့ချေ။

ထိုနေရာသို့ရောက်ရှိပြီး တစ်လကျော်ကြာသည်အထိလည်း ဦးဇော်ထူးအောင်တို့ ကိုမောင်ပွားတို့နှင့် မဆုံမိခဲ့ပေ။
မျိုးမြတ်သော်သည် သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ထားခဲ့ဖူးသည်အိမ်ကြီးရှေ့ သို့နေ့စဉ်ရောက်နေသော်လည်း ဘာမျှမသိခဲ့ရှာပေ။

+ + + + + + + + +

အပိုင်း (၃)

(၁)

စန္ဒီစံ မန္တလေးကိုရောက်လာပါပြီ။ နီနီနွယ်နှင့်အတူလိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

ညရထားစီးလာသည်အတွက် မန္တလေးကို နေ့လည်ခင်းမှပင် ရောက်လေသည်။

နီနီနွယ်တို့အဆောင်ကိုရောက်တော့ သီသီသွယ် ပုဂံညောင်ဦးကို မနေ့က မနက်ကပင် သင်္ဘောဖြင့်ပါသွားကြောင်းသိရသည်။

‘ဒါဆို မနက်ဖန်ညနေမှ သီသီပြန်ရောက်တော့မယ် စန္ဒီ၊ ပုဂံညောင်ဦးကိုတစ်ခေါက်လိုက်ရင် နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ကြာတယ်ကွ’

‘ဒါဆို... နက်ဖန်ညနေမှ သီသီနဲ့တွေ့ရတော့မှာပေါ့’

‘ဒီတစ်ညတော့ သီသီကုတင်မှာပဲ မင်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် အိပ်ပေတော့စန္ဒီ’

‘ဒါနဲ့... ဒီနေရာဟာ ဟိုအိမ်ကြီးနဲ့ဘယ်လောက်ဝေးလဲဟင်’

‘မဝေးလှပါဘူး၊ ညနေပိုင်း နေအေးရင် တို့လမ်းလျှောက်ရင်း သွားကြည့်ကြမယ်လေ၊ ခုတော့... နားလိုက်ဦးစန္ဒီရယ်’

+ + + + + + + + +

သည်လိုနှင့်... ညနေပိုင်းတွင် စန္ဒီစံနှင့်နီနီနွယ်တို့ ကန်တော်ကြီးကို လမ်းပတ်လျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘မန္တလေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဒီရှုခင်းတွေကို သိပ်မတွေ့ရပါလားနီနီ’

‘ကန်တော်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်ဟာ အရင်က ဒါလောက်မပွဲပွဲပဲ၊ သေးဘူးကွ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ပန်းခြံတွေ၊ ဟိုတယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေနဲ့ အလှဆင်လာတာ၊ လူနေအိမ်ရာတွေလည်းဖော်ထုတ်လိုက်တယ်၊ ခုဆို မန္တလေးကန်တော်ကြီးဝန်းကျင်ဟာ ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီးထက်တောင် လှသွားပြီလေ’

‘ဟုတ်ပါရဲ့နော်...’

‘ဟောဟိုက ပြည်ကြီးမွန်ဖောင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းစန္ဒီ၊ အဲဒီဖောင်ကိုတော့ မင်းမြင်ဖူးနေမှာပေါ့’

နီနီနွယ်က ကန်အလည်မှ ဖောင်တော်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုဖောင်တော်ကြီးကို ဓာတ်ပုံများထဲတွင် စန္ဒီမြင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်မြင်ဖူးတယ်၊ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်’

‘မန္တလေးကျုံးဓာတ်ပုံတွေထဲမှာမြင်ဖူးတာပေါ့ကွ၊ အရင်က ဒီဖောင်တော်ကြီးဟာ ကျုံးထဲမှာရှိတာလေ၊ နောက်ပိုင်းကျမှ ဒီနေရာကို ရွှေယူလိုက်တာ’

‘ဪ... ကန်တော်ကြီးနဲ့ ပြည်ကြီးမွန်ဖောင်တော်ကြီး သိပ်ပဏာရတာပဲနော်’

စန္ဒီတို့တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာကြရာ... လူနေအိမ်ခြေများရှိသော ကန်တော်ကြီးအစွန်ပိုင်းသို့ရောက်လာကြသည်။

‘ဒီနေရာက ဟိုအရင်ကတည်းက လူနေရပ်ကွက်ပဲ၊ မင်းတွေ့ချင်နေတဲ့အိမ်ကြီးက ရှေ့နားတင်ပဲစန္ဒီ’

‘အို...’

နီနီစကားဆုံးသည်နှင့် ကန်လမ်းအကွေ့တစ်ခုကိုချိုးကွေ့လိုက်ရာ သုံးရက်တာ အမြင်ပေါက်၍ မြင်ခဲ့ရသောအိမ်ကြီးကို စန္ဒီ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရပါပြီ။

‘ဟယ်... တို့မျက်စိထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတာနဲ့ တစ်ပုံစံထဲပါလား နီနီရယ်’

စန္ဒီသည် တခဏတာ မင်တက်မိစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိ၏။ အမြင်ပေါက်စဉ်က စန္ဒီသည် ထိုအိမ်ကြီး၏အတွင်းထဲ၌ရှိနေခဲ့သည်။ ယခု အပြင်မှမြင်နေရသောအမြင်နှင့်ပင် စန္ဒီရောက်ခဲ့သောအိမ်ကြီးမှာ ဒီအိမ်ကြီးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပေ၏။

စန္ဒီနှင့်နီနီသည် အိမ်ကြီးအနီးအထိ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ကြီးက ရောဝတီမြစ်ကို နောက်ကျောပေး၍ဆောက်ထားလေသည်။ အမြင်ပေါက်စဉ်က အိမ်ကြီးထဲမှနေ၍ ရေပြင်ရှုခင်းနှင့် လှေသင်္ဘောများကိုမြင်ခဲ့ရသော်လည်း ရောဝတီမြစ်ဖြစ်မှန်းမသိခဲ့ပေ။

စန္ဒီတို့ အိမ်ကြီးအနီးသို့ရောက်လာ၏။

အိမ်ကြီးထဲမှထွက်လာသောလူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရသည်တွင် စန္ဒီအံ့ဩသွားလေသည်။ ထိုလူမှာ စန္ဒီအမြင်ပေါက်စဉ်က အိမ်ကြီးထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ထိုသူမှာ ညာဖက်ခြေတစ်ဖက်နိမ့်နေသော ထမင်းချက်သည်လူဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း သူသည် အမှိုက်ခြင်းတစ်ခုကိုသယ် ကာ ခြေတစ်ဖက်ထောင့်ထောင့်ဖြင့် အိမ်ဝင်းထဲမှထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ အမှိုက်ပစ်ရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပုံရသည်။

စန္ဒီရပ်ကြည့်နေသည်ကို သူကလည်း သတိထားမိသွားလေ၏။ စန္ဒီကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် ရှေ့ဆက်မလျှောက်ပဲ စန္ဒီကို တအံ့တဩစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘သွားကြစို့နီနီ’

စန္ဒီက နီနီလက်ကိုဆွဲ၍ ထိုရှေ့မှထွက်လာခဲ့လေ၏။

‘သေချာပြီ၊ သေချာပြီနီနီ၊ တို့မြင်ရတာတွေဟာ အတိတ်ကအဖြစ်တွေလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ထင်မိထင်ရာတွေလည်းမဟုတ်ဘူး၊ တို့ အမြင်ပေါက်တဲ့အချိန်နဲ့တစ်ပြိုင်ထဲ ဟောဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်တွေကိုမြင်နေရတာကွ၊ သေချာတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲစန္ဒီ’

‘အခုကလူကြောင့်ပေါ့၊ သူ့ကို တို့မြင်ခဲ့ရတယ်၊ သူဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာထမင်းချက်တဲ့လူပဲ၊ ခြေတစ်ဖက်မသန်တာကအစ တူလိုက်တာဟယ်...’

‘သူကလည်း နင့်ကိုကြည့်သွားတယ်နော်၊ သူလည်း နင့်ကို သိနေသလိုပဲ’

‘သူကြည့်တာက ရှင်းပါတယ်နီနီ၊ အိမ်ထဲမှာ တို့နဲ့တူတဲ့ပန်းချီကားကြီးရှိနေတယ်လေ၊ တို့က ပန်းချီကားထဲကမိန်းကလေးနဲ့ တူနေ တော့ သူ့အံ့ဩသွားမှာပေါ့၊ သူကအဲဒီအိမ်ထဲမှာနေတဲ့လူဆိုတော့ ပန်းချီကားကြီးကို နေ့တိုင်းမြင်နေရမှာလေ’

‘ဪ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နင်နဲ့တူတဲ့ပန်းချီကား ရှိတယ်နော်၊ ထူးဆန်းလိုက်တာဟယ်၊ ငါတောင် အိမ်ကြီးထဲကိုဝင်ကြည့် ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီ’

‘အိမ်ထဲကို တနည်းနည်းနဲ့ဝင်ခွင့်ရအောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ နီနီရယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ငါ့ရုပ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးပုံ ပန်းချီကားရှိနေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ စုံစမ်းရမယ်၊ ပြီးတော့... အိမ်ထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ခံနေရတဲ့လူကိုလည်း ကယ်ရမယ်’

+ + + + + + + + +

(၂)

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ စန္ဒီသည် နီနီနွယ်နှင့်အတူ အလုပ်သို့ လိုက်သွားခဲ့လေသည်။

နီနီတို့ရုံးက ပုဂံညောင်ဦးသို့ပြေးဆွဲသည့်သင်္ဘောဆိပ်နှင့်တွဲရက် တည်ရှိပါသည်။ ရုံးအသွားလမ်းမှာ ဟိုအိမ်ကြီးရှေ့ကပင် ဖြတ် သွားရလေသည်။

စန္ဒီသည် နီနီဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့၏။

ထိုအိမ်ကြီးအနီးမှဖြတ်အသွားတွင် မနေ့က ခြေထောက်ထောင့်နဲ့လူကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ သူသည် ဈေးခြင်းတောင်း ကိုဆွဲရင်း အိမ်ဖက်သို့ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်ပြီးပြန်လာခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ သူက ဆိုင်ကယ်နောက်မှစန္ဒီကို လှမ်းမြင်သွားခဲ့သည်။ စန္ဒီကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုအိမ်ကြီးရှေ့မှအဖြတ်တွင်တော့... စန္ဒီသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင်ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

အို... အမြင်ပေါက်စဉ်က မြင်ခဲ့ရတဲ့ကားပဲ။ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို နောက်ပိုင်းတွင်တင်ဆောင်လာသည်ကားဖြစ်သည်။ လိုက်ထရပ်အမျိုးအစားကားဖြစ်သည်။ လူသုံးယောက်က ထိုကားပေါ်မှသေတ္တာကြီးကို မနိုင်မနင်းမချနေသည်မြင်ကွင်းကို စန္ဒီ မမေ့ သေးပါ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုပါလျှင်... ထိုအိမ်ကြီးထဲ၌ စန္ဒီမြင်တွေ့ခဲ့ရသော လူကြီးနှင့်သူတပည့်သုံးယောက်သည်လည်း ရှိနေလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ပြီးတော့... အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ခံထားရသောလူငယ်လေးသည်လည်း ရှိကောင်းရှိနေပေဦးမည်။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားသည်ထက်စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။ အိမ်ထဲကိုဝင်ကြည့်ချင်စိတ်တွေပေါက်လာသည်။ ခြေထောင့် ကျိုးလူနှင့်အိမ်ကြီးမြင်ကွင်းက စန္ဒီအမြင်ပေါက်ရင်းမြင်ခဲ့ရသည့်နေရာဆိုတာကို သက်သေခံနေပြီ။ ကားကိုလည်း တွေ့နေရပြီ။ အိမ်ကြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမနှင့်ရုပ်ချင်းတူသည်မိန်းကလေး၏ပန်းချီကား တကယ်ပဲရှိနေမည်လား။ သိချင်လိုက်တာ။

အိမ်ကြီးနှင့်အဆက်အသွယ်ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အိမ်ကြီးထဲက လူကြီးနဲ့သူ့တပည့်သုံးယောက်ဟာ လူဆိုးတွေဖြစ် နေရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... အိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရာဇဝတ်မှုတစ်စုံတစ်ရာရှိပါက ရအောင်ဖော်ထုတ်ဖို့ စန္ဒီကဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ခံနေရသောလူတစ်ယောက်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့ရာတွင်... သက်သေအထောက်အထားမရှိပဲ လူတစ် ယောက်ကို ထိုအိမ်ထဲတွင်ဖမ်းချုပ်ထားကြောင်းပြောလျှင် မည်သူကမှ ယုံကြည်မည်မဟုတ်ပေ။ စန္ဒီအမြင်ပေါက်ခဲ့သည့်အကြောင်း ကိုရှင်းပြလျှင် ပို၍ပင် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မည်။

သည်တော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်ခွင့်ရအောင်လုပ်ဖို့သာရှိတော့သည်။
ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

+ + + + + + + + +

(၃)

စန္ဒီသည် နီနီနွယ်တို့ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာပင် တစ်နေကုန် အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီရုံးမှာ မြစ်ကမ်းနားရှိ နှစ်ထပ်အဆောက်အဦးဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်ကို သင်္ဘောဆိုက်ကပ်သော ဆိပ်ကမ်းနှင့် အုတ် တံတားကြီးဖြင့်ဆက်သွယ်ထားသည်။ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်လာလျှင် သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းပြီး ရုံးခန်းအတွင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ထွက်ခွာ ရသည်။ သင်္ဘောပေါ်တက်သည်အခါတွင်လည်း ရုံးခန်းထဲမှသာ ဖြတ်သန်း တက်ရောက်ရပါ၏။

အလုပ်ခန်းများမှာ အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသည်။ အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းထဲမှကြည့်လျှင် မြစ်ရူခင်းကို မြင်ကွင်းကျယ်အတိုင်း မြင်တွေ့ နေရသည်။

နီနီအလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် စန္ဒီသည် မြစ်ရူခင်းနှင့်မြစ်ထဲမှ လှေသင်္ဘောများကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ညနေငါးနာရီတွင် ပုဂံမှပြန်လာသောသင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်လာ၏။

နီနီနွယ်နှင့် ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးနှစ်ဦးက သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာသည့် နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်များအား အောက်ထပ်ရုံးအဝ မှကြိုဆိုကာ ရေခဲစိမ်းစနိုးတာဝါများ ကမ်းပေးနေသည်။ စန္ဒီသည် နီနီတို့အလုပ်များကို အကဲခတ်ရင်း ဘေးမှတစ်စေ့တစ်စောင်းကြည့်နေ၏။ သီသီသွယ် သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းမလာသေးပါ။

ဧည့်သည်များကုန်မှ သီသီသွယ်ဆင်းလာသည်။

စန္ဒီကိုမြင်လိုက်သော သီသီသွယ်က သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာရင်းမှ လက်ပြလိုက်သည်။ စန္ဒီကလည်း လက်ပြန်ပြကာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

စန္ဒီသည် သီသီနှင့်အတူ သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာသောလူငယ်ကိုမြင်လိုက်သည်အခါတွင် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ထိုသူက သီသီ၏နောက်မှကပ်လျှက် ကုန်းပေါင်အတိုင်းဆင်းလာနေသည်။

သူ့ရှေ့မှသီသီသွယ်က လက်လှမ်းပြန့်တံဆက်လိုက်သည့်အတွက် သူက အမှတ်မထင်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူသည်လည်း စန္ဒီကိုမြင်လိုက်သည်အခါ မျက်နှာ၌ အံ့ဩသောအရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်သွားလေသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အံ့ဩသောအကြည့်များနှင့်သာ ကြည့်နေမိကြသည်။ အသိဖွဲ့ဖို့မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ သူကလည်း သူ့တာဝန်ရှိသည့်အလုပ်များလုပ်ဆောင်ရန် ရုံးခန်းရှိသည့်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ သီသီနှင့်နီနီကလည်း အလုပ်တွေများနေ၍ သူ့အကြောင်းကို မေးလို့မဖြစ်သေးပါ။

+ + + + + + + + +

မျိုးမြတ်သော်ကိုယ်တိုင်လည်း စန္ဒီစုံနည်းတူ မရိုးမရွှေဖြစ်နေရလေသည်။

မျိုးမြတ်သော်အဖို့ လူမှားပြီး ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရသည်မှာ တစ်လပင်ကျော်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုအဖြစ်ကို မေ့ပင်မေ့နေပါပြီ။ ယခုမှ ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်၍ ပြန်ပြီး အမှတ်ရလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် သူ့ကိုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ထားခဲ့ဖူးသည့် ဦးဇော်ထူးအောင်တွေ့ချင်နေသော မြန်းဆီဆိုသည်မိန်းကလေးဖြစ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဇော်ထူးအောင် ပြုလိုက်သောဓာတ်ပုံထဲက မြန်းဆီနှင့် တစ်ထေရာထဲတူနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ... သူ့ကိုပြန်လွှတ်မည့်နေ့က သူဖမ်းချုပ်ခံထားရသည့်အခန်းထဲမှာ အရိပ်အယောင်အဖြစ် မြင်ခဲ့ရသောမိန်းကလေး။ ထိုမိန်းကလေးမှာ လည်း ယခုတွေ့နေရသောမိန်းကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်မဖြောင့်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူဟာ ဦးဇော်ထူးအောင်ရှာနေတဲ့ မြန်းဆီပေလား။ မဖြစ်နိုင်။ ဦးဇော်ထူးအောင်အပြောအရ မြန်းဆီဆိုသည်မှာ ယခုအခါ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ပင်ရှိနေရော့မည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ... ထိုမိန်းကလေးသည် မြန်းဆီ၏သမီးပေလား။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာရောက်နေတာလဲ၊ သီသီသွယ် လှမ်းနှုတ်ဆက်လက်ပြုလိုက်ပုံထောက်လျှင် သီသီသွယ်တို့နှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဖြစ်ပုံရသည်။

မျိုးမြတ်သော်သည် အလုပ်လုပ်နေရသော်လည်း စိတ်မပါ စိတ်မဖြောင့်တော့ပဲ မြန်းဆီနှင့်ခွဲခွဲခွဲခွဲတူသည်မိန်းကလေးထံ စိတ်ရောက်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရလေတော့၏။

+ + + + + + + + +

(၄)

အလုပ်များအားလုံးပြီးချိန်သည် ရုံးဆင်းချိန်ကိုပင် ကျော်လွန် သွားခဲ့၏။

ရုံးဆင်းချိန်ကျမှပင် သီသီနှင့်နီနီတို့ညီအစ်မရယ်၊ မျိုးမြတ်သော်နှင့်စန္ဒီရယ် ဆုံဖြစ်ကြတော့သည်။

စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင်ဆိုင်မိချင်း...

“ရှင်- ဘယ်တုန်းက လွတ်လာတာလဲဟင်”

-ဟု အလောတကြီးမေးလိုက်မိသည်။

စန္ဒီအမေးကြောင့် သီသီတို့ညီအစ်မမှာ အံ့လည်းအံ့ဩကာ မျက်နှာလည်းပျက်သွားကြသည်။ စန္ဒီအမေးက အမေးခံရသူကို ထောင်ထွက်တစ်ယောက်လို့ စွတ်စွဲလိုက်သလိုဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်... ကာယကံရှင် မျိုးမြတ်သော်ကမူ ထိုအမေးအတွက် စိတ်မဆိုးပါ။ သူ့နှုတ်မှလည်း စန္ဒီနှင့်တပြိုင်တည်း မေးခွန်း တစ်ခုထွက်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားဟာ မြန်းဆီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလားဟင်”

“အို... နင်တို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ နင်တို့ ခုမှတွေ့ဖူးကြတာမဟုတ်လား”

သီသီသွယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ သီသီသွယ်သည် စန္ဒီအမြင်ပေါက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မသိသေးပေ။ နီနီနွယ်သာလျှင် စန္ဒီပြောပြထား၍ သိနေရခြင်းဖြစ်သည်။ နီနီနွယ်သည်လည်း စန္ဒီအမြင်ပေါက်တုန်းကမြင်ခဲ့သည့် အခန်းထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ခံထားရတဲ့လူငယ်ဆိုသည်ကို မျိုးမြတ်သော်ဖြစ်မှန်း သိနိုင်သည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မျိုးမြတ်သော်နှင့်စန္ဒီတို့ အပြန်အလှန်ပြောစကားများသည် ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက် ပဟေဠိဖြစ်စရာများ ဖြစ်နေတော့သည်။

“မြန်းဆီ၊ ဟုတ်လား... ကျွန်မဒီနာမည်ကို တစ်ခါမျှ မကြားဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားကရာ၊ ကျွန်တော်ဖမ်းချုပ်ခံခဲ့ဖူးတာကို ဘယ်လို သိနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အိပ်မက်ထဲမှာလိုလို မြင်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အို...”

“ပြီးတော့... ခင်ဗျားဓာတ်ပုံကိုလည်း တွေ့ဖူးတယ်”

“ဓာတ်ပုံ၊ ဓာတ်ပုံလား... ပန်းချီကားလား...”

“ဓာတ်ပုံပါ၊ ဓာတ်ပုံမှခင်ဗျားဓာတ်ပုံ၊ အဲ... ခင်ဗျားရုပ်အတိုင်း မြှောင်းဆီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဓာတ်ပုံလေ”

“ဟိုအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လားဟင်”

“ခင်ဗျား ဒီလိုမေးပုံထောက်တော့... ခင်ဗျားဟာ ဦးဖော်ထူးအောင်တို့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းပဲလား၊ အင်း... ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူး၊ သူတို့က ခင်ဗျားနဲ့တူတဲ့ မြှောင်းဆီဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ရှာနေကြတာ”

“ဟယ်... နင်တို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် သိပြီးသားလား၊ တွေ့ဖူးပြီးသားလားဟင်”

ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်တော့သော သီသီသွယ်က စိတ်မရှည် နိုင်စွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။

စန္ဒီက သက်ပြင်းကိုချလိုက်ကာ...

“သူ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ကိုတို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါသီသီ”

“အင်း... နင်တို့ဟာက ဘာတွေလဲဟယ်၊ နှစ်ယောက်သား ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ခိုင်းနေတယ်၊ အေး... မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ သူက တို့နဲ့အတူအလုပ်လုပ်တဲ့ မျိုးမြတ်သော်တဲ့၊ တို့လိုပဲ ဂိုက်တစ်ယောက်ပေါ့၊ မျိုးမြတ်- စန္ဒီနာမည်အပြည့်အစုံက စန္ဒီစံတဲ့၊ တို့ညီအစ်မနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ ရန်ကုန်မှာ အိမ်နီးချင်းတွေ၊ စန္ဒီက မန္တလေးကိုတစ်ခါမှမရောက်ဖူးလို့ နီနီအပြန်မှာ လိုက်လာလည်တာ”

“မစန္ဒီက မန္တလေးကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုမျိုးမြတ်သော်၊ ဒါပေမယ့်... မန္တလေးက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲမှာ ကိုမျိုးမြတ်သော်ဖမ်းချုပ်ခံနေရတာကို စန္ဒီမြင်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါတွေကို စန္ဒီသေချာရှင်းပြမှ ကိုမျိုးမြတ်သော် သဘောပေါက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အဖြစ်ကတော့ ယုံရခက်ခက် အဖြစ်မျိုးပါပဲ”

“မစန္ဒီဆီက ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရတဲ့ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြေတစ်ခုခုရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်မစန္ဒီ”

“စန္ဒီလည်း ကိုမျိုးမြတ်သော်ဆီက သိရမယ့် အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ နီနီကတော့ စန္ဒီပြောပြထားလို့ တချို့တစ်ဝက်သိနေပြီးသားပါ၊ သီသီကတော့ ဘာမှသိသေးမှာမဟုတ်ဖူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်လေ၊ စန္ဒီတို့ ဆွေးနွေးလို့ကောင်းတဲ့တစ်နေရာရာ သွားကြတာပေါ့”

“စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုကိုသွားရအောင်မစန္ဒီ၊ စားရင်း သောက်ရင်းပြောကြတာပေါ့”

“အေး... အဲဒါကောင်းတယ်၊ ငါလည်း စားရင်းသောက်ရင်းကမှ နင်တို့ပြဿနာကိုနားထောင်တော့မယ်၊ ကဲ- သွားကြစို့”
သီသီသွယ်က ပြောလိုက်လေသည်။

+ + + + + + + + +

(၅)

ကုမ္ပဏီက သီသီသွယ်တို့ညီအစ်မအတွက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးမြတ်သော်ကိုလည်း ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ပေးထားသည်။

ကန်ပေါင်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကိုသွားရန် ဆိုင်ရွေးလိုက်ကြသည်။

သွားမည်ဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်ကနစ်စီး၊ လူလေးယောက်ဖြစ်နေ၏။ သီသီနှင့်နီနီက တစ်စီးဖြစ်၍၊ စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော် ဆိုင်ကယ်နောက်မှလိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ထိုင်လိုက်ခဲ့ရင်း အာရုံထဲ၌ အသိတစ်မျိုးဝင်လာလေသည်။ ဤလမ်းဤခရီးတွင် သူမသည် မျိုးမြတ်သော်နောက်မှ ထိုင်၍လိုက်ပါခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်မဟုတ်ဆိုသော အသိပင်ဖြစ်လေ၏။

ယခင်ကလည်း... ဟိုရှေးတုန်းကလည်း... သူမသည် မျိုးမြတ်သော်နောက်မှလိုက်ပါကာ စီးနင်းခဲ့ဖူးသည်။ စန္ဒီ၏အာရုံထဲတွင် မျိုးမြတ်သော်နောက်မှလိုက်ပါရင်း ကမ်းနားလမ်းတလျှောက်သွားလာခဲ့ပုံများ ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော်... သူမအာရုံထဲ၌ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်လာသောပုံရိပ်ထဲ၌ သူမနှင့်မျိုးမြတ်သော်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စီးနင်းနေကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူတို့စီးနေသောယာဉ်မှာ “စက်ဘီး”သာဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှလိုက်ပါလာရင်း မျိုးမြတ်သော်က စက်ဘီးကိုနင်း၍... မိမိက စက်ဘီးနောက်ခံမှာ ထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာသောခံစားမှုကို ရနေလေသည်။

ဒါဟာ... တကယ်ပဲဖြစ်ခဲ့တာလား။ မျိုးမြတ်သော်နှင့်အတူ ဤနေရာမှာပင်စက်ဘီးစီးနေသည့်ခံစားမှုက အာရုံထဲမှာ ဘာလို့ ထင်ဟပ်လာရတာပါလိမ့်။

တစ်ချိန်က ဤကမ်းနားလမ်းပေါ်တွင် စန္ဒီနှင့်မျိုးမြတ်သော်တို့ အတူတကွ စက်ဘီးစီးခဲ့ကြလေသလား။ စန္ဒီအာရုံထဲတွင် ဇေဝ ဇဝါယောင်ချာချာဖြစ်နေလေသည်။

+ + + + + + + + +

သီသီသွယ်တို့ရွေးချယ်ထားသောစားသောက်ဆိုင်လေးမှာ ကန်ပေါင်ကိုမေးတင်၍ ဖွင့်လှစ်ထားသောဆိုင်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကန်ပေါင်တွင် အတန်ကျယ်ဝန်းသောဝင်းခြံတစ်ခုခတ်ထားပြီး သစ်ပင်ရိပ်များအောက်၌ စားပွဲခုံများချကာ သပ်ရပ်စွာရောင်းချသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ စားပွဲတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မနီးကပ်သည့်အတွက် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာပြောဆိုစားသောက် နိုင်အောင် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သီသီနှင့်နီနီက ကန်နဘေးမှ အုန်းပင်ပုလေးအောက်ရှိ ထိုင်ခုံကိုရွေးလိုက်ကြသည်။

“ကဲ- နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေကို ရှင်းကြပါဦး၊ ငါဖြင့် စုံထောက်ဝတ္ထုဖတ်ရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာမှကို နားမလည်နိုင်ဘူး”

သီသီသွယ်က စားသောက်စရာများမှာပြီးသည်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“သီသီနားလည်အောင် စန္ဒီရှင်းပြပါမယ်လေ၊ စန္ဒီအတွေ့အကြုံက ဆန်းလွန်းလို့ သီသီ ယုံနိုင်မှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

စန္ဒီက သူမ သုံးရက်တိုင်တိုင်အမြင်ပေါက်ခဲ့ပုံကိုပြောပြလိုက်သည်။ ရေတင်စက်ကိုပိတ်ရာမှ ဓာတ်လိုက်ခံရပြီး မျက်လုံးထဲတွင် ဘယ်ကမှန်းမသိသည့် ပုံရိပ်များကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရပုံများ၊ ထိုစဉ်တုံးကတော့ ဒုတိယအမြင်လွှာအဖြစ် ထင်ဟပ်လာသော ပုံရိပ်များကို မည်သည့်နေရာကမှန်းလည်းမသိ၊ ဘယ်ကာလကမှန်းလည်းမသိ၊ လောကမှာအမှန်တကယ်ရှိသောအဖြစ်များကို မြင်ယောင်ခြင်းလား၊ စိတ်ကူးပေါ်လာရာအတိုင်း မြင်နေခြင်းလားဆိုတာတွေပါ မသိခဲ့ပါပေ။

နီနီနွယ် ရန်ကုန်ပြန်လာသည့်အခါမှ မန္တလေးတွင် ရိုက်ကူးခဲ့သောဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ရှုခွင့်ရပြီး ဒုတိယအမြင်လွှာအဖြစ်မြင်ခဲ့ရသောအိမ်ကြီးကို ဓာတ်ပုံများထဲ၌ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် နင်မန္တလေးလိုက်လာတာ အဲဒီအိမ်ကြီးကို စုံစမ်းချင်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်သီသီ၊ နီနီပြတဲ့ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်လိုက်ရတော့ စန္ဒီအမြင်ပေါက်ပြီးမြင်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေဟာ မန္တလေးမြို့၊ ရောဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတစ်နေရာက တကယ်ရှိတဲ့မြင်ကွင်းတွေဆိုတာ သိလိုက်ပြီး နီနီနဲ့အတူ မန္တလေးကိုလိုက်လာခဲ့တာပါ”

“နင်ပြောတဲ့အိမ်ကြီးကို ငါတို့သိပါတယ်၊ အလုပ်သွားတိုင်း အဲဒီအိမ်ဘေးက ဖြတ်သွားနေကျပဲ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးကိုတော့ နင် တွေ့ပြီးရောပေါ့၊ ဘာထူးခြားသလဲစန္ဒီ”

“ထူးခြားတာကတော့ အမြင်ပေါက်တုန်းက မြင်ခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ တွေ့ရတာပဲသီသီ၊ ထမင်းဟင်းချက် တယ်ဆိုတဲ့ ခြေတစ်ဖက်မသန်တဲ့လူလေ၊ အဲဒီလူကိုတွေ့တာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဒါနဲ့ပဲ တို့မြင်ခဲ့ရတာတွေဟာ လတ်တလော တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်တွေကို မြင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိသွားရတာပေါ့သီသီရယ်”

စန္ဒီပြောသမျှအဖြစ်တွေကို သီသီသွယ်က အံ့ဩတကြီးဖြစ်နေတော့သည်။ နီနီနွယ်ကတော့ ရန်ကုန်ကတည်းက ပြောပြထားပြီးဖြစ်၍ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသိနေပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘာမှဝင်မပြော၊ မှတ်ချက်မပေးပဲ နားထောင်နေသူကတော့ မျိုးမြတ်သော်ဖြစ်သည်။ မျိုးမြတ်သော်သည် စန္ဒီစံပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်း မိမိကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်များနှင့်ဆက်စပ်မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖမ်းချုပ်ခံရစဉ်နောက်ဆုံးနေ့က အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုမြင်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးပုံရိပ်အကြောင်းကို နားလည်သလိုလိုရှိလာသည်။ သူမြင်ခဲ့ရသောမိန်းကလေးမှာ စန္ဒီစံဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မျိုးမြတ်သော်က စန္ဒီပြောပြသောအကြောင်းများထဲ၌ မိမိ ဘယ်အချိန်ပါဝင်လာမည်ကို ရင်ခုန်စွာဖြင့် နားထောင်နေမိလေသည်။

“အဲဒီတော့... အိမ်ကြီးထဲကို နင်မဝင်ဘူးလား၊ နင်တွေ့တဲ့ လူနဲ့ စကားပြောမကြည့်ဘူးလား”

“အဲဒါတွေ ဆက်မပြောခင် စန္ဒီအမြင်ပေါက်တုန်းက နောက်ဆုံးနေ့မှာမြင်ခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြောပြဦးမယ် သီသီ၊ အဲဒီနေ့ညမှာပေါ့၊ အိမ်ထဲက မြေအောက်ခန်းလို့ထင်ရတဲ့အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ခံထားရတဲ့လူတစ်ယောက်ကို စန္ဒီမြင်ခဲ့ရတယ်”

“ဟင်-”

“ဖမ်းချုပ်ခံထားရတဲ့လူဟာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီ ကိုမျိုးမြတ်သော်ပါပဲ”

“ဘာ-”

“ဟုတ်ပါတယ်သီသီ၊ စန္ဒီပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့လူတွေဖမ်းခေါ်သွားလို့ ကျွန်တော် သုံးရက်တိတိ အချုပ်ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါဘယ်နေရာမှာလဲဆိုတာ ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး၊ သူတို့က ဖမ်းခေါ်သွားတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကိုမေ့ဆေးပေးခဲ့တယ်၊ ပြန်ပို့တော့လည်း မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားကြတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိုချုပ်ထားခဲ့တဲ့ နေရာဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးလုံးမသိခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ခု မစန္ဒီပြောမှပဲ ကျွန်တော်သိရတော့တယ်”

“ဒါဖြင့်... ကိုမျိုးမြတ်သော်ဟာ ကျွန်မမြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူ အမှန်ပဲပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်မစန္ဒီ၊ မစန္ဒီ ရန်ကုန်ကနေ ကျွန်တော့်ကိုမြင်နေရသလို ကျွန်တော်ကလည်း မစန္ဒီကို မြင်ခဲ့ရပါသေးတယ်”

“ရှင်-”

“ကျွန်တော့်ကိုပြန်လွှတ်ပေးမယ့်မနက်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်အိပ်ရာကနီးတော့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရပ်နေတာတွေ့ရတယ်၊ အဲဒါ မစန္ဒီပါပဲ၊ ကျွန်တော်စကားပြောဖို့ကြိုးစားတုန်းမှာ မစန္ဒီပုံရိပ်က ပျောက်သွားတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ စန္ဒီလည်း ကိုမျိုးမြတ်သော်ကိုမြင်နေတုံး ကိုမျိုးမြတ်သော်ကတော့ စန္ဒီကိုမြင်သလိုမျိုးဖြစ်သွားတာ သတိထားလိုက်မိလို့ အံ့ဩနေမိပါသေးတယ်၊ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ အဝေးကြီးပေမယ့် ဆက်စပ်မှုရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲနော်”

“ဦးဇော်ထူးအောင်တို့... အဲ... ဦးဇော်ထူးအောင်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းခေါ်သွားတဲ့လူကြီးပါ၊ သူ ဘာကြောင့်ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းခေါ်ရတယ်ဆိုတာ သိရရင် မစန္ဒီ ပိုပြီးအံ့ဩဦးမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းခေါ်ရတာက...”

မျိုးမြတ်သော်က အိမ်ကြီးထဲတွင် သူသိခဲ့ရသည့်အကြောင်းအချက်များကိုပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါပါပဲမစန္ဒီ၊ ဦးဇော်ထူးအောင်ဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သူ့ညီမမြနှင်းဆီကိုရှာနေတာပါ၊ မြနှင်းဆီကိုရှာတာမှာ မြနှင်းဆီလိုက်ပြေးသွားတဲ့ ကိုမင်းထိုက်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းခေါ်မေးတာကတော့ တော်တော်ကြောင်တဲ့ လုပ်ရပ်ပါဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို မြနှင်းဆီရဲ့သားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ထင်ခဲ့တယ်လေ”

“ဪ... စန္ဒီမြင်တဲ့အချိန်မှာ ကိုမျိုးမြတ်သော်ကို လူလေးယောက်ပိုင်းပြီးမေးမြန်းနေကြတာ အဲဒီအကြောင်းကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးဇော်ထူးအောင်က သေချာအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အမေရှိတဲ့ပုဂံကူအထိ ကျွန်တော့်အမေနဲ့သွားတွေ့ခဲ့သေးတာပါ”

“ရှင်-”

“ကျွန်တော့်အမေဟာ မြနှင်းဆီဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့ သံသယနဲ့လေ”

“အဲဒီတော့ရောရှင်...”

“ကျွန်တော့်အမေက သူ့ညီမမြနှင်းဆီမှ မဟုတ်တာ၊ သူလက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကိုပြန်လွှတ်ခါနီးမှာ တောင်းပန်ပြီး မြနှင်းဆီဆိုတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပြန်ခဲ့တယ်မစန္ဒီ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ... မြနှင်းဆီဆိုတာ ကျွန်တော်အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလိုနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်”

“သူပြတာတစ်ပုံလား၊ ပန်းချီကားမဟုတ်ဘူးလား ကိုမျိုးမြတ်သော်”

“တစ်ပုံပါမစန္ဒီ”

“တကယ်တော့... ကိုမျိုးမြတ်သော်ကို ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးညှော်ခန်းထဲမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရှိနေပါတယ်၊ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးဟာ စန္ဒီနဲ့တူလွန်းလို့ စန္ဒီကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ပုံလိုထင်ခဲ့မိရတယ်၊ မြနှင်းဆီဆိုတာ အဲဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့၊ ပန်းချီကားကြီးကိုရော... ကိုမျိုးမြတ်သော်မမြင်ခဲ့ဘူးလားဟင်”

“ဟင်အင်း... ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လာတော့ မေ့ဆေးပေးထားတယ်၊ ပြန်ပို့တော့ မျက်နှာကိုအဝတ်နဲ့စည်းထားတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မြေအောက်ခန်းတစ်ခုကိုပဲ ကျွန်တော်မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ် မစန္ဒီ၊ မစန္ဒီကမှ အိမ်ထဲကိုလက်တွေ့ရောက်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး တစ်အိမ်လုံးအနံ့ကို သိနေပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့... စန္ဒီ ဒီအိမ်ကြီးကို ဘာလို့ မြင်ရတာပါလိမ့်၊ အိမ်ကြီးထဲက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့မြနှင်းဆီဆိုတာနဲ့စန္ဒီနဲ့ကရော... ဘာလို့ တူနေတာပါလိမ့်”

စန္ဒီက ရေရွတ်ငြီးတွားလိုက်သည်။

“မစန္ဒီရဲ့ အမေဟာ...”

မျိုးမြတ်သော်က သူ့အထင်အမြင်ကိုဆက်မပြောပဲ တစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုမျိုးမြတ်သော် ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ စန္ဒီသိပါတယ်၊ မဟုတ်ပါဘူးကိုမျိုးမြတ်သော်၊ စန္ဒီအမေဟာ မြနှင်းဆီမဟုတ်ပါဘူး၊ စန္ဒီဟာ မွေးစားသမီးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ စန္ဒီမိဘတွေရဲ့ သမီးအရင်းပါ၊ ဒါ သံသယဖြစ်စရာမရှိဘူး၊ စန္ဒီတို့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးဟာ အဲဒီမြနှင်းဆီနဲ့ ဘာဆိုဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က ဆန်းလှချည်လားမစန္ဒီရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဖမ်းချုပ်ခံရပြီး အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကိုရောက်သွားတယ်၊ ဒါတွေကို မစန္ဒီက တပြိုင်တည်းမှာ ရန်ကုန်ကနေ မြင်နေရတယ်၊ ဆန်းကြယ်လှချည်လားဗျာ”

“ငါတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ တစ်နည်းနည်းပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

နီနီနွယ်က တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အခုဘဝမှာမပတ်သက်တောင် အရင်ဘဝတစ်ခုခုက ပတ်သက်ခဲ့တာမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပတ်သက်ခဲ့လို့သာ စန္ဒီကြံကြံဖန်ဖန်မြင်ရတာပေါ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးအဖြစ်က ဆန်းလွန်းနေတယ်ဟယ်၊ ဒါ တစ်ခုခုပဲ”

သီသီသွယ်ကပါ ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီတော့... နင်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ဒီထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိနေတာတော့အမှန်ပဲ၊ စန္ဒီလည်း မန္တလေးကိုရောက်နေပြီ၊ မျိုးမြတ်သော်နဲ့လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံရပြီ၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး တစ်ခုခုလုပ်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင်တို့ အဲဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းကို စုံထောက်ကြပါလားဟင်၊ လိုအပ်ရင် တို့လည်း ကူညီမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ စန္ဒီလည်းဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရအောင်ဝင်မယ်၊ ကိုမျိုးမြတ်သော်ရော”

“ကျွန်တော်လည်း ပါမှာပေါ့မစန္ဒီ၊ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ထဲကို ရောက်လည်းရောက်ဖူးပြီးသား၊ အိမ်ရှင်ဦးဇော်ထူးအောင်နဲ့လည်း သိပြီးသားလေ၊ ကျွန်တော်အချုပ်ခံခဲ့ရတဲ့အိမ်ဟာ ဒီအိမ်မှန်းမသိလို့သာ ဒီကိစ္စကိုမေ့ထားတာပါ၊ ခုလိုသိရပြီဆိုတော့ ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ကိုယ်တိုင်ဝင်တွေ့ပြီး စာရင်းရှင်းရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

+ + + + + + + + +

(၆)

အပြန်လမ်းတွင် စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်ဆိုင်ကယ်နောက်မှပင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“စန္ဒီတို့ အဲဒီအိမ်ကြီးရှေ့ကနေဖြတ်သွားရမှာပဲ၊ အိမ်ကြီးရှေ့ရောက်ရင် အိမ်ကြီးကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်ရအောင် ကိုမျိုးမြတ်သော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မစန္ဒီပြောမှ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ဖူးတာ ဒီအိမ်ကြီးမှန်းသိရလို့ စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်၊ ဆိုင်ကယ် ရပ်ပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့မစန္ဒီ”

စန္ဒီတို့သည် ထိုအိမ်ကြီးနှင့်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် မျိုးမြတ်သော်က နောက်ကိုလှည့်ကာ စန္ဒီကို ပြောလိုက်သည်။

“မစန္ဒီ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲဗျာ”

“ရှင်-”

“ကျွန်တော်နဲ့မစန္ဒီ အခုလိုမျိုး တစ်ချိန်တုန်းက သွားခဲ့လာခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာထင်နေတယ်”

“အို-”

“အခုလိုမျိုးဆိုတာ... ကျွန်တော်ကရှေ့ကနေ စက်ဘီးကိုနင်းလို့... မစန္ဒီက နောက်ကထိုင်လိုက်လို့လေ၊ ကျွန်တော့်အာရုံ ထဲမှာ အဲဒီလိုမြင်လာမိတယ်”

စန္ဒီသည် သူမကိုယ်တိုင် အလာတုန်းက ထိုသို့ထင်ခဲ့မိတာကို တွေးမိသည်။

ထိုစဉ်... မျိုးမြတ်သော်က နောက်သို့လှည့်၍ စကားပြောနေသောကြောင့် လမ်းပေါ်မှချိုင့်ခွက်တစ်ခုကို မရှောင်မိပဲနင်းကျော် လိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်သည် ယိုင်သွားလေ၏။

ရုတ်တရက်မို့... စန္ဒီသည် အလန့်တကြားဖြင့် မျိုးမြတ်သော်ခါးကိုဖက်လိုက်မိကာ နှုတ်မှလည်း ယောင်၍ အော်လိုက်သည်။

“အို... ကိုထိုက်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် မစန္ဒီ”

မျိုးမြတ်သော်က ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းဘေးသို့ထိုးကာ ရပ်လိုက်လေသည်။

“မစန္ဒီ၊ ခုန ကျွန်တော့်ကို ကိုထိုက်လို့ခေါ်လိုက်တယ်နော်၊ အဲဒါ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မသိဘူး၊ စန္ဒီလည်း မသိပါဘူး၊ စန္ဒီပါးစပ်က ယောင်ပြီးထွက်သွားတာပါကိုမျိုးမြတ်သော်၊ ဘာလို့ အဲဒီလို ယောင်မိ တယ်ဆိုတာ စန္ဒီလည်း နားမလည်တော့ပါဘူးကိုမျိုးမြတ်သော်”

“ကိုထိုက်လို့ ခေါ်လိုက်တယ်နော်၊ ကိုထိုက်ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့ မြှောင်းဆီရဲ့ချစ်သူနာမည်ပါမစန္ဒီ၊ ကိုမင်းထိုက် တဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကိုမင်းထိုက်တို့ မြှောင်းဆီတို့နဲ့များ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေသလားမသိပါဘူးဗျာ”

ထိုစဉ်... နောက်မှပါလာသော သီသီနှင့်နီနီတို့ဆိုင်ကယ်က မျိုးမြတ်သော်ဆိုင်ကယ်နဘေးတွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ... ဟိုအိမ်ကြီးရှေ့ရောက်ရင် ခဏရပ်ကြည့်ဖို့ တိုင်ပင်နေတာပါသီသီ”

စန္ဒီက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေး... ငါတို့လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ရပ်ကြည့်ကြအောင်ဟယ်”

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးအတူဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

မကြာခင်... အိမ်ကြီးရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

အိမ်ကြီးဆီမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းနှင့် အပေါ်ထပ်မှအခန်းတစ်ခန်းသာ မီးလင်းလျှက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။
စန္ဒီတို့က တစ်အုပ်စုလုံး အိမ်ရှေ့မှာရပ်ကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ အတန်ကြာမျှော်ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ထိုစဉ်... အိမ်ကြီး၏အတွင်းဖက်ဆီမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို မီးရောင်အောက်တွင်လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်... အဲဒါ.. အဲဒါ.. ဦးဇော်ထူးအောင်ပဲ မစန္ဒီ’

‘ဪ... ဦးဇော်ထူးအောင်ဆိုတာ သူလား၊ စန္ဒီမြင်ခဲ့ရတဲ့လူကလည်း သူပါပဲ၊ ဟော.. ဒီဖက်ကိုလျှောက်လာနေတာ ထင်တယ်’

သူတို့ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဦးဇော်ထူးအောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုဖွားရင်း ခြံစည်းရိုးအစပ်ဆီလျှောက်လာလေ၏။

‘ဒီလူကြီး ဒီမှာနေတာ ကျွန်တော်မသိလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားတာလဲ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲကိုး၊ တွေ့တုန်း သူနဲ့ ကျွန်တော် စာရင်းရှင်းမယ်ဗျာ’

မျိုးမြတ်သော်ကပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝင်းတံခါးဝဆီလျှောက်သွားလေတော့သည်။

‘အို... ကိုမျိုးမြတ်သော်၊ နေဦးလေ..’

စန္ဒီဟန်တားသော်လည်း မမိတော့ပေ။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဝင်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသောမျိုးမြတ်သော်ကိုအမြင်တွင် တခါးဝဆီလျှောက်လာလေ၏။ မှောင်နေသော ကြောင့် မျိုးမြတ်သော်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမသဲကွဲသေးပေ။

အနားရောက်မှ...

‘ဘာကိစ္စ.. ဟင်.. မင်း မင်း- မြင့်မြတ်.. အဲ.. မျိုးမြတ်သော်’

မျိုးမြတ်သော်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ ကျွန်တော်မျိုးမြတ်သော်ပါ၊ ဦးဖမ်းချုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့မျိုးမြတ်သော်လေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲမောင်မျိုးမြတ်သော်၊ မောင်ရင်ဟာ ဦးစုံစမ်းတဲ့သူမဟုတ်လို့ ဦးအနေနဲ့ မောင်ရင်နဲ့ဆုံစရာမလိုတော့ပါဘူးကွယ်”

“တွေ့ချင်တုံးကတော့ မတရားချုပ်နှောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ မတွေ့ချင်တော့ အိမ်ဝရောက်နေတာတောင် နှင်လွှတ်တယ်၊ အခု ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းချုပ်ခဲ့တဲ့နေရာလည်း သိရပြီ၊ ဖမ်းချုပ်တဲ့လူကိုလည်း တွေ့နေပြီ၊ ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှာအမှူးဖွင့်လို့ရနေပြီဗျာ”

“မျိုးမြတ်သော်၊ မင်းကိုခေါ်ထားတုန်းက ဦးတို့မင်းကို ဘယ်လိုမှ နှိပ်စက်ကလုမလုပ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ဘာကြောင့်ခေါ်ရတယ် ဆိုတာလဲ အဲဒီတုန်းက မင်းကိုရှင်းပြပြီးသားပဲ၊ ဦးတောင်းပန်ပြီးသားပဲ၊ တကယ်တော့ ဦးဟာ အပူသည်တစ်ယောက်ပါကွယ်၊ ပျောက် ဆုံးနေတဲ့ ညီမလေးကို...”

ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့်မျိုးမြတ်သော်တို့ စကားအချိအချာပြောနေစဉ်မှာပင် စန္ဒီစံက သူတို့အနီးသို့ရောက်သွားလေသည်။

စန္ဒီကိုမြင်လိုက်သည်တွင် ဦးဇော်ထူးအောင်၏ပြောလက်စကားများ ရပ်သွားလေသည်။

“ဟင်.. သူ.. သူ.. သူက.. အို... ညီမလေး.. ညီမလေး မြန်းဆီပါလား”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အံ့ဩတကြီးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“မြန်းဆီ၊ မြန်းဆီ၊ သူဟာ ညီမလေးမြန်းဆီ”

“ဦးညီမမြန်းဆီ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ဦး၊ သူ့အသက်အရွယ်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်- ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ မြန်းဆီနဲ့ တစ်နည်းနည်းပတ်သက်မှုရှိရမယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မိန်းကလေး၊ မင်းဟာ.. ဦးညီမလေးမြန်းဆီရဲ့ သမီးလား.. ဟင်..”

ဦးဇော်ထူးအောင်သည် မျိုးမြတ်သော်ကိုစိတ်ဝင်စားမှုမရှိတော့ပါ။ ဝင်းတံခါးကိုခွဲဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး၊ မင်းဘယ်သူလဲ၊ မင်းဘယ်သူလဲဟင်”

စန္ဒီရှေ့တွင်ရပ်ရင်း စန္ဒီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“မောင်မျိုးမြတ်သော်၊ ဒီ.. ဒီမိန်းကလေးကို မင်းဘယ်က ရှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်မရှာရပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ရှာရမှာလဲ၊ သူ့အလိုလိုရောက်လာတဲ့ညည်တစ်ယောက်ပါဦး၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းလောက်ကမှ ဆုံခဲ့ကြတာပါ”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လားမိန်းကလေးရယ်၊ ဦးက မောင်ရင့်ကို မြနှင်းဆီဓာတ်ပုံပြထားလို့ မြနှင်းဆီနဲ့တူတဲ့မိန်းကလေး ကို ဦးဆီ ခေါ်လာတယ်လို့ ထင်မိတာပါကွယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်သည် မျိုးမြတ်သော်ကိုတစ်လှည့်၊ စန္ဒီကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပေသည်။

“ညီမလေး.. အို.. သမီး၊ မိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်းဟာ ဦးညီမမြနှင်းဆီရဲ့ သမီးလေး ပဲလားကွယ်၊ ပြောစမ်းပါမိန်းကလေး၊ မင်းနာမည်ကရော ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သူသိချင်သမျှကို တရစပ်မေးနေချေသည်။

သီသီနှင့်နီနီတို့ညီအစ်မက အခြေအနေကိုအကဲခတ်ရင်း သူတို့အုပ်စုအနားသို့ရောက်လာကြလေသည်။

သီသီတို့ရောက်လာမှ ဦးဇော်ထူးအောင်သည် သတိဝင်လာသလိုရှိသွားလေ၏။ သူက တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်အောင် ဣန္ဒြေဆည် လိုက်ပြီးမှ....

“ဒီသူငယ်မလေးတွေကိုတော့ မြင်မြင်နေပါတယ်၊ကုမ္ပဏီကမိန်းကလေးတွေမဟုတ်လား”

သီသီနှင့်နီနီမှာ လုပ်ငန်းခွင်ယူနီဖောင်းအတိုင်းရှိသေးသည်မို့ ဦးဇော်ထူးအောင်က အလွယ်တကူပြောလိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုနေသည်မို့ အမှန်တကယ်လည်း တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပြီး ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

“ကဲပါကွယ်၊ အားလုံးကို ဦးက အိမ်ထဲကိုဖိတ်ခေါ်ပါရစေ၊ ဦးမှာ သိပ်အခက်ကြုံနေရတဲ့ပြဿနာတစ်ခုရှိနေတာကို ဟောဒီက မောင်မျိုးမြတ်သော်သိပါတယ်၊ အိမ်ထဲကိုခဏလိုက်ခဲ့ဖို့ ဦးက အနူးအညွတ် ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သူ့ထက်အသက်များစွာငယ်သည့်လူငယ်များကို ရိုရိုကချိုးကျိုးနှင့်တောင်းပန်တိုးလျှိုးဟန် ပြောကြားနေပေ သည်။

“ဦးအနေနဲ့ ကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာရော၊ ဦးညီမနဲ့တူတယ်ဆိုတာကိုရော.. ကျွန်မဘာမှနားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်အလေးအနက်ထားပြောနေတော့.. တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြားရှိလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်မလည်း သိချင် ပါတယ်၊ ခဏတော့ ဝင်လိုက်ကြတာပေါ့၊ နော်.. သီသီနဲ့နီနီ”

အမှန်က ဒီအိမ်ကြီးထဲကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရောက်အောင်ဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ လေးယောက်သားတိုင်ပင်ကြပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်က လိုက်လိုက်လှဲလှဲဖိတ်ခေါ်နေတော့ အထူးကြိုးစားစရာမလိုတော့ပဲ အလိုလိုအဆင်ပြေသွားလေပြီ။

သို့သော်.. ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသည်အတိုင်း စန္ဒီက အားနာ၍ဝင်ရဟန်မျိုး အမူပိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“လာပါကွယ်၊ လာကြပါ၊ ဝင်ကြပါ၊ ဆိုင်ကယ်တွေပါ သွင်းခဲ့ကြပါ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဦးဆောင်ကာ သူတို့လေးယောက်ကို အိမ်ကြီးထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

“မောင်မျိုးမြတ်သော်လည်း ဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့အတူ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပေါ့နော်”

အိမ်ကြီးဆီသို့လျှောက်သွားရင်းမှ ဦးဇော်ထူးအောင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ သုံးလလောက်ရှိပါပြီ၊ ဒီအိမ်ရှေ့ကလည်း နေ့တိုင်းဖြတ်သွားတယ်၊ ဒီနေ့မှ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဦး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းခေါ်ထားတဲ့အိမ်ကြီးဆိုတာ သိရတာပါ”

“ဘယ်လိုများ သိလိုက်တာလဲကွယ်”

“ဟောဒီကားကြောင့်လေ၊ ဦးက ကျွန်တော့်ကိုအိမ်နေရာ မသိအောင် မျက်နှာကိုအဝတ်စည်းပြီးပြန်ပို့ပေမယ့် ကားပေါ်က အဆင်းမှာ ကားနံပါတ်ကို ကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်နိုင်ပါတယ်”

မျိုးမြတ်သော်က ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ရပ်ထားသော လိုက်ထရပ်ကားအဖြူကြီးကိုညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဦးလည်း ရန်ကုန်ကိုသွားနေတာ အတော်ကြာသွားတယ်ကွယ်၊ ဒီနေ့မနက်ပဲပြန်ရောက်တယ်ကွဲ့၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ပဲ မောင်ရင်နဲ့ဆုံရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့...”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အိမ်အဝင်လှေကားထစ်ပေါ်တက်ရင်းမှ ရပ်လိုက်ကာ စန္ဒီစုံဖက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဒီမိန်းကလေးနဲ့ရောကွယ်၊ ဘယ်လိုဆုံလိုက်တာလဲ၊ အင်း... မိန်းကလေးနာမည်တောင် မသိရသေးဘူး”

“ကျွန်မနာမည် စန္ဒီစုံပါ၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကပါ”

“အို...”

“ဟောဒီကကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေရှိလို့ မန္တလေးကိုလာလည်တာပါ။ မန္တလေးကို ခုမှရောက်ဖူးတာပါဦး၊ ကိုမျိုးမြတ်သော်နဲ့ လည်း ဒီညနေမှတွေ့ဖူးတာပါ။ ကိုမျိုးမြတ်သော်က ကျွန်မနဲ့တူတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ခတ်ပုံတွေဖူးတဲ့အကြောင်းပြောရင်းက ဒီအိမ်ရှေ့ရောက်အလာမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ၊ သူ့ကိုဖမ်းခေါ်ဖူးတဲ့ကားကို မြင်လိုက်လို့ အိမ်ရှေ့ကနေ ရပ်ကြည့်နေကြတာပါရှင်”

စန္ဒီက သဘာဝကျအောင် ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“တိုက်ဆိုင်မှတော့... တိုက်ဆိုင်မှတော့... အံ့ဩစရာပါလားကွယ်၊ ပိုပြီးအံ့ဩစရာကောင်းတာတွေ အိမ်ထဲရောက်ရင် သမီးတို့ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်၊ မောင်မျိုးမြတ်သော်ကို ဘာကြောင့်ဖမ်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာလဲ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ-အိမ်ထဲကိုဝင်ကြစို့”

+ + + + + + + + +

အိမ်အတွင်းဖက်သို့ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် စန္ဒီရင်ထဲမှာ နွေးကနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရင်းရင်းနှီးနှီးရောက်ဖူးသလိုလို၊ ကျွမ်းဝင်သယောင်ယောင်လည်း ခံစားလိုက်ရလေသည်။ အမြင်ပေါက်စဉ်က မြင်ဖူးထား၍ သိရှိရင်းနှီးနေခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ လူကိုယ်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသလို ခံစားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က အိမ်အဝင်တခါးမကြီးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ရှေ့မှဦးဆောင်ဝင်လိုက်သည်။

ညောင်ခန်းကျယ်ကြီးက စန္ဒီတို့အုပ်စုကို အဟန့်ကြီးစွာကြိုဆိုလိုက်လေ၏။

ညောင်ခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အဝင်ပေါက်တည်တည်ဆီသို့မျက်နှာပြုကာ ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားကြီးကို မြင်လိုက်ရပါ လေပြီ။

ပန်းချီကားကြီးထဲမှစန္ဒီသည် အပြင်မှစန္ဒီကိုပြီးကြည့်နေလေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ စန္ဒီသည် ပန်းချီကားထဲမှမိန်းကလေးကို မိမိ ကိုယ်တိုင်သဖွယ် ခံစားလာရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ပန်းချီဆရာရှေ့မှာထိုင်၍ ပန်းချီအဆွဲခံနေသောမြင်ကွင်းက စန္ဒီအာရုံထဲမှာ ထင်ဟပ် လာပေ၏။

ပန်းချီကားကတော့ စန္ဒီအမြင်ပေါက်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသော ပုံစံအတိုင်း တသွေမတိမ်းရှိနေပေ၏။

စန္ဒီနှင့်မျိုးမြတ်သော်တို့က ပုံကိုမြင်ဖူးထားပြီးဖြစ်၍ သိပ်မအံ့ဩတော့သော်လည်း ယခုမှမြင်လိုက်ရသော သီသီနှင့်နီနီအတွက်မူ ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုကိုမြင်လိုက်ရသည်သဖွယ် ရင်သပ်ရှူမောဖြစ်သွားစေတော့သည်။

“ဟင်.. တူ.. တူလှချည်လား”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ စန္ဒီမှ စန္ဒီအစစ်ပါလားဟယ်.. ”

သီသီသွယ်နှင့်နီနီနွယ်နှုတ်မှထွက်ကျလာသော အာမေဇွတ်စကားသံများဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးတို့ရယ်၊ အဲဒါဟာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဦးရဲညီမလေးပုံပါကွယ်၊ ဦးဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ညီမလေး မြနင်းဆီကို ရှာနေတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါကြောင့်လည်း မောင်မျိုးမြတ်သော်ကို တွေ့တော့ ညီမလေးအတွက် သဲလွန်စရပြီဆိုပြီး အတင်းဖမ်းခေါ်မေးမိရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါသမီးတို့”

“ရှင်- ကိုမျိုးမြတ်သော်နဲ့ ပန်းချီကားထဲက ဦးရဲညီမ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲဦးရယ်”

နီနီနွယ်က မေးလိုက်သည်။

“ဦးရှင်းပြပါ့မယ်လေ၊ ဒါတွေကို မောင်မျိုးမြတ်သော်ကတော့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း သိပြီးပါပြီ၊ ထိုင်ကြပါကွယ်၊ ထိုင်ကြပါ၊ ဦးက မင်းတို့ကို သက်သေအထောက်အထားနဲ့ရှင်းပြပါမယ်”

ထိုင်ကြပါဆိုသော်လည်း မည်သူမှ ဝင်မထိုင်ကြသေးချေ။ လေးယောက်လုံး ပန်းချီကားကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ပန်းချီကားမှာ လေးပေသုံးပေအရွယ်ဖြစ်ကာ စန္ဒီနှင့်ချွတ်စွတ်တူသောမိန်းကလေးကို ကိုယ်တစ်ပိုင်းရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ပန်းချီကားကို ထူထဲသောသစ်သားဖြင့် ဘောင်ကွပ်ထားလေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က အိမ်အတွင်းဖက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

“တူလိုက်တာနော်”

“နင်ကိုယ်တိုင် အဆွဲခံထားတဲ့ပုံလို့ ထင်ရတယ်စန္ဒီရယ်”

သီသီတို့ညီအစ်မက ပန်းချီကားကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဝေဖန်နေကြသည်။

“နင်တို့ကို သတိပေးထားရဦးမယ်၊ ငါအမြင်ပေါက်ပြီး ဒီအိမ်ကြီးကိုမြင်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မသိစေနဲ့ဦးနော်”

စန္ဒီက သတိပေးလိုက်သည်။

စန္ဒီက အိမ်ကြီး၏ညောင်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်ကြီးကို ရင်းနှီးနေသောခံစားမှုက ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်မှုတွေများ ရှိနေပါလိမ့်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သော ကျွန်းသားလှေကားကြီးမှာ အဆစ်အချိုးအကွေ့အကောက်မရှိပဲ ညောင်ခန်းအလည်မှဖြတ်ကာ အပေါ် သို့ တည်တည်ထောင်တက်နေ၏။ ဒီလှေကားကြီးပေါ်ကနေ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ငါအကြိမ်ကြိမ်တက်သွားဖူးတယ်၊ ဒီလှေကားကြီးပေါ်မှာ ငါ ဆော့ကစားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီလှေကားကြီးပေါ်ကနေ လိမ့်ပြီးတော့လည်း ကျဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့။

စန္ဒီက အိမ်အနေအထားကို စေ့ငုကြည့်ရင်း မရေမရာအတွေးများဝင်လာသည်။

ထိုစဉ်... ဦးဇော်ထူးအောင် အိမ်အတွင်းဖက်မှ ပြန်ထွက်လာလေ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်လက်ထဲတွင်တော့ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန် နှစ်ခု။

+ + + + + + + + +

ဦးဇော်ထူးအောင်ထွက်လာမှပင် လေးယောက်သား ဆက်တီခုံများတွင် ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြလေ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင် ထိပ်ဆုံးခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ဦးတို့မိသားစုအကြောင်းကိုတော့ နည်းနည်းပြောပြဖို့ လိုလိမ့်မယ်ကွဲ့”

စကားစလိုက်သည်။

“ပထမဆုံး ဟောဒီအယ်လ်ဘန်ထဲက ရှေ့ဆုံးပုံကိုကြည့်ကြပါကွယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အယ်လ်ဘန်နှစ်ခုတွင် ပို၍ဟောင်းနွမ်းသောအယ်လ်ဘန်၏ အစဦးဆုံးမျက်နှာကို လှန်ပြလိုက်သည်။ ပုံကို အားလုံးမြင်သာအောင် အယ်လ်ဘန်ကိုစားပွဲပေါ်တွင်ဖြန့်ရက်တင်လိုက်၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ခေတ်ဟောင်းအဝတ်အစားများဖြင့် စုံတွဲပုံတစ်ပုံကိုတွေ့ရလေသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ရိုက်ထားသောပုံဖြစ် ဟန်တူ၏။ အမျိုးသားကြီးက ခေါင်းပေါင်းနှင့်တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့်၊ အမျိုးသမီးကြီးက ဘေးတွင်ဆံမြိတ်ချထားသောဆံထုံးပုံနှင့်၊ ဆံထုံး တွင် အဖိုးတန်ရတနာများစီချယ်ထားဟန်တူသောဆံထုံးများကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထိုးထားသည်။ ဘယ်ကကြီးတစ်ကုံးကို ဆွဲထား သည်။ လက်ဝတ်ရတနာအများအပြားကို ဦးစားပေးဆင်မြန်းထားသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်ပေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာ အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံဖြစ် ပါသည်။

“စန္ဒီစံ၊ သမီးအနေနဲ့ ဟောဒီဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခု မခံစားရဘူးလားဟင်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီကို အကဲခတ်ရင်းမေးလိုက်လေသည်။

“ရှင်- စန္ဒီ၊ စန္ဒီ ဘာမှမခံစားရပါဘူးဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

“ဓာတ်ပုံထဲက အမျိုးသမီးကြီးဟာ ဦးနဲ့ညီမလေးမြနှင်းဆီတို့ရဲ့မေမေလေ”

“ဪ...”

“မေမေမှာမည်က ဒေါ်မြသွေးတဲ့၊ အမျိုးသားကြီးပုံကတော့ ဦးဖေဖေပါ။ ဦးအဖေမှာမည်က ဦးသာမောင်လို့ခေါ်တယ်၊ ဦးအဖေ ဦးသာမောင်ဟာ ညီမလေးမြနှင်းဆီရဲ့အဖေတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...”

“ဒီလိုပါ။ ဦးရဲ့အဖေဦးသာမောင်ဟာ ဦးအသက်နှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဖေဖေသေတော့ အသက်လေးဆယ်ပဲရှိသေးတယ်။ မေမေဟာလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်လောက်နဲ့ မုဆိုးမအဖြစ် ကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ဖေဖေဆုံးပြီး ၂နှစ်အကြာမှာ မေမေဟာ နောက်အိမ် ထောင်ပြုလိုက်တယ်ကွဲ့။ ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုသူနဲ့ အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်တယ်။ မြနှင်းဆီဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့မေမေရတဲ့ သမီးပေါ့ကွယ်”

“ဒါဖြင့်... ဦးနဲ့မြနှင်းဆီဟာ အမေတူအဖေကွဲမောင်နှမပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြနှင်းဆီနဲ့ဦးဟာ အသက်ချင်း ဘနှစ်တိတိ ကွာပါတယ်။ ဦးအသက်၁၅နှစ်မှာ ဦးဟာ စင်ကာပူနိုင်ငံကိုသွားပြီး ပညာသင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မြနှင်းဆီဟာ အသက်လေးနှစ်ပဲရှိသေးတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး”

“ဦးကို စင်ကာပူနိုင်ငံကိုခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးသူကတော့ ဦးဖခင်ဦးသာမောင်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုကြီးပါ။ ဦးသာအောင်ဆိုတဲ့ ဦးဘကြီးက ဟိုမှာ အတော်ပဲအဆင်ပြေပြီးချမ်းသာနေတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ဦးရှစ်တန်းနှစ်မှာပဲ စင်ကာပူမှာ ပညာလာသင်ဖို့ ဆိုပြီး သူကခေါ်ယူလိုက်တာပါ။ ဦးဟာ အသက်၁၅နှစ်ကတည်းက စင်ကာပူနိုင်ငံမှာသွားနေလိုက်တာ ဟိုမှာပဲ ဘွဲ့ရ၊ ဟိုမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး အခုအချိန်ထိ စင်ကာပူမှာ နေထိုင်ဆဲပါပဲ”

“ဟင်... ဒါဖြင့်..”

“ဦးဟာ မြန်မာနိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပါပဲကွယ်။ ဟိုနိုင်ငံသားအဖြစ် မယူခဲ့ပါဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံနဲ့လည်း အဆက်မပြတ်ပါဘူး။ မေမေရှိစဉ်က ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ နှစ်တိုင်းမြန်မာပြည်ကိုပြန်လာပါတယ်။ ညီမလေးပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက်မှ.. မြန်မာပြည်ကို မရောက်တော့တာပါ။ ဦးမြန်မာနိုင်ငံပြန်မလာတာ အနှစ်၂၀ကျော်ပြီဆိုပါတော့”

စန္ဒီက ဦးဇော်ထူးအောင်ပြောပြသောအကြောင်းများကို ပြန်ပြီး စိစဉ်စဉ်းစားကြည့်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်မရောက်တာ အနှစ်၂၀မကတော့ဘူးဆိုတော့ မြနှင်းဆီပျောက်ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း မရောက်တော့ခြင်းဖြစ်မည်။ မြနှင်းဆီ ပျောက်ဆုံးခါစ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်အချိန်တုန်းက မြနှင်းဆီသတင်းကို မစုံစမ်းခဲ့ပဲ အနှစ်၂၀ကျော်ကြာမြင့်ပြီးသည့် ယခုအချိန်ကျမှ မြနှင်းဆီကို ဘာကြောင့်ရှာဖွေနေရသလဲ။

စန္ဒီက သူမ၏မကြေလည်မှုကို နှုတ်ဖြင့်ဖွင့်မေးလိုက်မိသည်။

“ဦးညီမပျောက်ဆုံးကာစအချိန်တုန်းက ဦးညီမရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းဖို့ ပြန်မလာခဲ့ဘူးလားဦး၊ အနှစ်၂၀ကျော်ကြာမှ စုံစမ်းတော့ ပြန်တွေ့ဖို့ခဲယဉ်းမသွားဘူးလား”

“စန္ဒီပြောတာလဲဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ ဒီလိုကွဲ့၊ ဦးရဲ့ညီမမြနှင်းဆီဟာ သူ့အဖေသဘောမတူတဲ့လူနဲ့ချစ်ကြိုက်ပြီး လိုက်ပြေးသွားခဲ့တယ်ကွယ်။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးစိတ်ပြေတဲ့တစ်နေ့ ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေသာကြာသွားတယ်။ မြနှင်းဆီဟာ ပြန်ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ ဟောဒီအိမ်ကြီးကိုအမွေဆက်ခံဖို့လူဟာ ဦးတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဦးက နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးအပိုင်နေထိုင်ဖို့စိစဉ်ထားတဲ့လူဆိုတော့ ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲ ဒီအိမ်ကြီးကို အမွေဆက်ခံရမယ်။ ဒါကို သူကလည်း သိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ မန္တလေးက ဟောဒီအိမ်ကြီးကို မြနှင်းဆီပြန်လာမယ်လို့ ထင်မိတာပေါ့ကွယ်။ ခုလို အချိန်တွေအများကြီး ကြာတဲ့အထိ ပေါ်မလာတော့မှ မြနှင်းဆီဟာ တစ်နေရာရာမှာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီလားဆိုတာ သံသယပွားရတော့တာပဲလေ”

“ဒေါ်မြနှင်းဆိုတာ ဒီလောက်ကြာတဲ့အထိမှဆက်သွယ်မလာရင် မပြောကောင်းမဆိုကောင်း.. ကွယ်လွန်သွားပြီထင်ပါရဲ့ဦးရယ်”
ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမလေးမရှိတော့ဘူးဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့မျိုးဆက်တွေနဲ့ ဦးက တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် စုံစမ်းနေတာပါ။ မောင်မျိုးမြတ်
သော်ဟာ ညီမလေးရဲ့ချစ်သူမောင်မင်းထိုက်နဲ့တူလွန်းလို့ မောင်မျိုးမြတ်သော်ကို မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြှင့်ဆီတို့သားထင်ပြီး ခေါ်မေးခဲ့ရ
သေးတယ်လေ”

“ဦးက ဒေါ်မြနှင်းဆီနဲ့အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့ ဦးမင်းထိုက်ကိုတော့ မြင်ဖူးလို့ပေါ့”

“မေမေဆုံးပြီးနောက် ဦးမြန်မာပြည်ကို နှစ်နှစ်ဆက်တိုက် နှစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ညီမလေးရဲ့ချစ်သူကို
မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ ညီမလေးမိတ်ဆက်ပေးလို့ ခင်လည်းခင်မင်ခဲ့ပါတယ်။ ဪ... မြနှင်းဆီဓာတ်ပုံတွေလည်း အယ်လ်ဘန်ထဲမှာရှိတယ်ကွဲ့၊
ကြည့်ကြပါဦးကွယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဖြန့်ထားသောအယ်လ်ဘန်၏ နောက်စာမျက်နှာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်လှန်ပြသည်။

ဒေါ်မြသွေး၏နောက်အိမ်ထောင် ဦးခင်မောင်ထွေးပုံများ။

ဦးဇော်ထူးအောင် မြန်မာပြည်တွင်ရှိစဉ် ကလေးဘဝနှင့် လူငယ်ဘဝပုံများ။ မြနှင်းဆီငယ်စဉ်ကပုံများ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်
အတူတွဲရိုက်ထားသောပုံများ.. ဖြစ်ပေသည်။

“စန္ဒီစံကို ဦးက မေးပါရစေကွယ်”

“မေးပါ.. ဦး”

“စန္ဒီစံရဲ့မိဘတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“စန္ဒီဖေဖေက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဌာနက ညွှန်ကြားရေးမှူးပါဦး၊ မေမေကလည်း ဌာနက ဝန်ထမ်းပါပဲ။
ဖေဖေမှာမည်က ဦးမြတ်စံ၊ မေမေမှာမည်က ဒေါ်ခင်ထားရီပါ။ ဦး ထင်သလို စန္ဒီရဲ့ မိဘတွေဟာ ဦးမင်းထိုက်နဲ့ဒေါ်မြနှင်းဆီ မဟုတ်
ပါဘူးရှင်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

“ဦးစိတ်ထဲမှာတော့ စန္ဒီစံနဲ့မြနှင်းဆီ တူနေတာဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်”

“ရှင်...”

“မြနှင်းဆီနဲ့မောင်မင်းထိုက်တို့မွေးခဲ့တဲ့ကလေးကို စန္ဒီစံရဲ့မိဘတွေက မွေးစားထားတာမျိုးပေါ့”

“သိပ်စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းပါတယ်ဦး၊ ဒါမျိုးက ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာသာ ဖြစ်ကြတာပါ။ စန္ဒီဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေ
တို့ရဲ့သမီးအရင်းဆိုတာ ယုံမှားသံသယမရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ စန္ဒီအမေဟာလည်း မြနှင်းဆီနဲ့ ရုပ်ချင်းနည်းနည်းမှမတူပါဘူးရှင်”

စန္ဒီစကားကိုနားထောင်ကာ ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်၏။

“တစ်ခုတော့ ဦးစိတ်ထင်ကိုပြောပါရစေဦး၊ ဦးလည်း ဒါတွေကို ယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်
ကို အားကိုးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ တွေးမိတာပါ။ စန္ဒီစံဟာ မြနှင်းဆီဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးရော မဟုတ်နိုင်ဘူးလားကွယ်”

“အို.. ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်ရတာလဲဦးရယ်”

“တကယ်လို့များ ညီမလေးမြနှင်းဆီ အိမ်ကထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
မင်းအသက်အရွယ်ဟာ မြနှင်းဆီပြန်ဝင်စားနိုင်တဲ့အရွယ်မျိုးဖြစ်နေလို့ပါ”

“စန္ဒီ ဦးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးပါရစေဦး၊ ဦးဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ညီမလေးမြနှင်းဆီကို လိုက်ရှာနေတာ တွေ့ချင်ရုံ
သက်သက်ပဲလား၊ တခြားလေးနက်တဲ့အကြောင်းရှိသေးလား၊ စန္ဒီမေးတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဟာ မြနှင်းဆီသဲလွန်စရဖို့
မဆီမဆိုင် ကိုမျိုးမြတ်သော်ကိုဖမ်းချုပ်မေးမြန်းခဲ့ဖူးတယ်ဆိုလို့ပါ။ စန္ဒီကိုလည်း ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့သမီး ဖြစ်စေချင်ပုံရတယ်၊ လူဝင်စားဖြစ်
လေမလားလို့လည်း တွေးသေးတယ်၊ တကယ်တော့ဦးရယ် ဦးအနေနဲ့ သတင်းစာထဲကနေ ကြေငြာပြီးလူပျောက်ရှာလိုက်ရင်လည်း
ဖြစ်တာပဲမဟုတ်လား၊ ဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ဓာတ်ပုံပါထည့်ပြီးကြေငြာလိုက်ရင် သတင်းအစအန တစ်ခုခုတော့ ရလောက်တယ် မဟုတ်လား”

“သတင်းစာထဲမှာထည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်စနီစံ၊ လူပျောက်ကြော်ငြာအနေနဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့နေနဲ့အကြောင်းကြားတဲ့စာပါ။ ရှေ့နေ ကိုယ်တိုင် မြန်းဆီကို အမွေဆက်ခံဖို့ကိစ္စအတွက်ဆက်သွယ်ပါ။ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်သည်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်နဲ့ အသိပေးအကြောင်းကြား တဲ့ကြော်ငြာပါ။ ရန်ကုန်သတင်းစာတွေရော၊ မန္တလေးထုတ် ရတနာပုံနှိပ်မန္တလေးသတင်းစာထဲမှာ တစ်ပတ်တိတိကြော်ငြာခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့ တဲ့ ဓလလောက်ကပါ စနီစံ”

“ရှင်... အဲဒီလောက်ကြော်ငြာတဲ့ကြားက ဆက်သွယ်မလာဘူးဆိုရင်တော့ ဒေါ်မြန်းဆီဟာ...”

“ကွယ်လွန်ပြီးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ သားသမီးလည်း ကျန်ရစ်ပုံမရဘူး၊ ဘယ်သူကမှ ဆက်သွယ်မလာခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါဖြင့် လမ်းဆုံးနေပြီပေါ့”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်ပြန်သည်။

“လမ်းဆုံးလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ လမ်းဆုံးလို့မဖြစ်ဘူး၊ မြန်းဆီကိုပြန်တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ပြန်တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ မြန်းဆီကိုပြန် မတွေ့ရင်တောင် စနီစံ့ကိုညီမလေးနဲ့တူလွန်းတဲ့ရုပ်ရည်အတိုင်းမြင်ရတော့ အားတက်မိတယ်ကွယ်၊ စနီစံ့မေးခဲ့သလိုပါပဲ၊ ဦးမှာ လေးနက် နဲ့အကြောင်းအချက်တွေရှိနေပါသေးတယ်ကွယ်”

“ဘာများလဲ ဦး”

“အင်း... လူငယ်တွေရှေ့မှာပဲ မရှက်တမ်းပြောရရင်တော့ အမွေကိစ္စပါပဲ”

“အမွေကိစ္စ..”

“အမွေကိစ္စက ဘာရုပ်စရာရှိသေးလို့လဲဗျာ၊ ဒေါ်မြန်းဆီ မရှိတော့ရင် ဦးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရတော့မှာမဟုတ်လား ဦး”

မျိုးမြတ်သော်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သာမန်အတိုင်းကြည့်ရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့မျိုးမြတ်သော်၊ ဒါပေမယ့် ခွဲရမယ့်အမွေပစ္စည်းတွေအကြောင်းကို မြန်းဆီပဲ သိတယ်ကွဲ့၊ ဦးတို့မောင်နှမရသင့်တဲ့အမွေတွေထဲမှာ ဒီအိမ်ကြီးလို မရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေပါသလို၊ စိန်ရွှေရတနာ လက်ဝတ် လက်စားတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ဒါတွေကို မြန်းဆီမှသာ သိတာလေ”

“ဒေါ်မြန်းဆီက အမွေပစ္စည်းတွေကို ယူသွားလို့လားဦး”

“ယူမသွားပါဘူးကွယ်၊ ယူမသွားပါဘူး၊ တစ်ခုတစ်လေမှကို ယူမသွားခဲ့ပါဘူး၊ ရတနာတွေဟာ ဟောဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ဟင်...”

“ညီမလေးဟာ သူ့ချစ်သူနောက်လိုက်သွားတော့ ပစ္စည်းတွေပါလာရင် အရှုပ်အထွေးဖြစ်မှာစိုးလို့ အားလုံးကိုထားပစ်ခဲ့ ပါတယ်၊ ထားပစ်ခဲ့ကြောင်းလည်း အထောက်အထားရှိတယ်၊ ဦးပြပါမယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အယ်လ်ဘန်၏ နောက်ဆုံးမျက်နှာကို လှန်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံထည့်သည့်နေရာတွင် ထည့်ထားသော စာခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီစာဟာ ညီမလေး မောင်မင်းထိုက်နောက်ကိုလိုက်သွားတော့ သူ့အဖေ၊ ဦးရဲ့ပထွေး ဦးခင်မောင်ထွေးအတွက် ရေးထားခဲ့တဲ့ စာပါပဲ၊ ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

စနီက စာခေါက်ကလေးကိုဖြန့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ-

သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီး ကိုမင်းထိုက် နောက်ကိုလိုက်သွားပါပြီ။ ဖေဖေခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ သမီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။

ရတနာပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ထားနေကျ ဟိုနေရာမှာပဲ ထားခဲ့ပါတယ်ဖေဖေ။ သမီး တစ်ခုမှ ယူမသွား ပါဘူး၊ သမီးဝတ်နေကျ ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်နဲ့ လက်စွပ်ကိုပါ ချွတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စည်းအကြောင်းပြုပြီး ကိုမင်းထိုက် ကို အနောက်အယုက်ပေးမှာစိုးလို့ပါ။

သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ...
ဖေဖေကိုကန်တော့ခဲ့ပါတယ်

သမီးမိက် မြန်းဆီ

“ဒီစာအရဆိုရင်တော့ ဒေါ်မြန်းဆီဟာ တော်တော်ပြတ်သား တာပဲ ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမလေးဟာ တော်တော်မာနရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... ရတနာပစ္စည်းတွေဟာ ပျောက်ဆုံးနေတာပေါ့နော်၊ တော်တော်ပဲများသလား ဦး”

“များတာပေါ့ကွယ်၊ ဟိုခေတ်တန်ဖိုးနဲ့တွက်ထားတာတောင် သိန်းထောင်ဂဏန်းမက ရှိတယ်ကွဲ့၊ ခုခေတ်အနေအထားနဲ့ဆို စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့”

“အို...”

“ဦးအနေနဲ့လည်း မရှက်တမ်းပြောရရင် ဒီအမွေပစ္စည်းတွေကို ခွဲမှဖြစ်တော့မယ့်အခြေရောက်နေတယ်ကွယ်၊ ဦးဟာ ဟိုနိုင်ငံမှာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထောင်ထားခဲ့တယ်၊ ကုမ္ပဏီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့၂နှစ်ကစပြီး အခြေအနေမကောင်းလို့ ဒေဝါလီခံလိုက်ရတဲ့အထိပဲ၊ အကြွေးတွေလည်း တင်နေတယ်”

“ဪ... ဖြစ်ရလေဦးရယ်”

“ဦးမှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သားအကြီးက အမေရိကားက ဆေးတက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုမှာ ပညာသင်နေတယ်ကွယ်၊ သားကြီးကိုလည်း ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အမွေတွေမှမရရင် ဦးအတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ သားသမီးတွေကိုလည်း မျက်နှာမငယ်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံးက ခွဲမယ်လို့စိတ်မကူးခဲ့တဲ့အမွေတွေအတွက် မြန်မာနိုင်ငံကိုပြန်လာခဲ့တာပါ၊ ခုဆို ဦးရောက်တာ ဆယ်လရှိပြီ၊ အမွေကိုစွဲက ဘာမှထူးခြားမလာသေးဘူး၊ ကြာရင် ဟိုမှာကျန်ခဲ့တဲ့မိသားစုအတွက်ရော၊ အမေရိကားက သားကြီးအတွက်ပါ အခက်တွေ့တော့မယ်ကွယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်ပြီးပြီ၊စွာပြောကြားလိုက်သည်မှာ သနားစဖွယ်ပင် ကောင်းလှပေသည်။

“ဦးအနေနဲ့ စန္ဒီစုံကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဦး”

“စန္ဒီစုံဟာ မြန်းဆီနဲ့တော်တော်ကြီးတူပါတယ်ကွယ်၊ ခွဲမရအောင်တူပါတယ်၊ စန္ဒီစုံအနေနဲ့ မြန်းဆီအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးပါလားကွယ်”

“ရှင်...”

ဦးဇော်ထူးအောင်စကားကြောင့် စန္ဒီအလွန်အကြူးအံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ဘေးမှ မျိုးမြတ်သော်နှင့် သီသီနီနီတို့ကပါ အံ့ဩတကြီး မော်ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဦး... ဒေါ်မြန်းဆီဟာ စန္ဒီနဲ့အသက်အရွယ်မတူပါဘူး၊ အခုရှိရင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်တောင်ရှိနေပြီဆို၊ စန္ဒီက... စန္ဒီက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒေါ်မြန်းဆီအယောင်ဆောင်လို့ ဖြစ်မှာလဲရှင်”

“စန္ဒီဟန်ဆောင်ပေးရမှာက လူတစ်ယောက်တည်းရှေ့မှာပါ စန္ဒီ”

“ရှင်...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြန်းဆီရဲ့ဖခင်... ဦးရဲ့ဖခင်... ဦးခင်မောင်ထွေးရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ပေးရုံပါပဲ”

“အို... မြန်းဆီအဖေက သေပြီပဲ၊ ဦးခင်မောင်ထွေးက သေပြီပဲ”

“ဘာ...ကွဲ့”

ဦးဇော်ထူးအောင်အသံက အလန့်တကြားထွက်လာကာ ကျယ်လောင်၍လည်း သွားလေသည်။

“ဦးခင်မောင်ထွေးသေပြီလို့ မင်းက ဘာလို့ပြောလိုက်တာလဲ ဟင်၊ မြန်းဆီအဖေ ဦးခင်မောင်ထွေး သေပါပြီလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့လဲစန္ဒီစုံ”

စန္ဒီကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ့်နှုတ်မှုတ်တရက်ထွက်သွားသောစကားအတွက် အံ့အားသင့်နေမိလေသည်။ မြန်းဆီအဖေသေပြီလို့ စန္ဒီစိတ်ထဲမှာ ဘာလို့ထင်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင်နားမလည်နိုင်စွာ စန္ဒီ ကြောင်အသွားရလေတော့သည်။

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူးဦး၊ စန္ဒီစိတ်ထဲမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်ထဲက လူတွေအားလုံး မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်လိုက်မိလို့ပါ။ စန္ဒီက ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ၊ စန္ဒီဟာစန္ဒီ စိတ်ထဲထင်မိရာကို ယောင်ပြီးပြောလိုက်မိတာပါ”

“မသေသေးပါဘူးကွဲ့၊ မြန်းဆီရဲ့အဖေ ဦးရဲ့ပထွေး ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ မသေသေးပါဘူး၊ ဟောဒီအိမ်အပေါ်ထပ်မှာကို အခု ရှိနေပါတယ်ကွယ်”

“ဪ... ဆောရီးဦးရယ်၊ စန္ဒီစကားပြောမှားသွားမိတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဦးလည်း စန္ဒီစံ့စကားကိုကြားလိုက်တော့ အံ့အားသင့်ပြီး လန့်အော်မိတာပါ”

“ဒါနဲ့... ဦးက စန္ဒီကို ဦးခင်မောင်ထွေးရှေ့မှာ မြန်းဆီအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ဖို့ဆိုတာလားဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဦးရယ်၊ မြန်းဆီပျောက်ဆုံးသွားတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆို၊ စန္ဒီက ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ မြန်းဆီပါလို့ သူ့အဖေ ရှေ့မှာသွားပြောလို့ ဦးခင်မောင်ထွေးက ယုံမှာတဲ့လား”

“ဒီလိုရှိတယ်စန္ဒီစံ့၊ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ခုအချိန်မှာ သတိမကောင်းတော့ဘူးကွဲ့၊ ဦးနှောက်လည်း ပုံမှန်အနေအထား မရှိတော့ဘူး၊ စန္ဒီစံ့ကို မြန်းဆီအနေနဲ့တွေ့လိုက်ရရင် သူမေ့နေတဲ့ကိစ္စတွေကို ပြန်မှတ်မိလာနိုင်မလားလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“သူမေ့နေတဲ့ကိစ္စတွေ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါမယ်၊ အမွေကိစ္စအတွက် ဦးမြန်မာပြည်ပြန်လာတော့ ဦးခင်မောင်ထွေးက ခုန မင်းတို့ကိုပြတဲ့ စာကိုထုတ်ပြတယ်၊ မြန်းဆီက ပစ္စည်းတွေကို ထားနေကျနေရာမှာထားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စာပေါ့၊ ဒီစာအရဆိုရင် ပစ္စည်းတွေဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာရှိနေတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်... ဦးခင်မောင်ထွေးက ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာထားတယ်ဆိုတာ သူမသိ တော့ဘူးလို့ပြောတယ်၊ သူ့ဦးနှောက်တွေဟာ အဲဒီကိစ္စကိုမမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“အို... ကျန်းမာရေးသိပ်ချို့ယွင်းသွားလို့လားဟင်”

“ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲနေရှာတယ်၊ ဒါက တစ်ပိုင်း၊ ဦးအနေနဲ့သံသယဝင်မိတာက အဘိုးကြီးဟာ အမွေပစ္စည်းတွေ ဦးကိုမပေးချင်လို့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့လည်း ထင်မိတယ်ကွယ်”

“ဟင်...”

“တကယ်တော့ မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူဟာ သေလူပါ၊ အသက်ကြီးလှပါပြီ၊ ပြီးတော့... အမွေပစ္စည်းတွေဟာ ဦးဖခင် ကြီး လက်ထက်ကတည်းက စုဆောင်းလာတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီးပါပါတယ်၊ ဦးအနေနဲ့ တရားဥပဒေအရရော... ဖခင်ရင်းရဲ့ အမွေအနေနဲ့ပါ ရသင့်နေပါတယ်၊ ဦးခင်မောင်ထွေးက ဦးကိုမပေးချင်လို့ အကြောင်းပြနေတယ်လို့ ဦးထင်မိတယ်လေ”

“သေခါနီးလူအိုကြီးတစ်ယောက်က ဒီလိုလုပ်တာတော့ အဆန်းပဲနော်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ပဲ သတိချို့ယွင်းပြီး မမှတ်မိတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဦးရယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ ဦးအနေနဲ့က ပထွေးနဲ့မယားပါသားမို့ သံသယရှိနေတာလည်း... ပါပါတယ်၊ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ပျောက်နေတဲ့ သူ့သမီးပြန်ပေါ်လာနိုး မျှော်လင့်ပြီး အမွေပစ္စည်းတွေကို ထိမ်းသိမ်းထားချင်တဲ့သဘောများလို့ တွေးမိတယ်ကွယ်”

“ဦးက မစန္ဒီကို မြန်းဆီအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် ဘယ်လိုအကျိုးထူးလာမယ်လို့ မျှော်လင့်လို့လဲ ဦး”

မျိုးမြတ်သော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ တကယ်သတိမေ့လျော့နေတာမှန်ရင် သူ့သမီးကိုပြန်တွေ့လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာကို သတိရလာမယ်လို့မျှော်လင့်ရတာပဲ”

မျိုးမြတ်သော်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူးဦး၊ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ဦးထင်သလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာမှန်ရင် သူဟာ ဉာဏ်ပြေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ဆိုရမှာပဲ။ ဒီလိုလူကြီးတစ်ယောက်က စန္ဒီ့ကို သူ့သမီးအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်လာတာကို မသိပဲဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ အသက်အရွယ်ချင်းက ကွာနေတယ်လေ၊ တကယ်ပဲ သတိချွတ်ယွင်းနေလို့ စန္ဒီ့ကို မြန်းဆီအနေနဲ့လက်ခံတယ်ပဲထား၊ ပစ္စည်း ထားတဲ့နေရာကို မြန်းဆီအနေနဲ့ ပြန်မေးတဲ့အခါကျ ဘယ်သဘာဝကျတော့မှာလဲ ဦး”

မျိုးမြတ်သော်ပြောသည်အချက်မှာ လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်မို့ ဦးဇော်ထူးအောင် ဝိုင်းသွားလေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ သီသီတို့နီနီတို့ရော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

မျိုးမြတ်သော်က သီသီတို့ညီအစ်မဖက်လှည့်ကာ သဘောထားတောင်းလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေကြသောညီအစ်မထဲမှ သီသီသွယ်က သူ့စိတ်ကူးကို ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ စန္ဒီ့ မြန်းဆီဟန်ဆောင်တာထက် မြန်းဆီရဲ့သမီးအဖြစ် ဟန်ဆောင်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား၊ စန္ဒီ့ဟာ မြန်းဆီနဲ့လည်း တူတယ်၊ အသက်အရွယ်ကလည်း မြန်းဆီရဲ့သမီးအရွယ်ဖြစ်နေတယ်လေ၊ မြန်းဆီအဖြစ်ဟန်ဆောင်တာထက် မြန်းဆီသမီးပါလို့ပြောတာက ပိုပြီးယုံချင်စရာကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့... ဦးက မြန်းဆီကိုဆက်သွယ်ဖို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြေငြာ ထားသေးတယ်ဆို၊ စန္ဒီ့ဟာ မြန်းဆီသမီးဖြစ်လို့ ကြော်ငြာအရရောက်လာတာပါလို့ပြောရင်ရတာပဲ၊ သူ့အမေမြန်းဆီကတော့ သေပြီ လို့ပြောရုံပေါ့”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဖျောက်ကနဲလက်ဖျောက်တစ်တီးလိုက်သည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ၊ ဒီသမီးပေးတဲ့အကြံကမှ တကယ်ကွက်တိပဲ၊ ဦးက စန္ဒီ့စုံကို ရုတ်တရက် အတွေ့မှာ အလောတကြီးအကြံထုတ်လိုက်မိတာကိုး၊ ဦးအကြံက သိပ်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်ဆန်သွားတယ်၊ သမီးပေးတဲ့အကြံ ကောင်းတယ် ကွယ်၊ ယုံလည်းယုံလောက်စရာရှိတယ်၊ သဘာဝလည်းကျတယ်၊ ဦးတို့ အဲဒီအတိုင်း အကွက်ဆင်ရင် အဆင်ပြေနိုင်ပြီစန္ဒီ့စ”

“နေကြပါဦးလေ... ဟန်ဆောင်ပြီး တကယ်လှုပ်ရှားရမှာက စန္ဒီ့ပါ၊ ဒီကိစ္စကိုလုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ စန္ဒီ့ သဘောမတူရသေး ပါဘူးဦး”

“အိုကွယ်...”

“စန္ဒီ့အနေနဲ့ သေခါနီးလူအိုလူမင်းတစ်ယောက်ကို မလိမ်ညာချင်ဘူးရှင်”

“စန္ဒီ့၊ ငါက အကြံပေးရုံပေးတာနော်၊ နင့်ကို တိုက်တွန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး”

သီသီသွယ်က ပြာပြာသလဲဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီ့စကားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... ဦးကို စန္ဒီ့စုံကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီမှဖြစ်နိုင်မှာပါ၊ ဒီတော့ ဦးက တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ ဦးရဲ့အခက်အခဲတွေကိုလည်း ပြောပြပြီးပြီပဲ၊ စန္ဒီ့စုံအနေနဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးရဲ့အခြေအနေကို ကြည့်စေချင်တယ်၊ အဘိုးကြီးဟာ တကယ်ပဲ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသလား၊ ဟန်ဆောင်နေသလားဆိုတာ ကွဲပြားအောင်ပေါ့၊ အဘိုးကြီးရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီးမှ ဦးကို ကူညီဖို့သင့်မသင့် ဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

စန္ဒီ့ငိုင်းတွေနေမိသည်။ သူမအနေနှင့် ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ကူညီသင့်သလား.. ဝေခွဲမရနိုင်ပေ။

“ဟုတ်သားပဲစန္ဒီ့၊ ဦးလေးပြောသလို စဉ်းစားသင့်တယ်”

နီနီနွယ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘိုးကြီးများတကယ်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရင် အမွေပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာမှန်းမသိပဲ ကျန်ခဲ့ရင် နှမျောစရာပဲ လေ၊ အလဟဿဖြစ်သွားတာထက်စာရင် ဦးလေးရသင့်တာရသွားတော့ နင် ကူညီတာ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဟာ”

နီနီနွယ်စကားက စန္ဒီ့၏ချီတုံချတုံအတွေးများကို ပြတ်သွားစေသည်။ တကယ်တော့လည်း သူမသည် ဤအိမ်ကြီးထဲမှ ပဟေဠိ ဆန်သောအဖြစ်များကို တိတိကျကျသိလိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဤအိမ်ထဲကိုမဖြစ်မနေဝင်ရောက်စုံစမ်းဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီး

ဖြစ်သည်။ ယခုလို ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားဖိတ်ခေါ်ကာ အကူအညီတောင်းနေခြင်းသည် အိမ်ထဲသို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ဝင်ထွက်ပြီး လေ့လာစုံစမ်းနိုင်ဖို့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စန္ဒီအနေနဲ့ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာပေါ့ဦး၊ အမွေပစ္စည်းတွေ ဦးလက်ထဲရောက်လာတဲ့အထိတော့ စန္ဒီ တတ်နိုင်ချင်မှတတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး စန္ဒီတတ်စွမ်းသမျှတော့ ကူညီပေးပါ့မယ်လေ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ လောလောဆယ် ဦးခင်မောင်ထွေးရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ တယ်ဆိုတာတော့ လေ့လာသွားပါဦးလေ”

“စန္ဒီက အခုချက်ချင်း အပေါ်ကိုတက်ကြည့်ရမှာလား ဦး”

“ဒီအချိန်ဆို အဘိုးကြီးအိပ်ပျော်နေပါပြီ၊ စန္ဒီစံက ဘေးကနေ အကဲခတ်ရုံပါပဲ၊ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောတဲ့အခါကျ စိမ်းမနေအောင် ဦးခင်မောင်ထွေးကို ကြည့်ထားစေချင်တာပါ၊ သူ့အိပ်ပျော်နေရင် သူ့ကုတင်ဘေးက ရပ်ကြည့်ရုံ ပါပဲစန္ဒီစံ”

+ + + + + + + +

စန္ဒီနှင့်ဦးဇော်ထူးအောင်တို့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့ကြသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်ဦးဆောင်သွားရာနောက်သို့ စန္ဒီက နောက်မှ လိုက်ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စန္ဒီသည် အောက်ထပ်ညောင်ခန်းမှာ ထိုင်ကျန်ရစ်သော မျိုးမြတ်သော်နှင့် သီသီတို့ညီအစ်မကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လှေကားပေါ်မှ အောက်ထပ်သို့မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက စန္ဒီအတွက် ရင်းနှီးပြီးသားလိုဖြစ်နေသည်။ ဤလှေကားကြီးမှ အကြိမ်ကြိမ် တက်ခဲ့ဆင်းခဲ့ဖူးသယောင်...။

အပေါ်ထပ်ကိုရောက်တော့ ဦးဇော်ထူးအောင်က လှေကားထိပ်မှ ညာဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

စန္ဒီသည် လှေကား၏ဘယ်ဖက်မှအခန်းဆီသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခန်းကို စန္ဒီချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်လေသည်။ သူမ အမြင်ပေါက်စဉ်က နှစ်ညဆက်တိုက် မြင်ခဲ့ရသောအခန်းဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဦးဇော်ထူးအောင်စာရေးနေသည်ကို စန္ဒီမြင်တွေ့ခဲ့ရ ဖူးပေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီကို လှေကားညာဖက်ခြမ်းစင်္ကြံအတိုင်း ခေါ်သွားကာ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့အရောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးက ပွင့်လျှက်ရှိလေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က အခန်းထဲသို့လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

အခန်းထဲ၌ ကုတင်တစ်လုံးပေါ်ဝယ် လူမမာအဘိုးအိုတစ်ဦး လဲလျောင်းနေပေသည်။ ကုတင်ဘေးတွင် လူတစ်ယောက်က လူနာထိုင်စောင့်ရင်း ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်လျက်ရှိ၏။ ထိုလူကို စန္ဒီချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။ အမြင်ပေါက်စဉ်က မီးဖိုခန်း ထဲတွင် ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်နေသူ၊ မန္တလေးအရောက်တွင်လည်း ဤအိမ်ကြီးရှေ့မှဖြတ်သွားစဉ် စန္ဒီကို တအံ့တဩငေးမောကြည့် နေသူဖြစ်ပါသည်။ ခြေတစ်ဖက်မသန်သောသူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခြေတစ်ဖက်မသန်သူက အခန်းဝကိုလှမ်းကြည့်ကာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့်အတူ စန္ဒီကို အမြင်တွင် အံ့ဩဟန်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ထိုသူ့ကို နှုတ်ခမ်းကိုလက်ညှိုးဖြင့်တော့ ပြပြီး တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“ကုတင်ပေါ်ကအဘိုးကြီးဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးပဲ စန္ဒီစံ”

“အို... မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာ- ဘာပြောလိုက်တယ် စန္ဒီစံ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အလန့်တကြားလှည့်မေးလိုက်သည်။

စန္ဒီကိုယ်တိုင်လည်း သူမနှုတ်မှထွက်သွားသောစကားအတွက် အံ့ဩသွားမိသည်။ ကုတင်ပေါ်မှလူမမာအဘိုးအိုကို ဦးခင်မောင် ထွေး မဟုတ်ပါလို့ ဘာကြောင့်ပြောလိုက်မိပါလိမ့်။

“ဟင်... စန္ဒီစံ၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“အို... မသိပါဘူးဦးရယ်၊ စန္ဒီလည်းစိတ်တွေထွေပြီး ဘာတွေ ပြောမိမှန်းမသိပါဘူး၊ စန္ဒီတောင်းပန်ပါတယ်ဦး”

“အင်း... မင်းပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက အထူးအဆန်းချည်းပဲ၊ မင်းဟာ ဒီအိမ်နဲ့တစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နေတဲ့သူများ ဖြစ်နေမလားကွယ်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဦး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်”

ခြေတစ်ဖက်မသန်သူက စန္ဒီတို့အနားသို့လျှောက်လာလေသည်။

“ဆရာ... သူ့ကိုဆရာတွေ့နေပြီနော်၊ ဆရာ ဒီနေ့မှရန်ကုန်က ပြန်ရောက်လို့ ကျွန်တော်မပြောရသေးတာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့တာ နှစ်ရက်ရှိပြီဆရာ၊ သူက ပန်းချီကားထဲက မြန်းဆီနဲ့တစ်ထေရာထဲပဲ နော်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုပုချို၊ စကားတိုးတိုးပြောလေ၊ ဦးလေးနီးသွားဦးမယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သတိပေးလိုက်သည်။

“စန္ဒီစံ၊ သူက ကိုပုချိုတဲ့၊ ဦးလေးကိုပြုစုဖို့ သူ့ကိုပဲတာဝန်ပေးထားရတယ်၊ ကိုပုချို၊ ဒီမိန်းကလေးက စန္ဒီစံတဲ့ ရန်ကုန်က”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ကိုပုချိုဆိုသူနှင့် စန္ဒီကိုမိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ- ကိုပုချို၊ ဦးလေးနားမှာပဲ နေခဲနော်၊ စန္ဒီစံ... ဦးတို့ အောက်ကိုဆင်းကြစို့”

+ + + + + + + + +

(၇)

စန္ဒီစံစိတ်များထွေပြားနေသည်။ အိပ်လို့မပျော်နိုင်အောင်ပင် အတွေးများက ယောက်ယက်ခတ်ရှုပ်ထွေးနေပေ၏။

သီသီနှင့်နီနီညီအစ်မကတော့ တစ်ဖက်ကုတင်တွင် အိပ်မောကျနေပေပြီ။

စန္ဒီသည် ယနေ့ညဦးပိုင်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်များရှုပ်ထွေးနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ စန္ဒီမန္တလေးသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းမှာ အမြင်ပေါက်စဉ်ကမြင်ခဲ့ရသောအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စား၍ လေ့လာနိုင်အောင် လိုက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဒီရောက် တော့... ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုရှုပ်ထွေးသောအဖြစ်များကို တွေ့နေရသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှပန်းချီကားကြီးထဲက မိန်းကလေးကို “မြန်းဆီ” ဟူ၍ သိလာခဲ့ရသည်။ မြန်းဆီသည် ပျောက်ဆုံးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်မှာ အနှစ်၂၀ကျော်ကြာပြီဖြစ်၍ မြန်းဆီသည် ယခုရှိလျှင် အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိမည်တဲ့။

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီကို မြန်းဆီသမီးဖြစ်သယောင်၊ မြန်းဆီဝင်စားသယောင် ပြောဆိုတော့ စန္ဒီစိတ်ရှုပ်ထွေးရပြန်သည်။

ပြီးတော့... အမြင်ပေါက်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသော အချုပ်ခံထားရသည့် မျိုးမြတ်သော်နှင့်လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံဆည်းရ သည်။ ပြီးတော့... ထိုမျိုးမြတ်သော်သည် တစ်ချိန်က မြန်းဆီ၏ချစ်သူ ကိုမင်းထိုက်ဆိုသူနှင့် တူနေပြန်ပါသတဲ့။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း မျိုးမြတ်သော်နှင့်ဆိုင်ကယ်အတူစီးစဉ်က တစ်ချိန်တုန်းက စက်ဘီးအတူစီးခဲ့သည်မြင်ကွင်းများကို ပြန်မြင် ယောင်မိပြန်သည်။ မျိုးမြတ်သော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့ပင် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့လေ၏။ လမ်း၌ ဆိုင်ကယ် ယိမ်းယိုင်သွားစဉ်ကလည်း စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်ကို “ကိုထိုက်” ဟု ယောင်၍ခေါ်လိုက်မိသေးသည်။

အိမ်ကြီးထဲအရောက်တွင် မြန်းဆီ၏ပန်းချီကားကြီးကို အမြင်၌ ကိုယ်တိုင် စံပြုထိုင်၍ ပန်းချီဆွဲခံခဲ့သယောင် ထင်မြင်မိပြန် သည်။

စန္ဒီဟာ တကယ်ပဲ မြန်းဆီဝင်စားသူဖြစ်နေလေသလား။ မည်သို့မည်ပုံ ဝင်စားခဲ့ပါသလဲ။ မြန်းဆီနှင့်စန္ဒီသည် တစ်နေရာ တွင် ဆက်စပ်မှုတစ်ခုခုရှိနေလေသလား။

အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်တွင် မြန်းဆီ၏ဖခင် ဦးခင်မောင်ထွေးအား မြင်လိုက်သည်၌... သူမနှုတ်မှ “ဒါ... ဦးခင်မောင်ထွေး မဟုတ်ဖူး” ဟု ယောင်၍ပြောမိသေးသည်။ နှုတ်မှအလိုအလျောက်ထွက်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်သူမ စန္ဒီနားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိဂုံးအဆုံးသတ်ချိန်တွင် ဤပဟေဠိများ၏အဖြေကို တိကျစွာ သိရပါလိမ့်မည်။ ကံကြမ္မာကိုယ်က သူမကို ဤနေရာသို့ရောက်အောင် ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

+ + + + + + + + +

(၈)

နောက်တစ်နေ့သည် သီသီသွယ်နှင့်မျိုးမြတ်သော်တို့ အားလပ်ခွင့်ရသောရက်ဖြစ်နေသည်။ ပုဂံသို့သင်္ဘောနှင့်တစ်ခေါက်လိုက်ပြီး တိုင်း နောက်တစ်ရက်ကို အနားယူခွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

နီနီနွယ်တစ်ယောက်သာ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ကုမ္ပဏီသို့ထွက်သွားခဲ့သည်။ စန္ဒီကို မျိုးမြတ်သော်က သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လာကြို လေ၏။

အိမ်ကြီးဆီသို့သွားရန် မနေ့ကကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“စန္ဒီက မန္တလေးကိုတစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးသေးဘူးဆိုတော့ ဘုရားကြီးတို့၊ မန္တလေးတောင်တို့ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ပို့ လိုက်နော် ကိုမျိုး”

သီသီသွယ်က အဆောင်မှထွက်ခါနီးတွင် မှာလိုက်သည်။

စန္ဒီသည် မျိုးမြတ်သော်၏ဆိုင်ကယ်နှင့် ဦးဇော်ထူးအောင်ရှိရာ အိမ်ကြီးဆီသို့လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

+ + + + + + + + +

ဦးဇော်ထူးအောင်က သူတို့ကို အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေပေသည်။

“အဘိုးကြီးတော့ အိပ်ရာခိုးနေပြီ၊ အခုပဲ... ကိုပုချိုဆေးတိုက်ထားလို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေတယ် စန္ဒီစံ၊ ဦးတို့ တစ်ခါတည်းဝင်တွေ့ကြမယ်လေ၊ စန္ဒီစံ သူနဲ့တွေ့ရင်ပြောရမယ့်စကားတွေကို စီစဉ်ပြီးပလား”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဦးခင်မောင်ထွေးကို မြန်းဆီသိမ်းမိအနေနဲ့အယောင်ဆောင်ပြီး တွေ့ရမှာနော်၊ ဖြစ်ပါ့မလားဦးရယ်”

“ဦးတို့ ညကညှိနှိုင်းထားပြီးပြီလေ၊ စန္ဒီစံရဲ့ရုပ်ရည်နဲ့အသက်အရွယ်က မြန်းဆီသိမ်းမိလို့ ပြောရင် ယုံလောက်စရာဖြစ်နေ တယ်လေ၊ အဘိုးကြီးဆီက ကွယ်ဝှက်ထားတာတွေရှိရင် ထွက်လာအောင် ဦးကို ကူညီပါမိန်းကလေး”

“သေခါနီးလူအိုကြီးတစ်ယောက်ကို လိမ်ညာရမှာ စိတ်မလုံလို့ပါဦး”

“ဒီလိုရှိပါတယ်စန္ဒီစံ၊ ဦးခင်မောင်ထွေးရဲ့ရောဂါဟာ ကျွမ်းနေပါပြီ၊ ကုသပေးနေတဲ့ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီလို့မှတ်ချက်ချပြီး လက်လျှော့လိုက်ပါပြီစန္ဒီစံ၊ ဒီတော့... သူ့မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားတာရှိရင် မသေခင် သိအောင်လုပ်ထားဖို့လိုတယ်လေ၊ စန္ဒီကိုတော့ သူ့မြေးအနေနဲ့လက်ခံခဲ့ရင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရလို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး၊ စန္ဒီဒါမျိုးတစ်ခါမှမလုပ်ဖူးလို့ စိုးရိမ်မိတာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... စန္ဒီ ဦးကိုကူညီမှာပါဦး”

“ဒါဖြင့်... အပေါ်ကိုတက်ကြစို့စန္ဒီ”

မျိုးမြတ်သော်ကို ညှဉ်ခန်းထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့ကာ စန္ဒီနှင့်ဦးဇော်ထူးအောင်တို့ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ကြလေ၏။

စန္ဒီသည် လှေကားကြီးအတိုင်းတက်လာရာမှ ညှဉ်ခန်းထဲသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ကြည့်လိုက်ရာ မြန်းဆီပုံ ပန်းချီကားကြီးကို အပေါ်စီးမှ မြင်လိုက်ရလေသည်။ မြင်ကွင်းက စန္ဒီအတွက် ရင်းနှီးနေသောမြင်ကွင်းမျိုးဖြစ်နေသည်။ ငါဟာ ဒီအိမ်ထဲကို အခုမှ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါက ဒီအိမ်မှာ အိမ်သားတစ်ဦးအနေနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ငါဟာ မြန်းဆီများလား။

+ + + + + + + + +

စန္ဒီသည် ဦးဇော်ထူးအောင်နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်ထွေး၏အခန်းရှေ့အရောက်တွင် ဦးဇော်ထူးအောင်က အခန်းတခါးကို ဟ၍ အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်၏။

“အဘိုးကြီး မှိန်းနေတယ်စန္ဒီစံ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

စန္ဒီသည် အခန်းထဲတွင် ကုတင်ပေါ်၌မှိန်းနေသော ဦးခင်မောင်ထွေးကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲ၌ဝေဝေထီထီဖြစ်သွားပြန်သည်။ သေခါနီး လူမမာကြီးကို ငါ လိမ်ပြောသင့်သလား။ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြှန်းဆီသမီးပါလို့လိမ်ညာပြောခြင်းအားဖြင့် စန္ဒီအတွက် ဘာမှ အကျိုးထူးလာမည်မဟုတ်ချေ။ ပျောက်ဆုံးနေသောရတနာများနေရာကို သိလိုက်ရပါကလည်း အကျိုးရှိမည်သူက ဦးဇော်ထူးအောင်သာ ဖြစ်လေသည်။

စန္ဒီသည် တွေးရင်းမှ စိတ်တစ်မျိုးပြောင်းသွားရလေ၏။

“ဒီမယ်ဦး၊ ဦးခင်မောင်ထွေးကို စန္ဒီဖာသာ တစ်ယောက်တည်း ဝင်တွေ့ပါရစေ”

စန္ဒီက ဦးဇော်ထူးအောင်ကို အရေးဆိုလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲစန္ဒီစံ”

“ဦးနဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့က ပထွေးနဲ့မယားပါသားဆိုတော့ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိခဲ့ရင် ဦးရှေ့မှာဖွင့်ပြောပါမလား။ စန္ဒီ တစ်ယောက်တည်းတွေ့ပြီး စန္ဒီကိုယ်စန္ဒီ မြှန်းဆီသမီးအဖြစ်မိတ်ဆက်တာက ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါလည်းဟုတ်တယ်၊ ဦးပါလာရင် ဦး စီစဉ်တာကို ရိပ်မိနေဦးမယ်၊ စန္ဒီစံကသာ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတဲ့ မြှန်းဆီသမီးအဖြစ်နဲ့ ဝင်တွေ့ပါလေ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါဖြင့်... ဦး အောက်ထပ်ကပဲစောင့်နေ တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး”

“အောင်မြင်ပါစေကွယ်”

+ + + + + + + + +

စန္ဒီသည် ဦးခင်မောင်ထွေးလဲလျောင်းနေသည့်ကုတင်ဘေးသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာလျှောက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးမှာ အသက်မှန်မှန် ရှုရင်း မျက်လုံးမှိတ်၍ မှိန်းနေပေသည်။

စန္ဒီက ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုသူ အဘိုးကြီး၏ရုပ်သွင်ကို သေချာကြည့်လိုက်လေသည်။ ရောဂါဘယကြောင့် ပိန်ချိုးနေသည့် အဘိုးကြီးမှာ အရိုးပေါ်အရေတင်သာ ရှိပါတော့သည်။ ပါးရိုးနားရိုးများချောင်ကျနေသည်။

စန္ဒီက ကုတင်ဘေးသို့တိုးကပ်သွားကာ ဦးခင်မောင်ထွေးအား တိုးတိတ်ညှင်သာစွာအသံပြုလိုက်သည်။

“ဘဘ”

ဘဘဆိုသည်အသုံးအနှုန်းက နှုတ်မှအလိုအလျောက်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီအသံကြောင့် အဘိုးကြီးက မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘဘ”

ဦးခင်မောင်ထွေးသည် စန္ဒီကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘဘ၊ သမီး... သမီးဟာ...”

စန္ဒီသည် သူမကိုယ်သူမ မြှန်းဆီသမီးပါလို့လိမ်ညာပြောရမှာကို နှုတ်မှရုတ်တရက်ထွက်မရပဲဖြစ်နေသည်။

“မြနှင်းဆီ၊ သမီး၊ သမီးလေးပြန်လာပြီ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... မြနှင်းဆီရဲ့...”

“သမီး၊ သမီး၊ ဘဘသမီးလေးမြနှင်းဆီ၊ သမီးမသေဘူးနော်၊ သမီးပြန်လာတယ်”

စန္ဒီသည် အံ့ဩမှုဖြင့် နှုတ်ဆိုတ်သွားရလေ၏။ သတိချွတ်ယွင်းနေသော လူနာအဘိုးကြီးသည် စန္ဒီကို မြန်းဆီအဖြစ်နှင့် အသိအမှတ်ပြုလက်ခံနေခြင်းပါလား။

စန္ဒီက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်းဆီသမီးအဖြစ် လိမ်ညာရကောင်းနိုး၊ အဘိုးကြီးအထင်အမြင်အတိုင်း ငြိမ်နေရကောင်းနိုးဖြင့် အကဲခတ်နေမိလေသည်။

“ဘဘကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဘဘမှားပါတယ်၊ ဘဘကိုခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

“အို...”

ဦးခင်မောင်ထွေးသည် ငိုနေပါပကော။ မျက်ရည်များကျကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည့်အဘိုးကြီးကို အသိဉာဏ်မမှန်ကန်တော့သော လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် စန္ဒီနားလည်လိုက်သည်။

“ဘဘ၊ ဘဘ၊ ဘာလို့ငိုရတာလဲဟင်၊ သမီးပြန်လာပြီလေ၊ သမီးမြန်းဆီပြန်လာပါပြီဘဘ၊ သမီးပြန်လာတာကို ဘဘ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“သမီး၊ သမီးလေး”

ဦးခင်မောင်ထွေးက သူ၏လက်တစ်ဖက်ကို အားတင်းမြှောက်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

စန္ဒီသည် ကုတင်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့ဘဘရယ်”

“သမီး၊ သမီးခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ဘဘမငိုပါဘူး၊ သမီး ဘဘကိုခွင့်လွှတ်မှာလားဟင်”

စန္ဒီက ဦးခင်မောင်ထွေးကမ်းပေးသောလက်ကို လှမ်းယူဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင်... စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ဦးနှောက်ထဲအထိပင် ထုံကျင်သွားကာ စန္ဒီဦးနှောက်ထဲသို့ အသိအသစ်များ စိမ့်၍ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

စန္ဒီသည် ဦးခင်မောင်ထွေးမျက်နှာကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဦးခင်မောင်ထွေးက မျက်ရည်တွေတွေကျကာ ငိုရှိုက်နေဆဲ...

“ဘဘ၊ ဘဘ၊ ဘဘဟာ...”

“ဘဘကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားသမီးလေး၊ ဘဘလည်း သေခါနီးပါပြီကွယ်”

“ဪ... ဘဘရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဘဘရယ်”

“ဘဘ... မောင်ဇော်ထူးကိုကြောက်တယ်၊ မောင်ဇော်ထူး ဒါတွေသိသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ... သူ...”

“တော်ပါတော့ဘဘ၊ ဘဘသိပ်မောနေပါပြီ”

“မောင်ဇော်ထူးကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးဘဘရယ်၊ သမီးကတိပေးပါတယ်”

“သာဓု... သာဓုကွယ်... သာဓုပါကွယ်...”

ဦးခင်မောင်ထွေးက စကားများများပြောလိုက်ရ၍ မောသွားပြီး ပြန်မိန်းနေသည်။

စန္ဒီသည် ဦးခင်မောင်ထွေးလက်ကို ရင်ပတ်ပေါ်အသာအယာ တင်ပေးခဲ့ကာ အခန်းထဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာထွက်လာခဲ့၏။

အခန်းဝအရောက်တွင် ဦးခင်မောင်ထွေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူနာကြီးကား စန္ဒီကို မြန်းဆီအဖြစ် ယုံကြည်နေပေသည်။ လူနာကြီးသည် စန္ဒီ၏အသက်အရွယ်ကို ချိန်ထိုးပြီးစဉ်းစားတတ်သော အသိတရားပင်မရှိတော့ချေ။ တကယ်တော့... မြန်းဆီအစစ်သာဆိုလျှင် ယခုအချိန်တွင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိရမည်မဟုတ်ပါလား။ ဦးခင်မောင်ထွေးက မြန်းဆီအိမ်မှပျောက်သွားစဉ်က အသက်အရွယ်အတိုင်း စန္ဒီကိုမြင်လိုက်သည်တွင် မြန်းဆီဟုပင်ထင်မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ့မှာ မြန်းဆီသည် ယခုအချိန်၌အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီဆိုသည် ဆင်ခြင်အသိတရား မရှိပါလေတော့။

စန္ဒီအနေဖြင့်လည်း ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုသောလူနာကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် အကြောင်းအရာအသစ်များကို သိရှိမှတ်မိ လာရလေပြီ။ လူနာအဘိုးကြီး၏လက်ကိုထိတွေ့ကိုင်တွယ်လိုက်ချိန်မှစကာ ဤအိမ်ကြီးတွင် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်များကို အလိုလို သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေ၏။

စန္ဒီသည် အတိတ်ဘဝက ဤအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်အသက်ရှင်ခဲ့သော မြန်းဆီဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်နားလည်သိရှိလိုက် ရပြီ။ မြန်းဆီ၏ဘဝတစ်ခုလုံးကို မှတ်မိသိရှိခြင်း မရှိသေးပါသော်လည်း ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေထိုင်ခဲ့သည်များကို မှတ်မိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူနာအဘိုးကြီးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အဘိုးကြီးလက်ကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့လိုက်ရ၍ သိလာရခြင်းလည်းဖြစ်လေ သည်။

စန္ဒီ၏အာရုံထဲဝယ် မြန်းဆီဘဝက ရတနာများဝှက်ထားခဲ့သည့်နေရာကိုလည်း မှတ်မိသိရှိလိုက်ပေပြီ။

တကယ်တော့... ငါဟာ မြန်းဆီဝင်စားတဲ့ လူဝင်စားတစ်ယောက်ပါလား။

သို့သော်... ဒါတွေကို ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုပြောပြလို့မဖြစ်သေးပေ။ စန္ဒီ ဘာဘာကိုကတိပေးလိုက်ပြီးပြီ။ ပေးထားသောကတိကို စန္ဒီ တည်ရပါမည်။

ပြီးတော့... စန္ဒီကိုယ်တိုင်လည်း အတိတ်ဘဝကအကြောင်းများကို ဒါ့ထက်ပိုသိအောင်စုံစမ်းရပါဦးမည်။

စန္ဒီသည် အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့၏။

စန္ဒီဟာ မြန်းဆီဝင်စားတဲ့လူဝင်စားမလေးဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုရော... ရတနာတွေသိမ်းဆည်းထားတဲ့နေရာကိုပါ... ဦးဇော်ထူး အောင်ကို ပြောလို့မဖြစ်သေးပေ။

စန္ဒီက အမြဲတမ်းမြို့သိပ်ထားမည်တော့မဟုတ်ပါ။ ဦးခင်မောင်ထွေးကွယ်လွန်သွားလျှင်တော့ အဖြစ်မှန်များကိုဖွင့်ပြောမည်ဖြစ်ပါ သည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်အနေနှင့် ရတနာများရရှိဖို့အတွက် ဦးခင်မောင်ထွေး သေချိန်အထိတော့ စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

စန္ဒီသည် အပေါ်ထပ်မှဖြည်းညှင်းစွာဆင်းလာခဲ့သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့်မျိုးမြတ်သော်တို့က စန္ဒီကိုမော်ကြည့်နေကြသည်။

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လားစန္ဒီစံ”

အောက်ကိုရောက်သည်နှင့် ဦးဇော်ထူးအောင်က မေးလိုက်လေသည်။

“ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ သတိပုံမှန်မရှိတော့တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်ဦး”

စန္ဒီက အပေါ်ထပ်တွင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသောအတွေ့အကြုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“စန္ဒီက ကိုယ်ကိုယ် ကြိုက်သလို မြန်းဆီရဲ့သမီးပါလို့ ညာမပြောလိုက်ရပါဘူးဦးလေးရယ်၊ ဦးခင်မောင်ထွေးက စန္ဒီကိုမြင်တာနဲ့ သမီးလေး မြန်းဆီဆိုပြီး စန္ဒီကို မြန်းဆီအမှတ်နဲ့ဆက်ဆံလိုက်ပါတယ်”

စန္ဒီပြောနေသောစကားများမှာ ဤအထိ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိသာပါတယ်ဦး၊ သူ့ဆီက ရတနာ တွေ ထားတဲ့နေရာကို မေးဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ မေးရင်လည်း ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကို မြန်းဆီကိုယ်တိုင်သိနေတာ ဆိုတော့ စန္ဒီက မြန်းဆီအနေနဲ့ ဒီမေးခွန်းကိုမေးလို့ ဘယ်သဘာဝကျပါတော့မလဲ ဦးရယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချလိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့်... ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ စန္ဒီကို မြန်းဆီအနေနဲ့ လက်ခံနေပြီပဲဦးရယ်၊ သမီး ဒီအိမ်ကိုနေတိုင်းလာပြီး ဦးခင်မောင်ထွေးကိုပြုစုရင်းက သူမနေတာတွေ ပြန်မှတ်မိလာအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ဦး”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒီလောက်ထိ ကူညီတာ စန္ဒီစုံကို ဦး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ စန္ဒီစုံပြောသလို ဆက်ပြီးကြိုးစားပေး ပါဦးလို့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အင်း... ပြောသာပြောရတယ်၊ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ နေရဖို့ သိပ်မမြင်တော့ဘူး၊ သူမသေခင် အချိန်တိုတို လေးအတွင်းမှာပဲ ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့လေ”

+ + + + + + + + +

(၉)

ဦးဇော်ထူးအောင်အိမ်မှအပြန်တွင် မျိုးမြတ်သော်က စန္ဒီကို မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးနှင့် မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့လိုက်ပို့ပေးပါ သည်။

စန္ဒီသည် ဆိုင်ကယ်နောက်မှထိုင်လိုက်ရင်း ယခင်က... ခုလိုပဲ မျိုးမြတ်သော်နှင့်အတူသွားလာခဲ့ဖူးသယောင် ထင်လာမိပြန် သည်။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးထဲကိုရောက်ခါစက ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ချိန်ကနေထိုင်ခဲ့ဖူးသယောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ ယနေ့တော့ ဦးခင် မောင်ထွေးဆိုသော လူနာအဘိုးကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မိမိသည် မြန်းဆီဘဝမှလာသူဖြစ်ကြောင်း အသေအချာသိလိုက်ရ ပါပြီ။ သို့သော် ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှပြောလို့မဖြစ်သေး။ ဘာကို ကတိပေးထားသည်မဟုတ်ပါလား။

စန္ဒီသည် တစ်ချိန်က မြန်းဆီဖြစ်ခဲ့တာကို မှတ်မိလာသော်လည်း အလုံးစုံမှတ်မိတာတော့မဟုတ်သေးပါ။ အိမ်ကြီးထဲတွင် နေထိုင်လျှပ်ရှားခဲ့တာတွေကိုသာ ခပ်ရေးရေးပြန်မြင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခုလို မျိုးမြတ်သော်နှင့်အတူသွားလာရပြန်တော့ မျိုးမြတ်သော်ကိုလည်း ယခင်ဘဝကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလိုမျိုးခံစား ရပြန်၏။

ဘုရားကြီးအရောက်တွင် မျိုးမြတ်သော်က စန္ဒီခံစားရသလို သူလည်းခံစားရကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ စန္ဒီခုလိုပဲ တစ်ချိန်ကလည်း သွားကြလာကြဖူးတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာထင်မိတယ်စန္ဒီ၊ စန္ဒီရော... ဘယ်လိုခံစားရလဲဟင်”

“စန္ဒီမပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ စန္ဒီစိတ်ထဲမှာ ဇေဝေဝေပဲကိုမျိုးမြတ်သော်”

“ကျွန်တော့်ကို သိသိတို့ခေါ်သလို ကိုမျိုးလို့ပဲခေါ်ပါလေ၊ ကျွန်တော်တော့... မနေ့က စန္ဒီပါးစပ်က ကျွန်တော့်ကို ‘ကိုထိုက်’ လို့ ယောင်ခေါ်လိုက်တာကိုပြန်တွေးပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ အရင်ဘဝတစ်ခုက ဆက်စပ်မှုများရှိနေမလားလို့ တွေးမိတယ်စန္ဒီရယ်”

“အို...”

“ကျွန်တော်တွေတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတလော... ကျွန်တော်ရော စန္ဒီရော တွေ့ကြုံရတာတွေက အဆန်းတ ကြယ်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဦးဇော်ထူးအောင်က ကိုမင်းထိုက်နဲ့တူလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းခဲ့တယ်၊ ခုတစ်ခါ... ဦးဇော်ထူး အောင်ရှာနေတဲ့သူညီမမြန်းဆီက စန္ဒီနဲ့တူနေပြန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဦးဇော်ထူးအောင် အလိုရှိတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ လူတူတွေဖြစ်နေကြတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့စန္ဒီ ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုအကြောင်းပြုပြီး လာဆုံကြတာကရော ဆန်းမနေဘူးလားဟင်”

“ဆန်းတာကတော့ အမှန်ပါပဲကိုမျိုး၊ စန္ဒီဆိုရင် ရန်ကုန်ကနေပြီး မန္တလေးကအိမ်ကြီးမှာဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင်ခဲ့ရသေးတာမဟုတ်လား၊ အဲဒီကတည်းက ဒါဟာ သာမန်တဲ့ထူးခြားတဲ့ စုပါချရယ်ဖြစ်ရပ်မျိုးဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်... အခုအချိန်မှာ အဖြေကိုစဉ်းစားလို့မရသေးတော့ စန္ဒီတို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ”

“စန္ဒီ...”

“ရှင်...”

“ကိုမင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီဟာ အရင်ဘဝက ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြန်းဆီ ကိုမင်းထိုက်နောက်ကိုလိုက်သွားကတည်းက ခုချိန်ထိပျောက်ဆုံးနေတယ်ပြောတာပဲ၊ ချစ်သူတွေ မို့သာ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာပေါ့ကိုမျိုးရယ်”

“တကယ်လို့များ... ကျွန်တော်ဟာ အရင်ဘဝက ကိုမင်းထိုက်ဖြစ်ပြီး... စန္ဒီက အရင်ဘဝက မြန်းဆီဖြစ်နေခဲ့ရင်ကော၊ ကျွန်တော့်ကို အရင်ဘဝကလို သဘောထားနိုင်ဦးမှာလားဟင်”

“ကိုမျိုးက စန္ဒီကိုရည်းစားစကားပြောနေတာလား၊ စန္ဒီနဲ့ကိုမျိုး မနေ့ကမှတွေ့ကြတာပါ”

“မနေ့ကမှတွေ့ကြတာမဟုတ်ပါဘူးစန္ဒီရယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလကတည်းက စန္ဒီကလည်း ကိုယ့်ကိုမြင်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ကလည်းစန္ဒီကို မြင်ခဲ့တယ်လေ၊ လူချင်းသာ အကောင်အထည်နဲ့ ခုမှဆုံဖူးရတာပါ”

“အို...”

“တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်နဲ့စန္ဒီဟာ ကိုမင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီ ဝင်စားသူတွေဖြစ်ခဲ့ရင် အရင်ဘဝကတည်းက တွေ့ခဲ့ကြတာဖြစ်နေတယ်လေ၊ တွေ့ရုံတင်မကဘူး၊ အရင်ဘဝကတည်းက ချစ်သူတွေပါစန္ဒီရယ်”

“တော်ပါတော့ကိုမျိုးရယ်၊ စန္ဒီစိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ စန္ဒီ ဒါတွေမစဉ်းစားပါရစေနဲ့၊ စန္ဒီတို့အတွက် ဒီကိစ္စဟာ အချိန်တွေစောပါသေးတယ်လေ”

ဘုရားကြီးမှထွက်ခဲ့ပြီး မန္တလေးတောင်ပေါ်အရောက်မှာတော့ နှစ်ဦးစလုံး ပြိုင်တူသတိရလိုက်သည့်အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

မျိုးမြတ်သော်က ဆိုင်ကယ်ကို အတက်လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်ထိမောင်းတက်ခဲ့သည်။ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ဓာတ်လှေကားဖြင့်တစ်ဆင့် တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြ၏။

နှစ်ဦးစလုံးပြိုင်တူသတိရလိုက်သောအဖြစ်မှာ မြွေကြီးနှစ်ကောင် ရှေ့အရောက်တွင် ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီနှင့်မျိုးမြတ်သော်သည် ပါးပြင်းထောင်နေသောမြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို မျက်နှာချင်း၍ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် ဓာတ်ပုံဆရာလူငယ်တစ်ဦးရောက်လာကာ...

“အစ်ကိုနဲ့အစ်မ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်မလားဟင်၊ ၁၅မိနစ်အမြန်ရပါတယ်၊ တောင်ပေါ်ကအဆင်းမှာ ဓာတ်ပုံဝင်ယူသွားရုံပါပဲ”

စန္ဒီသည် ဓာတ်ပုံဆရာလေး၏စကားကိုကြားလိုက်ရသည်တွင် ကြက်သီးဖြန်းကနဲထသွားလေသည်။ မျိုးမြတ်သော်ကလည်း စန္ဒီကို ဖြတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အရင်တုံးကလည်း ဒီမြွေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်စန္ဒီ၊ သတိရသလား”

စန္ဒီဘာမှပြန်မပြောပဲ မျိုးမြတ်သော်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်တွဲ၍ဓာတ်ပုံရိုက်ဖူးသည့်အဖြစ်ကို စန္ဒီကိုယ်တိုင် မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင်သတိရလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့မှာ အတူတွဲမတ်တပ်ရပ်နေသည့် ဓာတ်ပုံလေးကိုပင် မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

စန္ဒီနှင့်မျိုးမြတ်သော် စကားမပြန်ပဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေခြင်းအပေါ် ဓာတ်ပုံဆရာလေးက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သဘောတူသည်ဟုထင်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ဒီအတိုင်းရပ်နေနော်၊ ကျွန်တော်မြွေကြီးနှစ်ကောင်ခြေရင်းကနေ မြွေနှစ်ကောင်ပါ ပါအောင်ရိုက်ပေးမယ်”

ဓာတ်ပုံဆရာလေးက မြွေကြီးနှစ်ကောင်၏အမြီးဖျားဖက်ကိုပြေးကာ မြွေနှစ်ကောင်ရှေ့တွင် အတူတွဲရပ်နေသည့်စန္ဒီတို့ကို ဖြတ်ကနဲ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။

“တောင်ပေါ်ကဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဓာတ်ပုံဝင်ယူလိုက်ပါအစ်ကို၊ ပိုက်ဆံလည်း ဓာတ်ပုံယူမှရှင်းပါ”

ဓာတ်ပုံဆရာလေးက လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခုကို မျိုးမြတ်သော် လက်ထဲထည့်ရင်းပြောလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာထွက်သွားသည်နှင့် မျိုးမြတ်သော်က စန္ဒီအနားသို့တိုးကပ်လာကာ...

“စန္ဒီ၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ဖူးတာကို စန္ဒီ သတိရလားဟင်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုမျိုး”

“ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ စန္ဒီနဲ့ကျွန်တော် မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုမြင်ယောင်လာတယ်၊ အဲဒါဟာ... အရင်ဘဝကရိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ဓာတ်ပုံပဲဖြစ်ရမှာပေါ့စန္ဒီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့”

စန္ဒီက မရေမရာပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စန္ဒီရော... ကျွန်တော့်လို သတိမရမိဘူးလားဟင်”

“မရပါဘူးကိုမျိုး”

စန္ဒီပြောင်ငြင်းလိုက်သည်။ စန္ဒီအဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြှင့်ဆီဝင်စားသူဖြစ်မှန်း သိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဘေးလူတွေကို အသိပေး လို့ မဖြစ်သေးပါ။

“စန္ဒီရယ်... ကျွန်တော်တော့ စန္ဒီနဲ့ကျွန်တော်ဟာ အရင်ဘဝက မြှင့်ဆီနဲ့ကိုမင်းထိုက်တို့ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အတွေးက ပိုပိုပြီး ခိုင်လာပြီဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော့်အမေသိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ရှင်-”

“ဦးဇော်ထူးအောင်က ကျွန်တော့်ကို ကိုမင်းထိုက်နဲ့တူလို့ ဖမ်းချုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်သာ ကိုမင်းထိုက်ဝင်စားသူ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် မေမေဟာ ကိုမင်းထိုက်ကို သိကိုသိရမယ်”

“ကိုမျိုးအမေဆီ ဦးဇော်ထူးအောင်လိုက်သွားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကိုမျိုးအမေဆီက ဘာသဲလွန်စမှ မရခဲ့ဘူးဆို”

“ဒါက... မေမေ ကျွန်တော့်အတွက်စိုးရိမ်လို့ ငြင်းလိုက်တာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဦးဇော်ထူးအောင်ကလည်း လူစိမ်းဖြစ်နေ တယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် မေမေ့ကို မန္တလေးလာခဲ့ဖို့မှာလိုက်မယ်ဗျာ၊ မေမေက ဦးဇော်ထူးအောင် ပခုက္ကူကိုလာမေးကတည်းက ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူနေတာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပခုက္ကူပြန်ခဲ့ဖို့ခေါ်နေတာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်ရလို့ ဇွတ်နေနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကိုမေးကြည့်ရင်တော့ သိတန်သလောက်သိမယ်လို့ ထင်မိတယ်စန္ဒီ”

“ဒါတော့... ကိုမျိုးသဘောပါလေ၊ စန္ဒီတော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး”

မျိုးမြတ်သော်က မိခင်ကြီးဒေါ်ခင်သွယ် မန္တလေးလိုက်လာရန် ပခုက္ကူကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တောင်ပေါ်မှအဆင်းတွင် ဓာတ်ပုံဝင်ရွေးရာ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ နှစ်ယောက်စလုံးအံ့အားသင့်သွားရလေ၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါးပြင်ထောင်နေသောမြွေကြီးနှစ်ကောင်က ဓာတ်ပုံမြင်ကွင်းကိုကျောပေးထားသည်။ မြွေကြီးများနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်၍ မျိုးမြတ်သော်နှင့်စန္ဒီက မတ်တပ်ရပ်နေ၏။

“ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေတဲ့ပုံနဲ့ ထွက်လာတဲ့ပုံ တစ်ထေရာတည်းပါပဲစန္ဒီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီဓာတ်ပုံနဲ့တူတဲ့ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ရှိကိုရှိပါတယ်၊ အဲဒါဟာ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အရင်ဘဝက ရိုက်ခဲ့တဲ့ဓာတ်ပုံပဲဖြစ်ရမယ်”

မျိုးမြတ်သော်ပြောစကားကို စန္ဒီလည်း စိတ်ထဲက ထောက်ခံနေမိသည်။ စန္ဒီအတွေးထဲမှာမြင်ယောင်နေတဲ့ပုံကလည်း ယခုပုံ နှင့် တစ်ပုံထဲဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

+ + + + + + + + +

(၁၀)

နောက်နေ့များတွင်... စန္ဒီသည် ဦးဇော်ထူးအောင်၏အိမ်ကြီးတွင်သာ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။

သီသီနှင့်နီနီတို့လည်း နေ့စဉ်ရုံးတက်နေရ၍ မအားပေ။

မနက်ဆိုလျှင်... မျိုးမြတ်သော်က သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လာကြိုပေးသည်။ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးဖြင့် ထွက်လာကြပြီး အိမ်ကြီးရှေ့ အရောက်တွင် စန္ဒီကို ချထားပေးခဲ့သည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ဦးခင်မောင်ထွေးသတ်ရစေရန် စန္ဒီလာနေပေးသည်အထင်ဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွနေလေသည်။

တကယ်တော့... စန္ဒီသည် လူနာဦးခင်မောင်ထွေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းသိသည့်စကားများကို ပြောကြားနေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ စန္ဒီအသိအာရုံထဲဝယ် ရတနာများဝှက်ထားသည့်နေရာကို သိထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်... ဦးခင်မောင်ထွေးမကွယ်လွန်သေးသမျှ ဒီစကားကိုပြောလို့ မဖြစ်သေးပါ။

စန္ဒီသည် ဦးခင်မောင်ထွေးဆိုသည်လူနာအဘိုးကြီး အသေဖြောင့်ပါစေတော့ဆိုသည်သဘောဖြင့် သိသမျှကို လျှို့ဝှက်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးခင်မောင်ထွေးကား နောက်ဆုံးအချိန်ကိုရောက်နေပေပြီ။

စန္ဒီက တရားစာများကိုဖတ်ပြခြင်း၊ ပရိတ်ရွတ်ပေးခြင်းများဖြင့် ဘဝကူးကောင်းအောင် လုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ လူနာဘာဘ၏ လက်ကိုကိုင်ကာ ပရိတ်ရွတ်ပေးနေသည့်အချိန်တွင် ဘာဘသည် မျက်ရည်ဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် စန္ဒီကိုငေးကြည့်နေတတ်သည်။

“သမီးလေး မြန်းဆီ၊ ဘာဘအပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်တာ ဘာဘ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

လူနာအဘိုးကြီးကား စန္ဒီကို မြန်းဆီအဖြစ် မှတ်ယူနေဆဲ၊ ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်ပေ၏။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးဆီသို့နေ့တိုင်းလာရင်းမှ ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ယခင်ဘဝက နေထိုင်ခဲ့ပုံများကို တရားရေးပြန်မြင်လာခဲ့လေသည်။ မိခင်၊ ဖခင်တို့နှင့် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ပုံများ၊ ဦးဇော်ထူးအောင်၏ငယ်ရုပ်သွင်ကိုလည်း ပြန်မြင်လာမိသည်။ အသက်ဂုဏ်လောက် တုံးက လှေကားကြီးပေါ်ကလိမ့်ကျခဲ့သည်အဖြစ်များကိုပါ ပြန်မှတ်မိလာခဲ့ပါသည်။

သို့သော်... စန္ဒီမြင်ယောင်မှတ်မိသောအဖြစ်များသည် ယခင်မြန်းဆီဘဝ၏အလုံးစုံကိုမှတ်မိခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဤအိမ်ကြီးထဲမှာ နေထိုင်လှုပ်ရှားခဲ့ပုံများကိုသာ အလိုလိုသိရှိလာခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

စန္ဒီ၏အသိထဲတွင် ချစ်သူမောင်မင်းထိုက်နှင့်ပတ်သက်သောအဖြစ်များကို စဉ်းစားလို့မရဖြစ်နေသည်။ မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြန်းဆီ ဘယ်လိုတွေ့ဆုံ ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ဘယ်လိုသေဆုံးခဲ့သည်များကို စန္ဒီစဉ်းစားလို့မရပါ။

+ + + + + + + + +

အိမ်ကြီးသို့နေ့တိုင်းသွားရောက်သည်အတွက် ကိုပုချိုဆိုသူနှင့် ရင်းနှီးလာရသည်။ ကိုပုချိုသည် စန္ဒီအမြင်ပေါက်စဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့် ခြေတစ်ဖက်မသန်သောသူဖြစ်သည်။ ကိုပုချိုက ဤအိမ်ကြီးတွင်နေထိုင်ကာ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် ဦးခင်မောင်ထွေးအား ပြုစုသည်တာဝန်ကို ယူရသူဖြစ်ပါသည်။ အသက်၄၀နီးပါလောက်ရှိပြီ။ လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။

စန္ဒီက ကိုပုချိုထံမှ ဤအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများသိရအောင် စုံစမ်းခဲ့သော်လည်း အကြောင်းမထူးခဲ့ပါ။ ကိုပုချိုသည် မြန်းဆီဤအိမ်မှထွက်ခွာသွားပြီးနောက်ပိုင်းတွင်မှ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ သူသည် မြန်းဆီကို မမြင်ဖူးလိုက်ပါ။

ကိုပုချိုသည် ၁၈နှစ်လုံးလုံး ဦးခင်မောင်ထွေးနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ဤအိမ်ကြီး၌နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်ကို လွန်ခဲ့သောဆယ်လက စင်္ကာပူမှပြန်ရောက်မှ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မျိုးမြတ်သော်ကို ဤအိမ်ကြီးထဲတွင် ဖမ်းချုပ်ထားခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကို ကိုပုချိုမသိပါ။ ဦးဇော်ထူးအောင်တို့က ကိုပုချိုဈေးသွားချိန်အပြင်ထွက်ချိန်များတွင် မျိုးမြတ်သော်ကို အိမ်ထဲအပါသွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်အပေါင်းပါနှစ်ယောက် ဤအိမ်တွင် ဦးဇော်ထူးအောင်ရောက်လာမှ တပည့်အဖြစ်လာနေကြတာကိုတော့ ပြောပြသည်။

“နှုတ်ခမ်းမွေးခဲ့လူနာမည်က ကိုမောင်ပွားတဲ့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်တော့ ကိုပုချိုလည်း နာမည်တောင်မသိလိုက်ဘူး။ ဆရာဇော် ရန်ကုန်သွားကတည်းက သူတို့လည်း မလာတော့တာ အခုထိပါပဲ မစန္ဒီ”

ကိုပုချိုမှာ ရိုးသားလွန်းသူဖြစ်၍ သူ့ဆီက ဘာသတင်းမှ ထူးထူးခြားခြား မသိခဲ့ရပါချေ။

“မစန္ဒီကိုမြင်ခါစက ကိုပုချိုဖြင့် အရမ်းအံ့ဩသွားတာပဲ။ မြန်းဆီပုံပန်းချီကားကြီးကို ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းကမြင်နေရတော့ မျက်စိထဲစွဲနေတာကိုး။ မစန္ဒီကိုမြင်လိုက်တော့ ပန်းချီကားထဲက မြန်းဆီလို့ပဲထင်မိတယ်”

“အဲဒါကြောင့်ပဲ... ဘာက စန္ဒီကို သူ့သမီးမြန်းဆီလို့ ထင်နေတာလေ။ စန္ဒီလည်း သေခါနီးလူနာတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုပြီး မြန်းဆီအဖြစ်နဲ့ ဘာဘရေမှာ လာနေပေးနေတာပါကိုပုချို။ ဦးလေးဦးဇော်ထူးအောင်ကလည်း အကူအညီ တောင်းလို့ပါ”

ကိုပုချိုက စန္ဒီပြောသမျှကို ယုံကြည်နေရှာပေသည်။

“ခုလိုနေပေးတာ မစန္ဒီအတွက်လည်း ကုသိုလ်ရပါတယ်လေ။ အဘက သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ဘယ်မှလည်း မသွားဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး။ ကိုပုချို ဒီအိမ်မှာနေလာတဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ်လုံးလုံး အဘဆီ ဘယ်သူမှမလာဖူးဘူး။ ဆရာ ဇော်ဟာ ဆယ်ရှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ညည်းသည်ပါပဲ မစန္ဒီ”

+ + + + + + + + +

(၁၁)

ဒေါ်ခင်သွယ်ရောက်လာပြီ။

ဒေါ်ခင်သွယ်သည် မျိုးမြတ်သော်ဖုန်းဆက်မှာသောကြောင့် နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ပခုက္ကူသင်္ဘောဆိပ်မှ ထမင်းဆိုင်လေး ကို ပိတ်ကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း... ဒေါ်ခင်သွယ်သည် သားနှင့်ပတ်သက်လာသမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျလျှက်ရှိပေသည်။ မျိုးမြတ်သော်ဖုန်းဆက် ခေါ်တော့ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆိုပြီး ဇေဝဇဝါဖြစ်ရသည်။ မျိုးမြတ်သော်က လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က ဒေါ်ခင်သွယ်ထံရောက်လာသော ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုစွဲကို အစဖော်ပြီးမေးလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်သွယ်ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားသည်။

သားလေးကို တခြားသူတွေ အယုံသွင်းလိုက်မှာကို ဒေါ်ခင်သွယ်မလိုလား။ မျိုးမြတ်သော်သည် မိမိရင်နှင့်လွယ်မွေးထားသော သားလေးသာဖြစ်ပါသည်။ ဟိုလူဒီလူကြားဝင်ခြေထိုးလို့ အမေနဲ့သား စိတ်ဝမ်းကွဲရမှာကိုမလိုလားပါ။

ပခုက္ကူကိုလိုက်လာတဲ့ ဦးဇော်ထူးအောင်ဟာ ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဒေါ်ခင်သွယ်မသိပါ။ မြန်းဆီအိမ်ကိုပါဟုဆိုသော်လည်း ဟုတ် ချင်မှဟုတ်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီပြဿနာဟာ မျိုးမြတ်သော်နဲ့ဘာမှမဆိုင်၊ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ရှင်းရလင်းရလိမ့်မည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်က လိုအပ်လျှင်သက်သေပြနိုင်ရန် မျိုးမြတ်သော်၏ မွေးစာရင်းကိုယူလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့... သူမ အနှစ်နှစ် အလလသိမ်းထားခဲ့သည့် မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြန်းဆီပါသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရယ်၊ မောင် မင်းထိုက်နှင့်မြန်းဆီရဲ့လက်ထပ်စာချုပ်ရယ် ကိုပါ လိုလိုမယ်မယ် ယူဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လိုအပ်လာရင် သက်သေပြရမယ့်အထောက်အထားတွေဖြစ်ပြီး၊ ပျလို အပ်သေးရင် လျှို့ဝှက်စွာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်သိမ်းဝှက်ထားရမည်ပစ္စည်းများလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သားလေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေ။ သားလေးသံသယကင်းပါစေ။

ဒေါ်ခင်သွယ်က ဆုတောင်းမိသည်။

+ + + + + + + + +

မန္တလေးကိုရောက်သည့် ညနေမှာပင် မျိုးမြတ်သော်က မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ဒေါ်ခင်သွယ်တည်းခိုနေသည့်အိမ်သို့ခေါ်လာ ခဲ့လေသည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်သွယ်ရင်များတုန်လှုပ်သွားရလေ၏။ ဘုရား... ဘုရား ... မြန်းဆီပါလား။ မြန်းဆီနဲ့တစ်ထေရာတည်းပါလား။ ဒီကလေးမဟာ မြန်းဆီများလား၊ မဖြစ်နိုင်၊ မြန်းဆီက သေပြီပဲ။

မြနှင်းဆီသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ကပင် ဒေါ်ခင်သွယ်မျက်စိရှေ့မှာ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည် မြနှင်းဆီသမီးတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မေမေ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က သားနဲ့ကုမ္ပဏီမှာအတူလုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သီသီနွယ်နဲ့နီနီနွယ်တဲ့၊ သူကတော့ ရန်ကုန် က အလည်ရောက်နေတဲ့ သီသီတို့သူငယ်ချင်းပါမေမေ၊ သူ့နာမည်က စန္ဒီစံတဲ့”

“စန္ဒီစံ...”

ဒေါ်ခင်သွယ်က မြနှင်းဆီနှင့်တူလွန်းလှသောစန္ဒီစံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မေမေ၊ မေမေ့ဆီကိုလာတွေ့တဲ့ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုမှတ်မိလားမေမေ၊ ဦးဇော်ထူးအောင်က သားအကြောင်းကို အဓိက သိချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဇော်ထူးအောင်ရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ညီမ မြနှင်းဆီနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတဲ့လူက သားနဲ့ရုပ်ချင်းတူနေလို့ သူ့ညီမအတွက် သဲလွန်စရလိုရငြား မေမေ့ဆီလိုက်လာမေးတာပါ။ သူတကယ်တွေ့ချင်တာက မြနှင်းဆီဆိုတဲ့သူညီမပါမေမေ”

“ဒါဖြင့်... ဒီမိန်းကလေးက...”

“စန္ဒီကလည်း မြနှင်းဆီနဲ့အမှတ်မထင် ရုပ်ချင်းဆင်တူဖြစ်နေတယ်မေမေ၊ ဒါပေမယ့်... စန္ဒီဟာ မြနှင်းဆီနဲ့ဘယ်လိုမှမပတ် သက်ပါဘူး၊ မြနှင်းဆီဟာ ခုထိပျောက်ဆုံးနေဆဲပါမေမေ”

“မြနှင်းဆီပျောက်ဆုံးနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မြနှင်းဆီဟာ သေသွားရှာပါပြီ၊ သားတို့မမွေးခင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကတည်းက သူ့ခမျာ သေသွားရှာပါပြီကွယ်”

“ဟင်... မေမေက မြနှင်းဆီအကြောင်းကို သိနေတာပေါ့၊ ဟုတ်လားမေမေ”

“မြနှင်းဆီအကြောင်းလည်း သိတယ်၊ မြနှင်းဆီရဲ့ချစ်သူ မောင်မင်းထိုက်အကြောင်းလည်း သိပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့်... ဦးဇော်ထူးအောင်လာမေးတုန်းက”

“ဦးဇော်ထူးအောင်လာမေးတဲ့အချိန်အထိ မေမေဒီအကြောင်းတွေ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ ပြောပြလို့လည်း အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်လို့ မေမေဖတ်မြှုပ်ထားလိုက်တာပါ။ ခုလို မြနှင်းဆီနဲ့သိပ်တူတဲ့မိန်းကလေးကိုတွေ့ရတော့ မေမေကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြမိတယ်၊ မြနှင်းဆီတို့က သေပြီလေ၊ ဘာလို့ မြနှင်းဆီနဲ့တူတဲ့မိန်းကလေးက ရှိနေရတာလဲကွယ်”

“မေမေ၊ သားဟာလည်း မောင်မင်းထိုက်နဲ့တူတယ်ဆို၊ သားကရော... သားကရော... မေမေ့သားမှဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

ဒေါ်ခင်သွယ် ဆတ်ကနဲတုန်လှုပ်သွားသည်။ ဒေါ်ခင်သွယ် ကြောက်ရွံ့မိဆုံးအဖြစ်မှာ ထိုအဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းဟာ မောင်မင်းထိုက်ဝင်စားတဲ့ကလေးပါသား၊ မောင်မင်းထိုက်သေပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ မင်းကိုမွေးတာပါသားရယ်၊ မေမေ့မှာ သက်သေပြစရာရှိပါတယ်၊ မင်းကို မေမေ့ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တာပါ”

“မေမေရယ်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မောင်မင်းထိုက် ဝင်စားရတာလဲဟင်”

“မေမေပြောပြမယ်၊ ခုတော့ လိုအပ်လာပြီမို့ မေမေအကုန် ပြောပြရတော့မယ်၊ မပြောခင် အထောက်အထားလေးတွေကို မေမေ ပြဦးမယ်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒါတွေကို မေမေ လိုလိုမယ်မယ်ယူလာခဲ့လို့”

ဒေါ်ခင်သွယ်က သူမ၏ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်ထဲမှ အထုတ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်ဖြင့် ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ထုပ်ပိုးထားသောအထုပ်ကလေးဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ခင်သွယ်က အထုတ်ကိုဖြေလိုက်သည်။

ပထမဆုံးထွက်လာသည်က ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ။

“ဒီပုံကိုအရင်ကြည့်၊ ဒါ မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြနှင်းဆီ သမီးရည်းစားဘဝမှာတွဲရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံလေးပဲ”

ဓာတ်ပုံကိုအမြင်တွင်... မျိုးမြတ်သော်ရော၊ စန္ဒီပါ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။ ဓာတ်ပုံက မန္တလေးတောင်ပေါ်က မြေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့တွင်ရိုက်ထားသောပုံဖြစ်ပါသည်။ ပုံထဲတွင် မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီက မြေကြီးနှစ်ကောင်ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်၍

တွဲရပ်နေသည်။ ရိုက်ကူးသူက မြွေနှစ်ကောင်၏နောက်ကျောဖက်ဆီမှရိုက်ထားသောကြောင့် ပါးပြင်းထောင်နေသောမြွေကြီးများကို နောက်ဖက်မှ အမြင်ဖြင့်မြင်နေရပါသည်။

မျိုးမြတ်သော်နှင့်စန္ဒီ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်ကပင် သူတို့ရိုက်ခဲ့သောပုံမှာလည်း ယခုပုံအတိုင်း တစ်ထေရာတည်းဖြစ်ပါ၏။ ဓာတ်ပုံရူဒေဒိယူထားပုံ၊ သူတို့ရပ်နေပုံများသည် နှစ်ပုံလုံးတွင် ချွတ်စွပ်တူနေကြသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဓာတ်ပုံရိုက်စဉ်က ဒီလိုပုံမျိုးရိုက်ဖူးသောအတွေ့အကြုံကို ပြန်သတိရမိခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ဒီလိုဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ တစ်ချိန်က မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီဖြစ်ခဲ့တာ သေချာသွားပြီပေါ့။

မျိုးမြတ်သော်ကို ကိုမင်းထိုက်နှင့်ရုပ်ချင်းတူသည်ဆိုသည်မှာ ကြားရုံကြားဖူးပြီး ကိုမင်းထိုက်ပုံကို ယခုမှမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ မျိုးမြတ်သော်ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုမင်းထိုက်ပုံကို ယခုမှမြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ရုပ်ချင်းကတော့ ခွဲမရအောင်တူလှပေသည်။

“ဒီနောက်တစ်ပုံမှာတော့ မေမေရော၊ ဖေဖေပါပါတယ်။ မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြနှင်းဆီ လက်ထပ်စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးတဲ့နေ့က ရိုက်ထားတဲ့ပုံပဲ။ သူတို့ မကွေးက တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်လေ။ မေမေနဲ့ဖေဖေက နှစ်ဖက်သက်သေတွေပေါ့။”

ပထမပုံကို သိသိနှင့်နီနီဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ဒေါ်ခင်သွယ်ဆီက နောက်တစ်ပုံကိုလှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။

ဦးလှမောင်နှင့်ဒေါ်ခင်သွယ်ရယ်၊ မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီရယ် လေးယောက်သား မကွေးမြသလွန်ဘုရားကိုနောက်ခံထား၍ တန်းစီရိုက်ကူးထားသည်ပုံဖြစ်နေသည်။ ပုံထဲတွင် ဒေါ်ခင်သွယ်သည် မြနှင်းဆီတို့နှင့်အသက်ချင်းမကွာလှပဲ နုပျိုစွာရှိနေပေ၏။

“တရားရုံးမှာလက်မှတ်ထိုးအပြီးမှာ မြသလွန်ဘုရားတက်ဖူးကြရင်းက ရိုက်ခဲ့တဲ့ပုံလေ”

“မေမေ၊ မေမေက မြနှင်းဆီတို့နဲ့တော်တော်ကို ရင်းနှီးခဲ့တာပေါ့နော်”

“ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်ကွယ်၊ ရင်းနှီးလို့လည်း မြနှင်းဆီက သူတို့ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်ခုလုံးကိုတောင် မေမေတို့ဆီ အပ်ထားခဲ့တာလေ၊ ဒီမှာ”

ဒေါ်ခင်သွယ်က ဆင်တူလက်ထပ်စာချုပ်နှစ်ခုကို ထုတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

မကွေးမြို့နယ်တရားရုံးတွင် တရားသူကြီးရှေ့မှောက်၌ ကိုမင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီလက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် လက်ထပ်စာချုပ် နှစ်စောင်။ သတိုးသား၏သက်သေအဖြစ် ဦးလှမောင်က လက်မှတ်ထိုးထားကာ၊ ဒေါ်ခင်သွယ်က သတိုးသမီးသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးထားခဲ့လေသည်။ စာချုပ်ကို လွန်ခဲ့သော ၂၃နှစ်က ရက်စွဲများဖြင့် တွေ့ရပေ၏။

“သူတို့က မကွေးမှာသွားပြီး ဘာလို့လက်မှတ်ထိုးရတာလဲ မေမေ၊ စာချုပ်တွေကိုရော မေမေဆီမှာ ဘာလို့အပ်ထားရတာလဲ”

“မေမေပြောပြပါမယ်လေ၊ စာချုပ်တွေ မေမေဆီအပ်ထားတာကတော့ မြနှင်းဆီအိမ်ကလိုက်လာပြီး သူတို့ကိုခွဲခဲ့ရင် တရားဝင် လင်မယားဖြစ်နေပြီဆိုတာ စာချုပ်နဲ့သက်သေပြနိုင်အောင်ပါ။ မြနှင်းဆီအဖေက စာချုပ်ကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာစိုးလို့ မေမေဆီအပ်ထားတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မြနှင်းဆီအဖေ ဦးခင်မောင်ထွေး လိုက်လာတဲ့အချိန်မှာ စာချုပ်တွေက မေမေလက်ထဲမှာသိမ်းပြီး သားဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွယ်... မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြနှင်းဆီဟာ ကံဆိုးခဲ့ပါတယ်။ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး နောက်သုံး ရက်အကြာမှာ သူတို့ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြတယ်”

“ဗျာ- ဘယ်လိုကွယ်လွန်သွားတာလဲမေမေရယ်”

“သင်္ဘောမှောက်တာလေ၊ မုန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောမှောက်တဲ့အထဲမှာပါသွားတာပေါ့”

“အို...”

“အဖြစ်အပျက်အစအဆုံးကို မေမေပြောပြမယ်၊ ဒီလိုကွဲ့...”

+ + + + + + + + +

“မောင်မင်းထိုက်ဟာ မန္တလေးကနေ မင်းဘူးမြို့အထိ အစုန်အဆန်ခတ်မောင်းတဲ့မော်တော်လေးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မော်တော်သားလေးတစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်။ သူ့ဇာတိကတော့ မင်းဘူးမြို့လို့ပြောတယ်။ မေမေတို့နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ မိဘများမရှိတော့ဘူး။ မော်တော်သားဘဝနဲ့ ထက်အောက်စုန်ဆန်သွားရင်းက ပခုက္ကူရောက်ရင် မေမေတို့ဆိုင်မှာ ထမင်းဝင်စားနေကျမို့ ရင်းနှီးနေကြတာပေါ့ကွယ်...”

“အဲဒီတုန်းက မေမေခွဲသားဖေဖေကိုလှမောင်နဲ့က အိမ်ထောင်ကျစ၊ ထမင်းဆိုင်က မေမေမိဘများလက်ထက်ကဆိုင်ဖြစ်ပြီး မောင်နှမတွေပါဆိုင်တဲ့ မိသားစုဆိုင်ဆိုတော့ မေမေတို့လင်မယားဟာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးတစ်ခုသပ်သပ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဖူး။ ဈေးသင်္ဘောနဲ့လိုက်ပြီး ဈေးရောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ...”

“ဈေးသင်္ဘောဆိုတာ အထက်အရပ်မန္တလေးကနေ အောက်အရပ်ရန်ကုန်အထိ စုန်ဆင်းပြီး ဈေးရောင်းတဲ့သင်္ဘောပေါ့ကွယ်။ ဈေးသင်္ဘောပေါ်မှာ ဈေးသည်တွေချည်းပါတယ်။ အထက်က အောက်ကို စုန်ဆင်းသွားချိန်မှာ အထက်ကုန်တွေ တင်ရောင်းကြပြီး အောက်ကနေ အထက်ကိုပြန်ဆန်တက်လာတော့ အောက်ကုန်တွေတင်လာကြတာပေါ့ကွယ်။ ရောဝတီမြစ်ရိုးတလျှောက်မှာရှိတဲ့ ဆိပ်ကမ်းတွေအကုန်လုံးကို ကပ်ပြီးရောင်းချကြတယ်။ ဈေးသင်္ဘောလာမယ့်ရက်ကို သက်ဆိုင်ရာဆိပ်ကမ်းမှာ ကြိုကြေငြာထားရင် ဈေးဝယ်သူတွေဟာ သင်္ဘောကပ်တာနဲ့ သင်္ဘောပေါ်ရောက်လာပြီး ဈေးဝယ်ကြတာပဲ။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်ကို တက်ရောင်းစရာမလိုဘူးကွဲ့။ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ အကန့်တွေကန့်ပြီး ဆိုင်ခန်းတွေဖွဲ့ထားပြီးသား။ ဝယ်သူတွေက သင်္ဘောပေါ်တက်ဝယ်ရုံပဲ...”

“ဈေးသင်္ဘောကြီးဟာ ဈေးရောင်းဖို့သက်သက်ခုတ်မောင်းပေးတာဆိုတော့ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုတစ်ခုမှာ ဈေးရောင်းဖို့ ခပ်ကြာကြာ ရပ်နားလေ့ရှိတယ်။ ရွာဆိပ်ကမ်းတွေမှာ တစ်ညအိပ်လောက်နားပြီး ဈေးရောင်းတယ်။ မြို့ကြီးတွေကဆိပ်ကမ်းကြီးတွေမှာဆိုရင်တော့ သုံးညအိပ်လောက်တောင် နားလေ့ရှိတယ်ကွဲ့။ အဲဒီတော့ ဈေးသင်္ဘောဟာ မန္တလေးကနေ ထွက်လာလိုက်တာ ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ ၅၃ရက် တောင်ကြာတယ်ကွဲ့...”

“ဈေးသင်္ဘောပေါ်မှာ ခရီးသည်လည်း လိုက်လို့တော့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ခရီးသွားချိန်ကြာတော့ ခရီးသွားရုံသက်သက် ခရီးသည်မျိုးဟာ ဈေးသင်္ဘောကို စီးလေ့စီးထမရှိဘူးလေ။ ခရီးတိုလိုက်တဲ့ခရီးသည်မျိုး တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စပဲပါတတ်တယ်။ သင်္ဘောပေါ်ကဈေးသည် အချင်းချင်းကတော့ သင်္ဘောပေါ်မှာနေရတဲ့ ရက်ရှည်ကြီးအတွင်းမှာ မိသားစုလိုရင်းနှီးသွားကြတာပေါ့...”

“အဲဒီအခေါက်က မေမေတို့လင်မယားက ဈေးသင်္ဘောပေါ်မှာ ထမင်းဆိုင်ကိုထရိုက်ဆွဲလို့ရလိုက်တယ်။ ဈေးသင်္ဘောပေါ်က ထမင်းဆိုင်ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာပါတဲ့သူတွေကို ရောင်းတဲ့ဆိုင်ပါပဲ။ သင်္ဘောပေါ်မှာ ရက်ရှည်လများမိသားစုလိုသွားလာနေကြရတော့ အချင်းချင်းကို ထမင်းစုချက်ကျွေးတဲ့သဘောမျိုးပါကွယ်။ ကော်ဖီတို့ လက်ဖက်ရည်တို့လည်း ရောင်းတယ်။ ကုန်းပေါ်ကလူတွေကတော့ သင်္ဘောပေါ်ကထမင်းဆိုင်မှာ တက်ပြီးစားသောက်တာမျိုးမရှိပါဘူး...”

“အဲဒီအခေါက်မှာ သင်္ဘောပေါ်မှာ မောင်မင်းထိုက်တို့ပါလာတာပဲ”

“ဟော- အစ်ကိုလှမောင်နဲ့မသွယ်၊ အစ်ကိုတို့က ဒီဈေးသင်္ဘောပေါ်မှာ ဈေးလိုက်ရောင်းမလို့လား”

“မောင်မင်းထိုက်ပါလား၊ တို့က ကုန်ရောင်းလိုက်တာမဟုတ်ဖူးကွဲ့။ ထမင်းဆိုင်ကန်ထရိုက်ရလို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့် မှာ၊ မင်းကရော”

“ကျွန်တော်တော့ ခရီးစဉ်အစအဆုံး လက်မှတ်ဝယ်ထားလိုက်တယ်အစ်ကိုလှမောင်၊ အထူးတန်းနှစ်ယောက်ခန်းလက်မှတ်ဝယ် ထားတာဗျ။ ဟဲ-ဟဲ”

“ဟော- မင်းက ၅၃ရက်ကြာတဲ့ခရီးရှည်ကြီးကို ဘာလိုက်လုပ်မလို့လဲ”

“ဟောဒီမှာလေ၊ ဒါ ကျွန်တော်ချစ်သူပဲအစ်ကို၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ခိုးလာတာ”

မောင်မင်းထိုက်က သူနှင့်အတူပါလာသောမိန်းကလေးကိုပြရင်း ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မြဲနှင့်ဆီဆိုသည်မိန်းကလေးနှင့် သူတို့လင်မယားကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းက မိန်းမခိုးလာတာ ရက်ရှည်လများသွားတဲ့ဈေးသင်္ဘောပေါ်ခိုးလာရသလားကွာ”

“သူ့အိမ်က ကျွန်တော်နဲ့သဘောမတူတော့ လိုက်ရှာပြီးခွဲမှာ သေချာတယ်အစ်ကို၊ အဲဒီတော့ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့နေရာလည်း မသွားရဲဘူး၊ ကားနဲ့ ရထားနဲ့လည်း မပြေးရဲဘူး၊ ဈေးသင်္ဘောဆိုတာကတော့ ခရီးသည်စီးတဲ့သင်္ဘောမဟုတ်တော့ သူ့အဖေ မျက်စိရှမ်းသွားနိုင်တယ်လေ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မင်းက အကြံပိုင်သားပဲ”

ခရီးစဉ်အစပိုင်းမှာပင် မြနင်းဆီနှင့် ကိုလှမောင်၊ မခင်သွယ်တို့လင်မယားရင်းနှီးသွားကြသည်။

“သူက သူ့ဌေးသမီး မမသွယ်ရ၊ သူ့အဖေက ကျွန်တော့်လို မော်တော်သားလေးနဲ့ဘယ်သဘောတူမှာလဲ၊ နှင်းဆီက ကျွန်တော့်ကိုချစ်လွန်းလို့သာလိုက်လာတာ၊ သူ့မှာရှိသမျှစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်မမသွယ်၊ နှင်းဆီမှာ အမေမရှိတော့ပါဘူး၊ မေမေဆုံးသွားကတည်းက ဖေဖေက နှင်းဆီကို အရိပ်တ ကြည့်ကြည့်နဲ့နေတာ၊ နှင်းဆီတို့ကို ဖေဖေလိုက်ခွဲမှာအမှန်ပဲ၊ ဒါ့ကြောင့်... နှင်းဆီ လက်ဝတ်လက်စားတွေအားလုံးကို ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ရွှေထည်တွေပါလာရင် ကိုထိုက်ကို အဲဒါတွေအကြောင်းပြပြီး အမှူးဖွင့်မှာစိုးလို့လေ”

“တို့မိန်းမသားတွေဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် စွန့်စားရဲကြတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေး၊ အိမ်ကလိုက်မရှာနိုင်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ချမနေနဲ့ဦးကွဲ့၊ ကိုယ့်ဖက်ကသေချာအောင် ညီမလေးတို့ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားဖို့လိုတယ်”

“အို... ဟုတ်တာပေါ့၊ သင်္ဘောပေါ်မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ မမသွယ်”

“အဆင်ပြေတဲ့မြို့ကြီးတစ်မြို့ကျတော့ တရားရုံးဖွင့်ရင်နဲ့ကြုံရင် ကုန်းပေါ်တက်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ မမသွယ်တို့ လင်မယား ကူညီပါ့မယ်”

ယင်းသို့ဖြင့် ဈေးသင်္ဘောကြီးသည် ဆိပ်ကမ်းများ တစ်ခုဝင် တစ်ခုထွက်ဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် မကွေးဆိပ်ကမ်းသို့ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေ၏။

ရုံးဖွင့်ရက်တနင်္လာနေ့နှင့်ကြုံသည်နှင့် နေ့လည်ပိုင်းတွင် ကိုလှမောင်တို့လင်မယား မောင်မင်းထိုက်၊ မြနင်းဆီတို့နှင့်အတူ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ တရားသူကြီးရှေ့မှောက်တွင် နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြ သည်။ ကိုလှမောင်နှင့်မခင်သွယ်က သက်သေများအဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြ၏။

တရားရုံးမှအပြန်တွင် မကွေးမြို့သလွန်ဘုရားကို သွားဖူးကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနင်းဆီတို့သည် ရှေ့ရေးအတွက် အစီအစဉ် မဆွဲရသေး။ မြနင်းဆီတွင် ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားများ ပါမလာသော်လည်း ငွေကြေးတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါလာခဲ့လေသည်။ ဈေးသင်္ဘောခရီးစဉ်ဆုံးသည်အထိလိုက်ပါပြီးမှ အပြန်တွင် ဘဝရှေ့ ခရီးအတွက် အစီအစဉ်ဆွဲရမည်ဖြစ်သည်။ ကိုလှမောင်နှင့်မခင်သွယ်တို့ထံမှာလည်း အကြံဉာဏ်တောင်းခဲ့သည်။

“ဒီလိုနဲ့ မောင်မင်းထိုက်၊ မြနင်းဆီတို့နဲ့ မေမေတို့နဲ့ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ မောင်မင်းထိုက် ကိုတော့ အရင်ကတည်းက သိပြီးသား၊ မြနင်းဆီကို သင်္ဘောပေါ်ရောက်မှတွေ့ရပေမယ့် သူ့စိတ်သဘောကို မေမေသဘောကျလို့ ညီမတစ်ယောက်လို ခင်မင်မိခဲ့တယ်၊ တကယ်တမ်းတွက်ကြည့်တော့ မေမေနဲ့မြနင်းဆီဆုံခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ သိပ်အကြာကြီးမဟုတ်ခဲ့ပါ ဘူးကွယ်၊ ဆယ်ရက်၊ ဟုတ်တယ်... ဆယ်ရက်...”

“ဆယ်ရက်ပြည့်ချိန်မှာ ဈေးသင်္ဘောကြီးဟာ တောင်တွင်းကြီး ဆိပ်ကမ်းကနေ ပြန်ထွက်လာချိန်ပေါ့၊ တောင်တွင်းကြီး ဆိပ်ကမ်းက စထွက်တော့ ညနေစောင်းအချိန်ပဲ၊ တောင်တွင်းကြီးက ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့တာပါပဲကွယ်၊ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတယ်ဆိုတာက ဈေးသင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ဈေးသည်ခရီးသည်တွေအတွက်ရော၊ မြနင်းဆီအတွက်ရောဆိုပါတော့”

“တောင်တွင်းကြီးကထွက်လာပြီး ခရီးခပ်ဝေးဝေးအရောက်မှာ သင်္ဘောနောက်ကိုလိုက်လာတဲ့ ပဲ့ချိတ်စက်လှေလေးတစ်စင်းကို တွေ့ရတယ်၊ အစပိုင်းတော့ သတိမထားမိပေမယ့် ပဲ့ချိတ်ကလေးဟာ သင်္ဘောကြီးကိုမီအောင် အပြင်းမောင်းလာတာဆိုတော့ သတိ ထားမိသွားကြတာပေါ့၊ ပဲ့ချိတ်ပေါ်မှာတော့ ပဲ့ချိတ်မောင်းသမားနဲ့အတူ လူကြီးတစ်ယောက်ပါလာတယ်၊ မောင်မင်းထိုက်ဟာ သင်္ဘော ဆလင်ဆီက မှန်ပြောင်းတောင်းပြီး ပဲ့ချိတ်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပဲ့ချိတ်ပေါ်မှာပါလာတဲ့လူဟာ မြနင်းဆီအဖေ ဦးခင်မောင်ထွေးပဲ ဆိုတာကို သိလိုက်တယ်ကွယ်...”

“ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ဘယ်လိုကဘယ်လို သတင်းရသွားလို့ လိုက်လာနိုင်တယ်မသိပါဘူး၊ ဈေးသင်္ဘောနောက်ကို ပဲ့ချိတ်နဲ့ လိုက်လာတယ်ဆိုကတည်းက မြနင်းဆီပါသွားမှန်းသိလို့ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သိသာတာကိုး၊ တွေးကြည့်တော့လည်း ဦးခင်မောင်

နေ့တမာန် - တမလွန်က ပြန်ခဲ့တယ်

ထွေးလိုလူအဖို့ သတင်းရအောင်စုံစမ်းဖို့ မခက်လှဘူးလေ၊ ဈေးသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ဈေးသည်စာရင်းရော၊ ခရီးသည်စာရင်းရော ဟာ ရေကြောင်းရုံးမှာရှိနေတာကိုး၊ စုံစမ်းမယ်ဆို ရတာပေါ့...

“သူ့အဖေလိုက်လာတာသိရင်ပဲ မြနင်းဆီဟာ မေမေဆီပြေး လာပြီး သူတို့ရဲ့ လက်ထပ်စာချုပ်နဲ့ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို မေမေဆီ အပ်ထား တော့တာပဲကွယ်၊ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံက သူတို့နှစ်ယောက် မန္တလေးတောင်ပေါ် မှာရှိက်ထားတဲ့ပုံနဲ့ မကွေးမြဲသလွန်မှာ မေမေတို့နဲ့ရှိက်ခဲ့တဲ့ပုံပေါ့ကွယ်”

“မမသွယ် ဒါလေးတွေသိမ်းထားပေးပါနော်၊ ဖေဖေလိုက်လာနေပြီ၊ နှင်းဆီကိုအတင်းပြန်ခေါ်သွားရင် ကိုထိုက်ကို စာချုပ် သက်သေပြပြီးလာခေါ်နိုင်အောင် သိမ်းထားပေးပါ၊ နှင်းဆီဆီမှာထားရင် ဖေဖေ ဖျောက်ဖျက်ပစ်မှာစိုးလို့ပါ မမသွယ်”

+ + + + + + + + +

“ခရီးသည်တွေအတွက် ကံဆိုးတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကတော့ တခြားမဟုတ်ဖူးကွဲ့၊ ရာသီဥတုပဲ၊ တကယ်တော့ ဈေးသင်္ဘောကို ရာသီဥတုသာယာတဲ့ ပွင့်လင်းရာသီမှာသာ ထွက်ပေးတာပါ၊ ဈေးသင်္ဘော ထွက်လာတဲ့လကလည်း သီတင်းကျွတ်လကြီးပါကွယ်၊ ဒါပေ မယ့်... အဲဒီနှစ်မှာ ရာသီဥတုက ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်၊ မိုးတွေဟာ ရုတ်တရက် ညှို့တက်လာပြီး လေတွေထန်လာတယ်၊ ခရီးသည်တွေ ကတော့ မုန်တိုင်းကျတဲ့အထိဖြစ်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြဘူး”

မန္တလေးမှသတင်းစုံစမ်း၍ ဈေးသင်္ဘောနောက်ကို ကားဖြင့်အမိလိုက်လာသောဦးခင်မောင်ထွေးသည် တောင်တွင်းကြီးဆိပ်ကမ်း တွင် သင်္ဘောကိုမမိလိုက်ချေ။ ပဲ့ချိတ်တစ်စီးငှားကာ သင်္ဘောနောက်ကိုလိုက်လာခဲ့သည်။ ရေလည်ခေါင်တွင် ပဲ့ချိတ်ကလေးက သင်္ဘော ကြီးကို မီလာကာ သင်္ဘောကြီးနံဘေးတွင် ဝင်ကပ်လိုက်သည်။

ဦးခင်မောင်ထွေးက သင်္ဘောဆလင်ကိုခွင့်တောင်းကာ သင်္ဘောပေါ်တက်လာခဲ့၏။

မောင်မင်းထိုက်နှင့်မြနှင်းဆီလည်း ရေလည်ခေါင်မှ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပြေးမလွတ်ပါလေတော့။

ဦးခင်မောင်ထွေးက သင်္ဘောအပေါ်ထပ်ဦးပိုင်းမှ အထူးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဦးခင်မောင်ထွေးနှင့်မြနှင်းဆီတို့ မည်သို့ပြသနာရှင်းကြသည်ကို အထူးခန်းထဲတွင်ဖြစ်နေ၍ ဒေါ်ခင်သွယ်တို့မသိနိုင်ပေ။

သင်္ဘောပေါ်တွင်ရှိနေသော ဈေးသည်များက မြနှင်းဆီနှင့်မောင်မင်းထိုက်အကြောင်းကို သိထားကြပြီးဖြစ်ရာ ကြားမှစိုးရိမ်ပူပန် နေရလေသည်။

သို့သော်... မြနှင်းဆီတို့ကိစ္စထက် တစတစဖြင့် ဆိုးဝါးလာသော ရာသီဥတုအခြေအနေက ခရီးသည်များကို စိတ်ခြောက်ချား စေတော့သည်။

ရာသီဥတုမှာ တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပိုမိုဆိုးဝါးလာရာ မိုးသက်လေပြင်းများပါလာသည်။ သင်္ဘောတစ်ခုလုံးကို အရပ်မျက်နှာ အားလုံးမှလှည့်ပက်နေသည့်အတွက် သင်္ဘောအတွင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ရွှဲရွဲစိုကုန်လေသည်။

သင်္ဘောသားများက သင်္ဘောဘေးမှတာလပတ်စများကို ချခွင့်မပြုပါ။ သင်္ဘောကိုအလုံပိတ်ထားလိုက်လျှင် လေပြင်းက သင်္ဘောကို အလွယ်တကူ တုံးလုံးလဲသွားအောင် တိုက်ခတ်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း မပိတ်၊ တာလပတ်များကိုလည်း မချပဲ လေတိုးလျှိုပေါက်ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ထားရသည်။

ခရီးသည်တို့သည် အစပိုင်းတွင် မိမိတို့ပစ္စည်းများအတွက် စိုးရိမ်ကြသည်။ လေမုန်တိုင်းစကျလာသည့်အချိန်တွင်မူ ပစ္စည်းများ ထက် ကိုယ့်အသက်အန္တရာယ်ကင်းဝေးရေးကိုသာ စဉ်းစားလာရတော့သည်။

လေပြင်းမုန်တိုင်းကား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခတ်လာခဲ့လေပြီ။ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးသည် လှိုင်းလေထဲဝယ် ယိမ်းထိုးလျှပ်ရှား နေ၏။ ခရီးသည်တို့၏အော်သံဟစ်သံငိုယိုသံများက မုန်တိုင်းသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သင်္ဘောသည် လေးဆယ့်ငါးဒီကရီခန့်တိမ်းစောင်းသွားရာ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ခရီးသည်အချို့ရေထဲကျသွားကြသည်။ ကယ်ပါ ယူပါအော်ဟစ်သံများက လှိုင်းထဲတွင် အရာဝတ္ထုများနှင့်အတူနှစ်မြုပ် သွားလေသည်။

လူသားမှန်သမျှတို့သည် မိမိအသက်ဘေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အားထုတ်ရှုန်းကန်နေရ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားကြလေပြီ။ အနည်းငယ်မျှသော အသက်ကယ်လေပေါ်သို့ အလှအယက်တက်ကြသည်။

ညအမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာပြီဖြစ်လေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း မမြင်ရပါလေတော့။

ထိုစဉ်... နေလုံးတမျှလင်းထိန်လှသော လျှပ်စီးကြီးတစ်ချက် လက်လိုက်ပြီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း... ကျယ်လောင်သောမိုးကြိုးသံကြီးကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် သင်္ဘောကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ရေပြင်ပေါ်မှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

+ + + + + + + + +

“မုန်တိုင်းမိပြီး သင်္ဘောမှောက်တွဲအတွက် လူတော်တော်များများ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်လေ၊ မေမေနဲ့ဖေဖေကတော့ စားသုံးဆီထည့်တဲ့ ပီပါအလွတ်ကြီးကိုတွယ်မိလို့ ရေနစ်မသွားပဲ ရေထဲမှာမြောနေခဲ့တယ်။ ငွေတစ်ချို့နဲ့ မြှန်းဆီအပ်ထားတဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကိုလည်း ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ထုတ်ပြီး ကိုယ်မှာကပ်ထားခဲ့လို့ အကောင်းအတိုင်းရခဲ့တယ်။ ကယ်ဆယ်မယ့်သူတွေနဲ့လည်းတွေ့ခဲ့တယ်...”

“နောက်တစ်နေ့မနက် မုန်တိုင်းစဲချိန်မှာ မြစ်ထဲမှာ အလောင်းတွေအများကြီးတွေ့ရတယ်။ မောင်မင်းထိုက်ရဲ့အလောင်းကိုလည်း တွေ့ရတယ်ကွဲ့၊ မြှန်းဆီအလောင်းကိုတော့ ရှာတွေ့တဲ့အထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ တချို့အလောင်းတွေကို သုံးလေးငါးရက်နေမှ ရှာလို့ တွေ့ကြတယ်။ လုံးဝရှာမတွေ့တဲ့အလောင်းတွေလည်း အများကြီးပါပဲကွယ်...”

“မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြှန်းဆီတို့အဖြစ်ကတော့ အဲဒါပဲကွယ်၊ သားကို အဲဒီအဖြစ်တွေဖြစ်ပျက်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာမှ မေမေမွေးတာပါ။ မွေးလာတော့သားဟာ အရွယ်ရောက်လာလေ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ တူလာလေပဲဆိုတာ သတိထားမိလာတယ်။ မောင်မင်းထိုက်ဝင်စားတဲ့ ကလေးလို့ပဲ မေမေတို့က ယူဆခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့်... မေမေတို့ ကြားဖူးတဲ့လူဝင်စားတွေလို မင်းဟာ မောင်မင်းထိုက်ဘဝကအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးပြောတာဆိုတာမျိုးတော့မရှိခဲ့ဘူး။ တကယ်လူဝင်စား ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ မေမေ မောင်မင်းထိုက်တို့ကိုသနားပြီး စိတ်စွဲလမ်းမိလို့ ရုပ်ချင်းတူတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

+ + + + + + + + +

(၁၂)

ဒေါ်ခင်သွယ်က သူမ၏နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“သားဟာ ကိုမင်းထိုက်ဝင်စားတဲ့သူပါမေမေ”

မျိုးမြတ်သော်က ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာကွယ်၊ မင်းတစ်သက်မှာ မောင်မင်းထိုက်နဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာများအမှတ်ရဖူးလို့လဲ၊ ဘာတစ်ခုမှ မပြောဖူးမဆိုဖူးပါဘူး။ အခုမေမေပြောပြမှ ဒီဇာတ်လမ်းကို မင်းသိရတာမဟုတ်လား သားရဲ့”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်မေမေ၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒီကိုတွေ့ရပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ စန္ဒီနဲ့တွဲပြီး အတိတ်ကအဖြစ်တွေကို ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပြန်သတိရတာမျိုး ရှိလာတယ်မေမေ”

“ဟင်...”

“ဒီဇာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ပါဦးမေမေ၊ ဒါ ဟိုတစ်နေ့ကမှ သားနဲ့ စန္ဒီတို့ မန္တလေးတောင်ပေါ်ရောက်လို့ ရိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဟိုဘဝက ကိုမင်းထိုက်နဲ့မြှန်းဆီရိုက်ထားတဲ့ပုံနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်တူသလဲဆိုတာ”

မျိုးမြတ်သော်က မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရှေ့တွင် ရိုက်ထားသောဇာတ်ပုံကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“အို...”

“ဟင်...”

ဒေါ်ခင်သွယ်သာမက သီသီနှင့်နီနီပါ ပုံနှစ်ပုံကိုယှဉ်ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

“အဲဒီပုံကိုရိုက်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဟိုဘဝက ဒီနေရာမှာပဲ ဒီလိုဇာတ်ပုံမျိုးရိုက်ခဲ့ဖူးတာကို သားရော စန္ဒီရော သတိရလိုက်မိကြတယ် မေမေ၊ ပြီးတော့ အရင်ဘဝကရိုက်ခဲ့တဲ့ဇာတ်ပုံကိုပါ မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားစန္ဒီ”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ”

“ဘုရား... ဘုရား... ဒါဖြင့်မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ လူဝင်စားတွေပေါ့၊ အခုန အန်တီပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေကိုရော မှတ်မိကြ သလား”

“အဲဒီလောက်အထိ အသေးစိတ်တော့ မမှတ်မိပါဘူးအန်တီ၊ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မြင်ယောင်မိရုံလောက်ပဲရှိပါတယ်၊ မြန်းဆီနေခဲ့ တဲ့အိမ်ကြီးကိုရောက်တော့ သမီးအနေနဲ့ အရင်က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ နေခဲ့ဖူးသယောင်ခံစားရပါတယ်”

“မြန်းဆီနေခဲ့တဲ့အိမ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အန်တီ၊ အန်တီဆီလိုက်လာတဲ့ ဦးဇော်ထူးအောင်ဟာ မြန်းဆီရဲ့အမေတူအဖေကွဲအစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ၊ စန္ဒီရော ကိုမျိုးရော ဦးဇော်ထူးအောင်ဖိတ်ခေါ်လို့ အိမ်ကြီးထဲကိုရောက်ပြီးပါပြီ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ မြန်းဆီနေထိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးပါပဲအန်တီ”

“ပြီးတော့... မြန်းဆီအဖေ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ သင်္ဘောနှစ်တုံးက မသေခဲ့ပါဘူးမေမေ၊ အခုထိ အဲဒီအိမ်ကြီး ထဲမှာရှိနေတုံးပါပဲ”

“ဘာ- ဦးခင်မောင်ထွေးမသေဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား သားရယ်၊ သင်္ဘောမှောက်တုံးက အသက်ရှင်ရက်ကျန်ခဲ့တာ လူလေးငါးယောက်ပဲရှိပါတယ်”

“ဦးခင်မောင်ထွေးလွတ်သွားတာ မေမေ မသိလိုက်လို့ပါ၊ အဘိုးကြီးက အခု အသက်၇၀ကျော်အရွယ်နဲ့ ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်း နေပါတယ် မေမေ”

“ဒါဖြင့်... ဦးဇော်ထူးအောင်ဆိုတဲ့သူက မေမေဆီဘာလို့ လိုက်လာရတာလဲ၊ သူပြောတော့ အမွေပစ္စည်း ရွှေငွေရတနာတွေ ထားတဲ့နေရာကို မြန်းဆီပဲသိလို့ မြန်းဆီသတင်းလိုက်စုံစမ်းတာဆို၊ မြန်းဆီက မေမေတို့ကိုပြောခဲ့တော့ သူ့အိမ်မှာအားလုံးထားပစ် ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဦးခင်မောင်ထွေးမသေသေးရင် ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကို ဦးခင်မောင်ထွေးက သိရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဦးခင်မောင်ထွေးက သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ဘာကိုမှ မမှတ်မိဘူးတဲ့မေမေ၊ အဲဒါဟာ တကယ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဦးဇော်ထူးအောင်နဲ့ဦးခင်မောင်ထွေးက ပထွေးနဲ့မယားပါသားဆိုတော့ အမွေတွေကို ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုပေးချင်လို့ ဦးခင်မောင်ထွေးက ငြင်းနေတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ ဦးဇော်ထူးအောင်က တွက်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ညီမသတင်းကိုစုံစမ်းနေတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ ဦးဇော်ထူးအောင်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာ သွားနေတာပါ၊ မြန်းဆီ ကိုမင်းထိုက် နောက်လိုက်ပြေးချိန်မှာ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှာပါ၊ မြန်းဆီတို့ ဘယ်လိုထွက်သွားကြတယ်၊ ဘယ်လိုသွားကြတယ်ဆိုတာ သူမသိပါဘူး၊ အဲဒါ ကြောင့် သူ့ညီမကို သေမှန်းမသိပဲ ရနိုင်သမျှစုံစမ်းနေတာပါ”

“ရှုပ်လိုက်တာကွယ်၊ သေတဲ့လူလည်း သေပြီးပြီ၊ လူလူချင်း အဆင့်အတန်းခွဲခဲ့လို့လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဦးခင် မောင်ထွေးအနေနဲ့ လူ့လောကမှာနေရချိန်သိပ်မရှိတော့တဲ့အချိန်မျိုးမှာ အမွေပစ္စည်းတွေကို မယားပါသားကိုပဲ လွှဲပေးသင့်တာပေါ့”

“ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာထားတယ်ဆိုတာကို တကယ်ကို မသိရှာတာပါအန်တီ”

“ဟင်...”

စန္ဒီစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်သွယ်က စန္ဒီကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးကရော... သမီးဟာ မြန်းဆီဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်နိုင်တော့ သမီးကရော မမှတ်မိဘူးလားကွယ်”

“စန္ဒီဟာ မြန်းဆီဝင်စားတဲ့သူ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပါလိမ့်မယ်အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် မြန်းဆီဘဝကအဖြစ်တွေအားလုံးကိုတော့ စန္ဒီ မမှတ်မိပါဘူး၊ သင်္ဘောမှန်တိုင်းမိလို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုတောင် အန်တီပြောပြမှသိရတာပါ၊ မြန်းဆီတို့အဖြစ်အပျက်မှာ စန္ဒီ တို့ မသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါတွေဟာ သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာ ရှင်းလင်းသွားမယ်လို့ မျှော် လင့်ရပါတယ်အန်တီ”

စန္ဒီပြောလိုက်သောစကားကို မည်သူကမျှ အလုံးစုံနားလည်မည်မဟုတ်ပေ။

ယခုအချိန်တွင်... ရတနာများသိမ်းဝှက်ထားသည့်နေရာကို စန္ဒီ သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်... လောကတွင် သိတိုင်း ပြောလို့မဖြစ်သောအကြောင်းအရာများရှိပါသေးလားဆိုတာကို စန္ဒီနားလည်နေရပြီ။ စန္ဒီ ပြောလို့မဖြစ်ပါ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှပြောလို့မဖြစ်ပါ။

စန္ဒီသည် ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို တစ်သက်လုံးသိမ်းဆည်းထားမည်တော့မဟုတ်ချေ။ တစ်ချိန်သောအခါမှာတော့ ဖွင့်ပြောဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်သည်လည်း မနေ့အမြန်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးပေါ်မှ လူနာအဘိုးကြီး“ဘဘ”ကိုပေးထားသည့်ကတိကို တည်ရပါလိမ့်မည်။ ဘဘအသက်ရှိနေသေးသမျှ ဒီအကြောင်းတွေကိုဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်သေးပါ။

“ဘဘ”ဘဝတစ်ပါးပြောင်းသွားချိန်မှသာ...

+ + + + + + + + +

(၁၃)

ဘာလိုလိုနဲ့ စန္ဒီမန္တလေးရောက်တာ ဆယ်ရက်ရှိသွားပေပြီ။

ဆယ်ရက်အတွင်းတွင် မန္တလေးသို့လာရောက်သည့်ရည်ရွယ်ချက်တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ ပြီးမြောက်သည်ဟုဆိုနိုင်ပေသည်။ ပြီးမြောက်သည်ဆိုရာ၌ သုံးရက်တာအမှတ်မထင်မြင်ခဲ့ရသော ဒုတိယအမြင်လွှာ၏အဖြေကို ရှာတွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီမြင်ခဲ့ရသောဒုတိယအမြင်လွှာသည် ယခင်ဘဝက မြန်းဆီအဖြစ်ကျင်လည်ခဲ့သောပတ်ဝန်းကျင်၏ ဂယက်ရိုက်ခတ်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပေပြီ။

စန္ဒီသည် အိမ်ကြီးဆီသို့နေ့စဉ်ပင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဦးခင်မောင်ထွေးအား တွေ့ဆုံအားပေးစကားပြောကြားခဲ့သည်။ လူနာအဘိုးအိုသည် စန္ဒီကိုမြန်းဆီအဖြစ်ယုံမှတ်နေဆဲဖြစ်ပေ၏။ လူနာအဘိုးကြီး ရံဖန်ရံခါသတိရချိန်တွင် ပြန်ပြောသောစကားများကြောင့်လည်း စန္ဒီသည် မြန်းဆီဘဝကို ပိုပိုသိလာရလေသည်။

အိမ်ကြီးထဲတွင်နေရင်းမှလည်း ယခင်ဘဝကအဖြစ်များကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပြန်လည်သတိရမြင်ယောင်လာမိသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့နှင့်ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ပုံများ၊ မြန်းဆီထက် အသက်ဆယ်နှစ်ပိုပြီးသည့် အစ်ကိုဇော်ထူးအောင်နှင့်ဆော့ကစားခဲ့ပုံများ၊ ွစ်ကိုဇော်ထူးအောင် စင်္ကာပူသို့ထွက်သွားချိန်တွင် ငိုယိုခဲ့ရပုံများ၊ နှစ်နှစ်တစ်ခါ သုံးနှစ်တစ်ခါ ဇော်ထူးအောင်ပြန်အလာတွင် စင်္ကာပူအတွေ့အကြုံတွေ့ကိုပြောပြတတ်ပုံများကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်မှတ်မိလာသည်။

စန္ဒီသည် ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုတော့ သူမဟာ မြန်းဆီဝင်စားသူဖြစ်ကြောင်း ပြောမပြခဲ့သေးပါ။ ပြောပြလျှင် ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကိုပါ ပြောရလိမ့်မည်။ စန္ဒီက မြန်းဆီအယောင်ဆောင်၍ ဦးခင်မောင်ထွေးသတိရအောင် လုပ်ပေးနေသယောင်သာ ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်ထွေး၏အခြေအနေကတော့ မကောင်းလှချေ။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ပြီဟု သတ်မှတ်ပေးသွားခဲ့ပြီ။ အသက်ထွက်မည့်အချိန်ကိုစောင့်မျှော်နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

စန္ဒီလည်း အိမ်ကထွက်လာတာ ဆယ်ရက်ရှိပြီမို့ မေမေက ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲဟု နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဖုန်းဆက်မေးနေပြီ။

စန္ဒီအဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြန်းဆီဝင်စားသူဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေါ်နေသော်လည်း ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အခွင့်အရေးတွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ဘဝချင်းခြားသွားပြီဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်တော့ပါပေ။ ဦးဇော်ထူးအောင်၏အခက်အခဲကိုသာ ဖြေရှင်းပေးချင်မိသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်အတွက်လည်း မြန်မာနိုင်ငံလာနေတာ ဆယ်လပင်ကြာပြီမို့ စင်္ကာပူကိုပြန်ချင်လှပေပြီ။ ဟိုမှာလည်း လုပ်စရာကိစ္စတွေက ရှိနေသေးသည်။ မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး အမွေကိစ္စမရှင်းလင်းသေးသည်မို့ သူ့ခမျာလည်း ပြန်ရခက် နေရခက်ဖြစ်နေရလေ၏။

ရတနာပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာကို စန္ဒီသိပြီးဖြစ်သော်လည်း ဦးခင်မောင်ထွေးကိုပေးထားတဲ့ကတိကြောင့်ပြောလို့မဖြစ်သေးပေ။ သေခါနီးလူနာတစ်ယောက်အပေါ်မှာလည်း ကတိတည်ချင်ပါသည်။

သည်တော့... ရှိသမျှပြသနာက ဦးခင်မောင်ထွေးကွယ်လွန်မှသာပြီးပြတ်တော့မည်ဖြစ်ပေ၏။

ပြသနာအားလုံးပြီးပြတ်မှသာ... စန္ဒီလည်း ရန်ကုန်ကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြင့် ပြန်နိုင်ပါတော့မည်။

+ + + + + + + + +

မျိုးမြတ်သော်ကလည်း သူ၏အချစ်ကိုဖွင့်ဟလာပြန်သည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ရုံးတက်ချိန်တိုင်း မျိုးမြတ်သော်က သူ့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် စန္ဒီ့ကိုလာကြိုပေးသည်။ အိမ်ကြီးရှေ့တွင် စန္ဒီ့ကို ချထားပေးပြီး ညနေရုံးဆင်းမှပင် စန္ဒီ့ကိုဝင်ကြိုပေးပါ၏။

“ကိုယ်တော့ စန္ဒီ့နဲ့ ခုလိုဆိုင်ကယ်စီးရတော့ အရင်ဘဝက စက်ဘီးအတူတူစီးခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြီးသတိရလာတယ်စန္ဒီ့၊ စန္ဒီ့ရော သတိမရဘူးလား”

“စန္ဒီ့အာရုံထဲမှာတော့ အိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်တာတွေပဲ ပေါ်လာတယ်ကိုမျိုးရယ်၊ ကိုမျိုးသတိရတယ်ဆိုတာကော ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ကိုယ်က အရင်ကိုမင်းထိုက်ဘဝမှာ နန်းသီတာဆိုတဲ့မော်တော်မှာအလုပ်လုပ်တဲ့မော်တော်သားလေးပေါ့စန္ဒီ့၊ စန္ဒီ့က ကျောင်းတက်တိုင်း ဆိပ်ကမ်းဘေးကနေ စက်ဘီးနဲ့ဖြတ်ဖြတ်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တွေ့ကြတာလေ”

“ဟုတ်ရဲ့လားကိုမျိုးရယ်၊ စန္ဒီ့တော့ သတိမရပါလား၊ ကိုမျိုးအမေပြန်ပြောပြလို့ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာမျိုးဖြစ်နေပါဦးမယ်လေ”

“မေမေက မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီရဲ့ မန္တလေးကကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုသိမှာလဲ၊ ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ အိပ်မက်လိုလိုနဲ့ပြန်ပေါ်လာတာပါစန္ဒီ့”

“အင်းလေ... လူဝင်စားဆိုတိုင်းလည်း အရင်ဘဝကအကြောင်းတွေကို အသေးစိတ်ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ၊ ခုဘဝမှာတောင် ငယ်ငယ်ကအဖြစ်တွေကို မေ့နေတတ်သေးတာပဲ၊ ဘဝကူးသွားပြီဆိုတော့ မေ့တဲ့ဟာလည်း မေ့ပြီပေါ့လေ”

“စန္ဒီ့အသိထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေရော ပြန်ပေါ်မလာဘူးလားဟင်”

“ဘယ်လို၊ ကိုယ်နဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ဟုတ်လားကိုမျိုး၊ ကိုမျိုးကကိုမျိုး၊ ကိုမင်းထိုက်က ကိုမင်းထိုက်ပဲလေ၊ လူဝင်စားဆိုပေမယ့် ဘဝခြားလို့ လူတစ်ယောက်စီဖြစ်သွားပြီးဥစ္စာ”

“စန္ဒီ့ရယ်... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အဖြစ်က သာမန်ထက်တော့ ထူးပါတယ်လေ၊ စန္ဒီ့နဲ့ကိုယ်မဆုံခင်ကတည်းက သုံးလကြိုပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ဖူးခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ အဲဒါဟာ ရှေးဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပဲပေါ့”

“စန္ဒီ့တို့အဖြစ်က သူများထက်ထူးတဲ့ သဘာဝလွန်အဖြစ်တစ်ခုဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်ကိုမျိုး”

“အရင်ဘဝက ခံစားချက်တွေဟာ အခုထိ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပါစန္ဒီ့၊ မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီဘဝမှာ အဆင်မပြေခဲ့တဲ့ အချစ်ရေးကို ခုဘဝမှာ ပြန်ပြီးဆက်ခွင့်ပေးပါဗျာ”

“မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီတို့အချစ်ရေးဟာ အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်လေ၊ ကံကြမ္မာကြောင့်သာ ကွဲခဲ့တာပါ၊ သူတို့သေကွဲကွဲခဲ့ရတာ ကံကြမ္မာကြောင့်ပါကိုမျိုးရယ်”

“ခုဘဝမှာတော့ ကိုယ်နဲ့စန္ဒီ့ကြားမှာ ကံကြမ္မာဆိုးဝင်မွေ့စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ထင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို အရင်ဘဝကလိုပဲ ချစ်ခွင့်ပေးပါတော့စန္ဒီ့”

“အရင်ဘဝဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်ကြီးနဲ့ စန္ဒီ့မဆုံးဖြတ်ပါရစေနဲ့၊ တကယ်တော့... ခုဘဝမှာ စန္ဒီ့တို့ဟာ လူအသစ်စိတ်အသစ်ဖြစ်နေကြပါပြီကိုမျိုး၊ တကယ်တမ်းကျတော့... မျိုးမြတ်သော်ဆိုတဲ့ကိုမျိုးနဲ့ စန္ဒီ့စံဆိုတဲ့စန္ဒီ့တို့ ဆုံဆည်းတာ ဆယ်ရက်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ဘဝဟောင်းကိုဖယ်ထားပြီး လက်ရှိစန္ဒီ့စံအနေနဲ့ပဲ စန္ဒီ့ဆုံးဖြတ်ပါရစေ၊ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့စန္ဒီ့က ကိုမျိုးကို ရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အဖြေမပေးပါရစေနဲ့ဦးရှင်၊ စန္ဒီ့စဉ်းစားပါရစေဦး”

“စန္ဒီ့ရယ်...”

“စိတ်ဇောမကြီးပါနဲ့ကိုမျိုးရယ်၊ စန္ဒီ့အဆုံးအဖြတ်ထဲမှာ ဘဝဟောင်းကခံစားချက်တွေကလည်း ရောပြီးပါလာမှာပါ၊ ဗလာလောဆယ်တော့ အိမ်ကြီးက အမွေကိစ္စရှင်းလင်းသွားအောင် ကူညီပေးဖို့ပဲ စန္ဒီ့ အာရုံထဲမှာရှိနေလို့ပါကိုမျိုး”

(၁၄)

မန္တလေးရောက်ပြီး ဆယ့်သုံးရက်မြောက်နေ့။

ထိုနေ့က... နီနီနွယ် သင်္ဘောနှင့်လိုက်ရန်အလှည့်ကြို၍ ပုဂံခရီးစဉ်ကိုလိုက်သွားနေသည်။ မန္တလေးမှာရှိမနေ။

မနက်စောစောအချိန်တွင် အဆောင်သို့ ဦးဇော်ထူးအောင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်ထွေးကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။

“မနက်ငါးနာရီလောက်မှာ ဆုံးသွားတယ်စနီစံ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စနီတို့ ခုပဲလာခဲ့ပါမယ်ဦး”

စနီနှင့်သီသီသွယ်တို့ မျိုးမြတ်သော်ကို အကျိုးအကြောင်းဝင်ပြောကာ အိမ်ကြီးဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ကြီးအရောက်တွင် ဦးခင်မောင်ထွေး၏အလောင်းကို အောက်ထပ်တွင် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်တာတွေ့ရသည်။

စနီစံက ဘဘအလောင်းကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်သည်။

“ဘဘလျှို့ဝှက်ထားစေချင်တဲ့ကိစ္စကို သမီးလျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်ဘဘ၊ သမီးတာဝန်ကျေပါပြီ၊ ဘဘလည်း ကောင်းရာမွန်ရာ
ဘဝ ရောက်ပါစေ”

ဘဘအလောင်းကိုကန်တော့ရင်း ရင်ဖွင့်လိုက်ရ၍ စနီစံမှာ ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

ခုတော့... ဘဘကိုပေးထားတဲ့ကတိကနေ ကင်းလွတ်သွားပြီမို့ စနီလွတ်လပ်သွားပါပြီ။ ဘဘကို သူ့သေတဲ့အထိ အဖြစ်မှန်
တွေကို ဖွင့်မပြောပဲလျှို့ဝှက်ထားဖို့ကတိပေးထားသည်မဟုတ်ပါလား။ ဘဘဆုံးသွားပြီဆိုတော့ လျှို့ဝှက်ချက်များကို စနီဖွင့်ပြောလို့ရပါပြီ။

+ + + + + + + + +

နာရေးကိစ္စဖြစ်ပွားခဲ့သော်လည်း အိမ်သို့ လူများစားစားရောက်မလာခဲ့ပါ။ ဦးခင်မောင်ထွေးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအထီးကျန်
နေလာခဲ့သူမို့ အသိမိတ်ဆွေနည်းပါးသည်။ ဦးဇော်ထူးအောင်မှာလည်း စင်္ကာပူတွင်သာ အနေကြာခဲ့သည်မို့ သည်မှာ အသိမိတ်ဆွေ
မရှိချေ။

မျိုးမြတ်သော်က ရုံးမှခွင့်ယူကာ လိုအပ်သည်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ “စေတနာ-နာမူကူညီရေးအသင်း”သို့ အ
ကြောင်းကြားပေးသည်။

နာမူကူညီရေးအသင်းမှရောက်လာကာ မဏ္ဍပ်ထိုးခြင်း၊ မီးများဆင်ခြင်းများကို ချက်ချင်းလာရောက်ကူညီဆောင်ရွက်
ပေးပါသည်။ စေတနာ-နာမူကူညီရေးအသင်းမှာ အိမ်ကြီးရှိသည် ချမ်းမြသာစည်တောင်ပိုင်းရပ်ကွက်တွင် နာရေးကိစ္စများကို အခမဲ့
ကူညီပေးနေသော စေတနာ့ဝန်ထမ်းလူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

နေ့လည်ဖက်တွင်... မောင်ပွားနှင့်အပေါင်းပါနှစ်ဦးရောက်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မောင်ပွားဆိုသူမှာ မျိုးမြတ်သော်ကို
ကျိုးဘေးမှ ဖမ်းခေါ်လာသောနုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နာရေးကိစ္စတွင် ကူညီနေသောမျိုးမြတ်သော်ကိုကြည့်ကာ
အံ့ဩနေကြ၏။

မျိုးမြတ်သော်က ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဘာမှမမေးရဲပဲ ရှောင်ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

စနီသည် အမြင်ပေါက်စဉ်ကတည်းက မောင်ပွားတို့သုံးယောက်ကိုမြင်ဖူးထားပြီးဖြစ်၍ သိနေသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့
ပန်းချီကားထဲကမြှင်းဆီနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေသောစနီကို ကြည့်ကာ အံ့ဩနေကြပြန်လေသည်။

ကိစ္စရှိစဉ်က ခေါ်သုံးထားခဲ့ပြီး ဦးဇော်ထူးအောင် ရန်ကုန်ကိုခရီးထွက်အသွားတွင် မောင်ပွားတို့လူစု ဤအိမ်နှင့်အဆက်ပြတ်
နေရာ ဆယ့်လေးငါးရက်အတွင်း ဖြစ်သွားသည်အပြောင်းအလဲများကို သူတို့ မသိလိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

+ + + + + + + + +

ဦးခင်မောင်ထွေးအတွက် စောင့်စရာဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိပါ၍ နေ့ချင်းပင် အသုဘကိုချလိုက်လေသည်။

တောင်မြင့်သူသန်သို့ပို့ဆောင်မီးသဂြိုဟ်လိုက်သည်။

အသုဘကိစ္စများအပြီးတွင်... စန္ဒီက ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာဘာအသုဘကိစ္စလည်း ပြီးပါပြီဦး၊ ဦးကိုပြောစရာရှိတဲ့အကြောင်းတွေ စန္ဒီပြောလိုရပါပြီ၊ ညပိုင်းကျရင် သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေ ရှေ့မှာ စန္ဒီသိထားသမျှတွေ ဖွင့်ပြောပါတော့မယ်ဦး”

စန္ဒီစကားကြောင့် ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီကို အံ့ဩတကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ စန္ဒီစံ”

“ဦးရသင့်တဲ့အမွေ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းထားတယ်ဆိုတာ စန္ဒီပြောမှာပါ”

“ဟာ- စန္ဒီစံ”

“စန္ဒီဟာ တစ်ချိန်က မြနင်းဆီပါဦးရယ်၊ ဒါတွေကို စန္ဒီ သတိလည်းရပြီ၊ သိလည်းသိပြီးပါပြီ၊ ရတနာတွေထားတဲ့နေရာလည်း စန္ဒီ မှတ်မိပါတယ်၊ ညကျမှ စန္ဒီအကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း အေးအေးဆေးဆေးပြောပါရစေ”

“စန္ဒီစံ၊ မင်းဟာ ဦးညီမ မြနင်းဆီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“ဘယ်အချိန်က... ဘယ်အချိန်က သတိရလိုက်တာလဲဟင်”

“ဒီအိမ်ကိုစရောက်တဲ့နေ့ကတည်းကပါ ဦး”

“ဟင်-”

“ဒါပေမယ့်... စန္ဒီမှာ ထောက်ထားစရာအကြောင်းတွေရှိလို့ မပြောပဲမြို့သိပ်ထားခဲ့တာပါ”

“ဘာများလဲကွယ်”

“ညမှပဲ အကြောင်းစုံပြောပြပါရစေတော့ ဦးရယ်၊ ဪ... ပခုက္ကူက ကိုမျိုးမြတ်သော်ရဲ့အမေ ဒေါ်ခင်သွယ်လည်း မန္တလေး မှာ ရောက်နေပါတယ်ဦး၊ ဒေါ်ခင်သွယ်ကိုလည်း ဖိတ်ပါရစေ”

“ဟင်... ဖိတ်ပါကွယ်၊ ဖိတ်ပါ၊ လိုအပ်ရင်ဖိတ်ပါလေ၊ ဦးတော့ စန္ဒီစံပြောတာတွေဟာ ပဟေဠိဖြစ်နေတုံးပဲကွယ်”

“စန္ဒီရှင်းပြပြီးရင် ပဟေဠိတွေ အားလုံးရှင်းသွားမှာပါဦး၊ ဦးအနေနဲ့သာ ခွင့်လွှတ်သင့်တဲ့သူကို ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ စန္ဒီ ကြိုတောင်းပန်ပါရစေရှင်”

+ + + + + + + + +

အပိုင်း (၄)

(၁)

ဦးခင်မောင်ထွေးအလောင်းမြေကျပြီးသည်နေ့...

ညအချိန်...

ညောင်ခန်းအတွင်း၌ သက်ဆိုင်သူအစုံအလင်ရှိနေကြ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်အား အဓိကထား၍ မျိုးမြတ်သော်၊ စန္ဒီစံနှင့် သီသီသွယ်ပါရှိနေသည်။ ဒေါ်ခင်သွယ်လည်း ဖိတ်ကြားထား၍ ရောက်ရှိနေ၏။

ရတနာထားတဲ့နေရာကို ထုတ်ဖော်ပြောမည်ဆို၍ ဦးဇော်ထူးအောင်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

ညောင်ခန်းထဲဝယ်... မြန်းဆီပုံပန်းချီကားကြီးရှေ့တည်တည် ဆက်တီခုံတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စန္ဒီပြောမည်စကားကို စိတ်စောလျက်ရှိကြ၏။

“တကယ်တော့... ဒီအိမ်ကြီးထဲကို လူကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိတဲ့ ပထမဆုံးနေ့ကတည်းက စန္ဒီဟာ ရတနာတွေထားခဲ့တဲ့နေရာကို သတိရလိုက်မိတာပါ ဦး”

“ဒါနဲ့များကွယ်... ဘာဖြစ်လို့ ခုမှ”

“ခုမှပြောဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို စန္ဒီနောက်တော့ရှင်းပြပါမယ်လေ၊ ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကို အရင်ပြောပါရစေ”

စန္ဒီအကြည့်များက မြန်းဆီပုံပန်းချီကားကြီးထံရောက်ရှိသွားလေသည်။

“မြန်းဆီအနေနဲ့ အရင်ဘဝက ဖေဖေနဲ့နှစ်ယောက်သဘောတူထားခဲ့ကြတဲ့နေရာပါ။ မြန်းဆီနဲ့ဖေဖေ နှစ်ယောက်ပဲသိကြတဲ့နေရာပါဦး၊ အခုအချိန်အထိလည်း အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

အားလုံးသည် အသက်ပင်မရှူမိပဲ စန္ဒီစကားများကို နားစိုက်ထောင်နေမိကြ၏။

“တခြားနေရာမဟုတ်ပါဘူးဦးရယ်၊ ဟောဒီ မြန်းဆီပုံပန်းချီကားကြီးရဲ့ဘောင်ထဲမှာပါ”

စန္ဒီက မြန်းဆီပုံပန်းချီကားကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်၍ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အို...”

အားလုံး၏အကြည့်က ပန်းချီကားကြီးဆီ ရောက်သွားကြလေသည်။

“ပန်းချီကားကြီးရဲ့ အောက်ခြေဘောင်ကို အခေါင်းပွလုပ်ပြီး အံ့ဂုက်ပြုလုပ်ထားပါတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ မြန်းဆီတို့မိသားစုပိုင် ရတနာပစ္စည်းတွေ အားလုံးရှိနေပါတယ်ဦး”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ပန်ချီကားကြီး ရှေ့သို့လျှောက်သွားသည်။

“မောင်မျိုး၊ ဦးကို ကူညီပါဦးကွယ်”

မျိုးမြတ်သော်နှင့်ဦးဇော်ထူးအောင်က နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

“စန္ဒီမှတ်မိသလောက်တော့ ဟောဒီအပိုင်းဖုလေးကို တစ်ဖက်ကိုတွန်းလိုက်ရပါတယ်”

စန္ဒီက ပန်းချီကားနောက်ကျောဖက်ကိုလှန်ကာ အောက်ဖက်ဘောင်တန်းတွင်ရှိနေသောအဖုလေးကို ပြရင်းပြောလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ထိုအဖုလေးကို တစ်ဖက်သို့ဖိတွန်းလိုက်သည်။

“အို...”

“ဟာ...”

အံ့ဂှ်ပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းမှလင်းလက်သောအရောင်များက မီးချောင်းရောင်အောက်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်၍ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

ဦးဇော်ထူးအောင်က အတွင်းမှ ပိတ်ပါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အိတ်ကိုနှိုက်ယူလိုက်သည်။ ရတနာတို့၏အရောင်က ပိတ်ပါးကို ထွင်းဖောက်ကာ မီးရောင်အောက်တွင် ရောင်ပြန်ဟပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်က ရတနာထုတ်ကို ဆက်တီစားပွဲပေါ်တင်ကာ အထုတ်ကိုဖြည့်လိုက်သည်အခါတွင်ကား...

အမျိုးအစားအရောင်အသွေးစုံလင်လှသောရတနာပစ္စည်းတို့သည် စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲသွားလေတော့၏။

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီကိုစိုက်ကြည့်သည်။

“စန္ဒီစံ၊ ညီမလေး၊ မင်းဟာ ကိုကိုရဲ့ညီမလေးမြန်းဆီပါလားကွယ်၊ ညီမလေးရယ်”

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီအနီးသို့ထလာကာ စန္ဒီကိုရင်ခွင်ထဲတွင်ဖက်ပွေထားလိုက်သည်။

“ညီမလေး၊ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုထင်သားပဲ၊ ညီမလေးကို မြင်ကတည်းက ကိုကိုညီမလေးမြန်းဆီဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးလို့ ထင်ခဲ့သားပဲ၊ ညီမလေးကရော ဘယ်အချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်လှောင်စားမှန်း သိခဲ့တာလဲဟင်”

စန္ဒီက ဦးဇော်ထူးအောင်ရင်ခွင်ထဲမှထွက်ကာ ဦးဇော်ထူးအောင်ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“စန္ဒီကိုယ်စန္ဒီ လှောင်စားရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင်သိလိုက်ရတာက သေသွားတဲ့ဘဘကိုမြင်လိုက်တဲ့အချိန်မှပါကိုကို၊ ဘဘရဲ့ လက်တွေ့ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတာနဲ့ စန္ဒီဟာ မြန်းဆီဝင်စားတဲ့သူရယ်လို့ သိလိုက်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များကွယ်”

“စန္ဒီဖွင့်မပြောခဲ့တာက ထောက်ထားစရာအကြောင်းတွေရှိနေလို့ပါ၊ ဘဘက အဖြစ်မှန်ကိုဖွင့်မပြောဖို့ တောင်းပန်ထားလို့ပါ၊ သေခါနီးလူမမာတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျော့ပြီး စန္ဒီမပြောပဲ မြို့သိပ်ထားခဲ့တာပါကိုကို”

“ဪ... ဦးလေးက ဘာလို့မပြောစေချင်ပါလိမ့်၊ ကိုကိုရတနာတွေယူသွားမှာကို မလိုလားလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးကိုကို၊ ဘဘကိုအထင်မမှားပါနဲ့၊ တကယ်တော့ ဘဘဟာ သနားစရာကောင်းပါတယ်၊ ဘဘလည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ စန္ဒီအမှန်အတိုင်းပြောပါတော့မယ် ဦးရယ်”

စန္ဒီသည် မိမိကိုယ်မိမိ မြန်းဆီအနေဖြင့် ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ကိုကိုခေါ်လိုက်၊ စန္ဒီအဖြစ်နှင့် ဦးခေါ်လိုက်ဖြင့် စကားတွေ ကိုပြောနေမိသည်။

“တကယ်တော့... တကယ်တော့... သေသွားတဲ့ဘဘဟာ ဦးရဲ့ပထွေး၊ မြန်းဆီရဲ့အဖေ ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်ပါဘူး ဦး”

“ဘာ- ဘာကွဲ့”

စန္ဒီစကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

“သေသွားတဲ့ဘဘဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးအစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်က ဦးခင်မောင်ထွေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေ တာပါ ဦးရယ်”

+ + + + + + + + +

“တကယ်တော့ စန္ဒီအတွက် ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်လာသမျှ အဖြစ်တွေဟာ အဆန်းတကြယ်တွေချည်းပါပဲဦး၊ စန္ဒီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလကတည်းက ဒီအိမ်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်တွေကို ရန်ကုန်ကနေ မြင်နေခဲ့ရပါတယ်၊ ကိုမျိုးမြတ်သော်ကို ဦးဖမ်းခေါ်ပြီး မေးမြန်းနေတဲ့ ရက်တွေမှာပါ”

စန္ဒီက အမှတ်မထင် ဓာတ်လိုက်ခံရရာမှ အမြင်ပေါက်သွားပုံနှင့် ဒုတိယအမြင်လွှာထဲတွင် ဤအိမ်ကြီးထဲမှအဖြစ်အပျက်များကို မြင်တွေ့ရပုံများအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ စန္ဒီကို ကျွန်တော်ဖမ်းချုပ်ခံရတဲ့နောက်ဆုံးရက်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်မက်လိုလိုနဲ့တွေ့ခဲ့ ပါတယ်၊ စန္ဒီနဲ့တိုက်ဆိုင်ကြည့်တော့ တစ်ရက်တည်းဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဦးပြတဲ့မြန်းဆီပုံကို ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသေးပါဘူး”

မျိုးမြတ်သော်ကလည်း ဝင်ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းများကို ယခုမှသိရသည့် ဦးဇော်ထူးအောင်နှင့် ဒေါ်ခင်သွယ်တို့မှာ အံ့ဩနေကြလေသည်။

နီနီနွယ်ဆီမှ ဓာတ်ပုံများထဲတွင် ဤအိမ်ကြီးပုံများပါလာ၍ မန္တလေးကိုလိုက်လာခဲ့ပုံ၊ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွင်အလုပ်လုပ်နေသော မျိုးမြတ်သော်နှင့်ဆုံရပုံတို့ကိုပါ ပြောပြလိုက်၏။

“စန္ဒီအကြံကလည်း ဒီအိမ်ကြီးထဲကို ရအောင်ဝင်ပြီးစုံစမ်းဖို့ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ စန္ဒီဟာ မြနင်းဆီဝင်စားသူဖြစ်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့သေးပါဘူး။ အိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ စန္ဒီတို့ကြုံမြနင်းဆီပုံကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ အမှတ်မထင်ပဲ ဦးနဲ့အိမ်ကြီးရှေ့မှာဆုံတော့ ဦးကစိတ်ဝင်ခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ မြနင်းဆီအဖေဦးခင်မောင်ထွေး အသက်ရှင်ရက်ရှိနေသေးကြောင်းနဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးကို လှည့်စားပြီး ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကိုရအောင်မေးဖို့ စန္ဒီတို့ကြုံစည်ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဦးခင်မောင်ထွေးအခန်းကို စန္ဒီကိုလိုက်ပြတော့ စန္ဒီနှုတ်က “ဒါ မြနင်းဆီ အဖေမဟုတ်ဘူး”လို့ပြောမိခဲ့တာကို ဦးမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ တကယ်တော့ စန္ဒီရဲ့မသိစိတ်က လူနာကြီးကို ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်မှန်းသိပြီး ရုတ်တရက်ထွက်သွားတဲ့စကားပါဦး”

“နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဦးခင်မောင်ထွေးကိုဝင်တွေ့တော့ စန္ဒီက တစ်ယောက်တည်းဝင်တွေ့ပါရစေလို့တောင်းဆိုခဲ့တာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာမှာ ဦးမသိစေချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိမယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိလို့ပါ”

“စန္ဒီထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဘာကိုဝင်တွေ့ပြီး ဘာလက်ကိုကိုင်လိုက်တာနဲ့ စန္ဒီဟာ လူနာအဘိုးကြီးကို ဦးခင်မောင်ထွေး မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ အရင်ဘဝကအဖြစ်တွေဟာလည်း စန္ဒီဦးနောက်ထဲကိုစိကာစဉ်ကာ ဝင်လာပါတော့တယ်ဦး”

“သူ့လက်ကိုကိုင်ရုံနဲ့ သူဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်မှန်း သိလိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲစန္ဒီ။ သေသွားတဲ့လူကြီးဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်ရင်ဘယ်သူလဲကွယ်။ ဘယ်သူက ဝင်ပြီးဟန်ဆောင်နေတာလဲ။ ဦးခင်မောင်ထွေးကရော ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဦးခင်မောင်ထွေးနေရာမှာ ဝင်ပြီးဟန်ဆောင်နေသူက တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ဦးခင်မောင်ထွေးရဲ့အမွှာအစ်ကိုပါ။ **ဦးခင်မောင်လတ်**လို့ခေါ်ပါတယ် ဦး”

“ဦးဟာ အသက်၁၅နှစ်အရွယ်မှာ စင်္ကာပူနိုင်ငံကိုသွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ဦးအမေနဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာ ၅နှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့။ ဦးဟာ ဦးရဲ့ပထွေးဦးခင်မောင်ထွေးအကြောင်းကိုသိပ်သိခဲ့ပုံမရဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဦးအသက်က သိပ်ငယ်သေးတော့ စပ်လည်းမစပ်စုမိဘူး။ ဦးခင်မောင်ထွေးကို ဦးလေးလို့ခေါ်ပြီး ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲဆက်ဆံခဲ့တာပါ”

“ဦးခင်မောင်ထွေးမှာ အမွှာညီအစ်ကိုရှိပါတယ်ဦး။ ဦးခင်မောင်ထွေးထက်ကြီးတဲ့ အမွှာအစ်ကိုက ဦးခင်မောင်လတ်တဲ့ ဦးမြန်မာနိုင်ငံမှာရှိစဉ်က ဦးခင်မောင်လတ်နဲ့ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြပါတယ်။ ညီအစ်ကိုချင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း မသင့်မြတ်ကြပါဘူး။ အကြောင်းကတော့ ဦးခင်မောင်လတ်ဟာ အပေါင်းအသင်းမှားပြီးဆိုးသွမ်းခဲ့တယ်။ ဓားပြမှု တစ်ခုမှာပါဝင်ပြီး ထောင်ကျနေလို့ပါ”

“အို...”

“ဒါတွေကို ဦးခင်မောင်လတ်ကိုယ်တိုင် တဖြည်းဖြည်းပြန်ပြောပြလို့ စန္ဒီသိခဲ့ရတာပါဦး”

“ဦးခင်မောင်ထွေးနေရာမှာ ဟန်ဆောင်တာကရော”

“ဒါကတော့ တမင်ကြံစည်ပြီးလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးဦး။ အမှတ်မထင်ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပါ။ မြနင်းဆီအရွယ်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဦးခင်မောင်လတ်ဟာ ထောင်ကလွတ်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က ဦးရဲ့အမေဒေါ်မြသွေးလည်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဦးခင်မောင်ထွေးနဲ့မြနင်းဆီတို့ သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေကြတဲ့အချိန်တဲ့။ ဦးခင်မောင်လတ်ဟာ ထောင်ကထွက်လာတော့ ဦးခင်မောင်ထွေးဆီမှာလာပြီး ခိုလှုံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က မြနင်းဆီဟာအရွယ်ရောက်ပြီး ကိုမင်းထိုက်နဲ့ချစ်ကြိုက်နေကြတဲ့အချိန်ပါ။ ဦးခင်မောင်ထွေးက မြနင်းဆီကို ကိုမင်းထိုက်နဲ့သဘောမတူခဲ့ပါဘူး။

“ဦးခင်မောင်လတ်က တူမလေးမြနှင်းဆီကိုတော့ သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် တူမဖက်က ပါပါတယ်။ မြနှင်းဆီကလည်း သူ့ကိုချစ်တဲ့ဘကြီးကို ပြန်ပြီးခင်တွယ်တာပေါ့။ ဘာဘာဆိုတဲ့အခေါ်အဝေါ်ဟာ ဟိုဘဝကတည်းက မြနှင်းဆီက ဦးခင်မောင်လတ်ကိုခေါ်ခဲ့တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပါ။ ဒါ့ကြောင့် စန္ဒီကလည်း ဦးခင်မောင်လတ်ကိုတွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ပဲ ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်မိပါတယ်”

“ဪ...”

“ဦးခင်မောင်ထွေးကွယ်လွန်ပြီဆိုတာကို စန္ဒီမသိစိတ်က သိနေပါတယ်။ တကယ်တော့ ဦးခင်မောင်ထွေးဟာ မြနှင်းဆီကိုမင်းထိုက်နောက်လိုက်ပြေးသွားချိန်မှာ လိုက်ခေါ်ရင်းက မြနှင်းဆီတို့နဲ့အတူ သင်္ဘောမှန်တိုင်းမိပြီးမှောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကွယ်လွန်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒါကိုလည်း ဟောဒီက ကိုမျိုးမြတ်သော်အမေအန်တီဒေါ်ခင်သွယ်ပြောပြလို့ စန္ဒီတို့ သိခဲ့ရပါပြီဦး”

“ဟင်- ဒေါ်ခင်သွယ်က ကျွန်တော်ပခုက္ကူလိုက်လာပြီးမေးတုံးက ဒီအကြောင်းတွေဘာမှမသိဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးဇော်ထူးအောင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ မြနှင်းဆီတို့ကိစ္စဟာ ပြီးပြီပြတ်ပြီဆိုပြီး ဦးဇော်ထူးအောင်ကို ငြင်းခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ သားမျိုးမြတ်သော်ဟာ မောင်မင်းထိုက်ဝင်စားတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ သားကို အကြောင်းပြုပြီး အရှုပ်အရှင်းတွေဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ကျွန်မငြင်းခဲ့တာပါရင်၊ ဒါလောက်ကြီးမားတဲ့ပြဿနာတွေ ကျန်နေရစ်မယ်လို့လည်း ကျွန်မ မထင်လို့ပါ”

“စန္ဒီကတော့ မြနှင်းဆီတို့ ဘယ်လိုကွယ်လွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် မြနှင်းဆီရော၊ ဦးခင်မောင်ထွေးရော လူ့လောကမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ မသိစိတ်က သိနေခဲ့ပါတယ်ဦး။ အဲဒါကြောင့် လူနာကြီးအနေနဲ့ ဦးခင်မောင်လတ်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒါဟာ ဦးခင်မောင်ထွေးမဟုတ်ဖူးဆိုတာကို သိလိုက်တာပါ။ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့လက်ကို ကိုင်လိုက်မိတော့ ပိုပြီးရှင်းသွားပါတယ်ဦး။ ဦးခင်မောင်လတ်ရဲ့ညာဖက်လက်မမှာ လက်ပွားလေးတစ်ခုရှိပါတယ်။ မြနှင်းဆီဘဝကတည်းက ဒါကို သိထားတဲ့အသိဟာ စန္ဒီကို ဦးခင်မောင်လတ်ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း ရှင်းသွားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ...

“ဒါပေမယ့်... စန္ဒီအနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကိုဖွင့်ပြောဖို့ ခက်ခဲ့ရပါတယ် ဦး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတိချွတ်ယွင်းနေတဲ့ ဦးခင်မောင်လတ်ဟာ စန္ဒီကို မြနှင်းဆီအမှတ်နဲ့ဆက်ဆံခဲ့တယ်လေ။ မြနှင်းဆီအမှတ်နဲ့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်စကားတွေဆိုခဲ့ပါတယ်”

စန္ဒီက ကုတင်ဘေးသို့တိုးကပ်သွားကာ ဦးခင်မောင်ထွေးအား တိုးတိတ်ညင်သာစွာအသံပြုလိုက်သည်။

“ဘဘ”

ဘဘဆိုသည်အသုံးအနှုန်းက နှုတ်မှအလိုအလျောက်ထွက် သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စန္ဒီအသံကြောင့် အဘိုးကြီးက မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘဘ”

ဦးခင်မောင်ထွေးသည် စန္ဒီကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘဘ၊ သမီး... သမီးဟာ...”

စန္ဒီသည် သူမကိုယ်သူမ မြနှင်းဆီရဲ့သမီးပါလို့လိမ်ညာပြောရမှာကို နှုတ်မှရုတ်တရက်ထွက်မရပဲဖြစ်နေသည်။

“မြနှင်းဆီ၊ သမီး၊ သမီးလေးပြန်လာပြီ”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... မြနှင်းဆီရဲ့...”

“သမီး၊ သမီး၊ ဘဘသမီးလေးမြနှင်းဆီ၊ သမီးမသေဘူးနော်၊ သမီးပြန်လာတယ်”

စန္ဒီသည် အံ့ဩမှုဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားရလေ၏။ သတိချွတ်ယွင်းနေသော လူနာအဘိုးကြီးသည် စန္ဒီကို မြနှင်းဆီအဖြစ်နှင့် အသိအမှတ်ပြုလက်ခံနေခြင်းပါလား။

စန္ဒီက ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြနှင်းဆီသမီးအဖြစ် လိမ်ညာရကောင်းနိုး၊ အဘိုးကြီးအထင်အမြင်အတိုင်း ငြိမ်နေရကောင်းနိုးဖြင့် အကဲခတ်နေမိလေသည်။

“ဘဘကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဘဘမှားပါတယ်၊ ဘဘကိုခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

“အို...”

ဦးခင်မောင်ထွေးသည် ငိုနေပါပကော။ မျက်ရည်များကျကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေသည့်အဘိုးကြီးကို အသိဉာဏ်မမှန်ကန် တော့သော လူနာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် စန္ဒီနားလည်လိုက်သည်။

“ဘဘ၊ ဘဘ၊ ဘာလို့ငိုရတာလဲဟင်၊ သမီးပြန်လာပြီလေ၊ သမီးမြန်းဆီပြန်လာပါပြီဘဘ၊ သမီးပြန်လာတာကို ဘဘ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“သမီး၊ သမီးလေး”

ဦးခင်မောင်ထွေးက သူ့၏လက်တစ်ဖက်ကို အားတင်းမြှောက်ကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

စန္ဒီသည် ကုတင်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အဘိုးကြီးကို နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့ဘာဘရယ်”

“သမီး၊ သမီးခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ဘဘမငိုပါဘူး၊ သမီး ဘဘကိုခွင့်လွှတ်မှာလားဟင်”

စန္ဒီက ဦးခင်မောင်ထွေးကမ်းပေးသောလက်ကို လှမ်းယူဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်... စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ဦးနှောက်ထဲအထိပင် ထုံကျင်သွားကာ စန္ဒီဦးနှောက်ထဲသို့ အသိအသစ်များ စိမ့်၍ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

စန္ဒီသည် ဦးခင်မောင်ထွေးမျက်နှာကို ဂရုတစိုက်ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဦးခင်မောင်ထွေးက မျက်ရည်တွေတွေ ကျကာ ငိုရှိုက်နေဆဲ...

“ဘဘ၊ ဘဘ၊ ဘဘဟာ...”

“ဘဘကိုခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လားသမီးလေး၊ ဘဘလည်း သေခါနီးပါပြီကွယ်”

“ဪ... ဘဘရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဘဘရယ်”

“ဘဘ... မောင်ဇော်ထူးကိုကြောက်တယ်၊ မောင်ဇော်ထူး ဒါတွေသိသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူ... သူ...”

“တော်ပါတော့ဘဘ၊ ဘဘသိပ်မောနေပါပြီ”

“မောင်ဇော်ထူးကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော်”

“မပြောပါဘူးဘဘရယ်၊ သမီးကတိပေးပါတယ်”

“သာဓု... သာဓုကွယ်... သာဓုပါကွယ်...”

“ဦးခင်မောင်လတ်က မြန်းဆီရဲ့နောက်ကိုလိုက်သွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပြန်မလာတော့တဲ့ သူ့ညီဦးခင်မောင်ထွေးကို သေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ဦးခင်မောင်ထွေးအဖြစ်နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဆက်နေထိုင်ခဲ့တာလို့ ပြောပြပါတယ်။ အမွှာညီအစ်ကိုမို့ ရုပ်ချင်း ကလည်း တူတော့ကာ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဦးခင်မောင်ထွေးကွယ်လွန်တာလည်း သဘောတော်အတိုင်းအထဲပါသွားတာဖြစ်ပြီး သဘောတော်အတိုင်း သေတဲ့လူစာရင်းထဲမှာလည်း ဦးခင်မောင်ထွေးအမည်က မပါခဲ့ဘူးလေ။ သူက ခရီးသည်မဟုတ်ပဲ သဘောတော်ကို လိုက်သွားခဲ့တာကိုး။ အဲဒီလို ဦးခင်မောင်ထွေးသေစာရင်းကပျောက်နေတော့ ဦးခင်မောင်လတ်အဖို့ သူ့ညီအဖြစ် ဟန်မပျက်နေဖို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ အိမ်မှာရှိတဲ့အခိုင်းအစေတွေကိုလည်း အပြောင်းအလဲလုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုပုချိုဟာ အဲဒီနောက်ပိုင်း လေးငါး နှစ်ကြာမှအလုပ်ဝင်လာတဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဦးခင်မောင်လတ်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဦးခင်မောင်ထွေးအဖြစ် ပိပိရိရိနေခဲ့တာကို ဘယ်သူကမှ သံသယမဝင်ခဲ့ပါဘူးဦး”

“အင်း... ဦးကလည်း မေမေဆုံးပြီးနောက်မှာ မြန်မာပြည်ကို တစ်ခေါက်ပဲပြန်လာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခေါက်က ညီမလေး ရဲ့ချစ်သူ မောင်မင်းထိုက်ကို မြင်ဖူးခဲ့တာလေ။ အဲဒီတုန်းက ဦးခင်မောင်လတ် ထောင်က ထွက်မလာသေးဘူးထင်တယ်။ ညီမလေးဆုံး တယ်လို့ကြားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ခြားပြီးမှ ပြန်လာတော့ ဦးခင်မောင်လတ်ကို ဦးခင်မောင်ထွေးလို့ပဲထင်မိတယ်။ ဒီလိုလူစားဝင်နေမယ်လို့လည်း သံသယမှမရှိတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးရယ်၊ တကယ်တော့ ဘာဟာ သွားစရာမရှိ၊ နေစရာမရှိ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့်လို့ လုပ်မိ လုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိတာပါဦး၊ သူ့လုပ်ရပ်သူ စိတ်မလုံခဲ့ဘူး၊ ဦးစင်္ကာပူက ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့လုပ်ရပ်တွေပေါ်သွားမှာစိုးပြီး သိပ်ကြောက်နေရှာတယ်ဦးရယ်”

“ဒါကို ဦးက ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကိုမပြောချင်လို့ ဟန်ဆောင်နေတယ်လို့ထင်ခဲ့မိတယ်လေ”

“ဘာအနေနဲ့ ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကို တကယ်မသိတာပါ၊ အသိဉာဏ်တွေလည်း ချွတ်ယွင်းနေပါပြီ၊ စန္ဒီကို မြန်းဆီလို့ ထင်မှတ်မှားနေတာကိုက သူ့သတိမကောင်းတာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်ဦး၊ ဘာက စန္ဒီကို အဖြစ်မှန်တွေဖွင့်မပြောဖို့တောင်းပန်ရှာတယ်၊ အဲဒါကြောင့် စန္ဒီလည်း ရတနာတွေထားတဲ့နေရာကို စိတ်ထဲမှာပေါ်လာပေမယ့် မပြောခဲ့တာပါ”

“ဖြစ်မှန်ရလေကွယ်၊ ကြုံရသမျှတွေကလည်း အဆန်းတွေချည်းပါလား”

“စန္ဒီလည်း သေခါနီးဘာစိတ်ချမ်းသာအောင် သိသမျှမြို့သိပ်ပြီး ဘာကွယ်လွန်မယ့်အချိန်ကိုပဲစောင့်နေတာပါ၊ စန္ဒီကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါဦး၊ ဘာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့အခါမှာလည်း ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဦးခင်မောင် တွေးနဲ့မြန်းဆီ၊ ကိုမင်းထိုက်တို့ကိုပါ ရည်စူးပြီး အမျှအတန်းဝေပေးပါလို့ စန္ဒီတောင်းဆိုပါရစေဦးရယ်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ညီမလေးရယ်၊ တကယ်တော့... ညီမလေးဟာ အရင်ဘဝကလိုပဲ စိတ်ထားကောင်းမွန်လို့သာ မဖြစ်သင့် တာတွေမဖြစ်ရအောင် အရာရာကိုမြို့သိပ်ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အသက်ငယ်သေးပေမယ့် သိတတ်လိမ္မာတဲ့မင်းကို ဦးက ချီးကျူးပါ တယ်စန္ဒီစံ၊ ရတနာတွေကိုလည်း တွေ့ရပြီ၊ ရတနာတွေရတာလည်း မင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ၊ အစစအရာရာကို ဦးခွင့်လွှတ်လိုက် ပါပြီကွယ်”

(J)

ဦးဇော်ထူးအောင်က စားပွဲပေါ်မှရတနာပစ္စည်းများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒါတွေက ညီမလေးဝတ်နေကျ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ဦးမှတ်မိတယ် စန္ဒီ”

စိန်နားကပ်၊ ကျောက်စိမ်းလော့ကက်သီးပါ ရွှေလည်ဆွဲ၊ မောင်နံ့ရနစ်ဖော်လက်ကောက်များ၊ ပတ္တမြားလက်စွပ်တို့ကို ရွေးထုတ် ပြုရင်း ဦးဇော်ထူးအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ ပန်းချီကားထဲမှာ ညီမလေးမြန်းဆီဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေပဲလေ၊ ပန်းချီကားနဲ့တိုက်ကြည့်ပါဦး”
အားလုံး၏အကြည့်များက မြန်းဆီပန်းချီကားကြီးဆီရောက်သွားကြလေသည်။

“အို... ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဒါလေးတွေကို ဝတ်ကြည့်ပါဦးစန္ဒီ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ မင်းရဲ့ အရင်ဘဝက ပိုင်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေပါလေ”

“အို... စန္ဒီမဝတ်ပါရစေနဲ့”

“ညီမလေးရယ် ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကိုပြန်ရတာဟာ ညီမလေးရဲ့အစွမ်းအစကြောင့်ပါကွယ်၊ ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ညီမလေးကို ပန်းချီကားထဲကအတိုင်းမြင်ချင်လို့ ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါကွဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်စန္ဒီရယ်၊ ဝတ်လိုက်ပါ”

စန္ဒီက လက်ဝတ်ရတနာများကို ယူ၍ဝတ်ဆင်လိုက်ရသည်။ သီသီသွယ်က ကူညီတပ်ဆင်ပေး၍ အပြည့်အစုံဝတ်စားပြီးသည် အခါတွင်တော့ စန္ဒီ၏အသွင်အပြင်သည် ပန်းချီကားထဲမှမြန်းဆီနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူညီသွားလေတော့၏။

“ဪ... ညီမလေး၊ ညီမလေးမြန်းဆီ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က စန္ဒီပန်းနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း တုန်ယင်သောအသံကြီးဖြင့်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေဟာ ညီမလေးရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ညီမလေးယူလိုက်တော့ နော်...”

“ဟင့်အင်း... မယူချင်ဘူး၊ စန္ဒီပစ္စည်းမှမဟုတ်ပဲ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲကွယ်၊ အခုဘဝစန္ဒီဟာ အရင်ဘဝက မြန်းဆီဆိုတာ ရှင်းသွားပြီပဲ၊ ယူရမယ်၊ ဒါတွေကို အပိုင်ယူ ရမယ်စန္ဒီ”

“အို... မယူပါရစေနဲ့ဦးရယ်၊ ဒါလောက်အဖိုးတန်တာကြီးတွေ ကို စန္ဒီမယူပါရစေနဲ့”

“တကယ်တော့... ဟောဒီရတနာအားလုံးဟာ တို့မောင်နှမ တစ်ဝက်စီဆိုင်တာလေ”

“ဦးရယ်... စန္ဒီဟာ တစ်ချိန်ကမြန်းဆီဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဘဝခြားသွားပြီလေ၊ တရားဥပဒေအရ ဘာမှမဆိုင်တော့ပါဘူး”

“ကိုကိုက ဥပဒေနဲ့စကားပြောနေတာမဟုတ်ဖူးကွဲ့၊ မောင်နှမဆိုတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ပြောနေတာပါကွယ်”

“အို...”

“ဦးအနေနဲ့ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဦးတို့မိသားစုဘဝကို ပြန်လည်တည်ဆောက်လို့ ရပါပြီကွယ်၊ စန္ဒီကို ဦးညီမမြန်းဆီဝင်စား တယ်ဆိုတာ ဦးက အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်...”

ဦးဇော်ထူးအောင်က စကားကိုမဆက်သေးပဲ ခေတ္တဆိုင်းထားလိုက်ပြီးမှ...

“ဦးအနေနဲ့ မျိုးမြတ်သော်နဲ့ စန္ဒီတို့ မေတ္တာမျှနေကြပြီလို့ထင်မိတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

စန္ဒီနှင့်မျိုးမြတ်သော်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ်ခေါင်းညိတ်လိုက်ရမလားစန္ဒီ”

မျိုးမြတ်သော်က မေးလိုက်သည်အခါ စန္ဒီက မျက်နှာနီမြန်းပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

“အို... သွားပါ”

ဦးဇော်ထူးအောင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အရင်ဘဝလို ကြေကွဲစရာအဖြစ်မျိုးနဲ့မတိုးစေချင်ဘူးကွယ်၊ ဒါ့ကြောင့်... ဦးက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားကိုမပြန်ခင်မှာ ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့မယ်”

အားလုံးက ဦးဇော်ထူးအောင်စကားကို ငြိမ်၍နားထောင်နေကြသည်။

“ဟောဒီအိမ်ကြီးကို မောင်မျိုးမြတ်သော်နဲ့စန္ဒီစံတို့လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါ နေဖို့အတွက် လက်ဖွဲ့ခဲ့မယ်ကွယ်”

“ဟာ...”

သီသီသွယ်က လွှတ်ကနဲအော်လိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးလိုက်လေသည်။

“အိုကွယ်... သီသီကလည်း၊ ဘာလို့လက်ခုပ်တီးတာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒီအိမ်ကြီးကိုရမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာလို့ပါစန္ဒီ”

“အို... တို့နဲ့ ကိုမျိုး မင်္ဂလာဆောင်မယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလို့လဲ၊ တို့က... သူ့ကို အဖြေတောင်မပေးရသေးဘူး”

“ဟယ်... တကယ်လား”

“အဖြေကို အခုပဲ ပေးလိုက်ပါတော့စန္ဒီရယ်”

မျိုးမြတ်သော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အို... သွားပါ”

“အဖြေပေးစရာလိုသေးလို့လား ညီမလေးရယ်၊ မျိုးမြတ်သော်ဟာလည်း မောင်မင်းထိုက်ဝင်စားသူ၊ စန္ဒီကလည်း မြန်းဆီ ဝင်စားသူဆိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ အရင်ဘဝကတည်းက ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီးသားပဲလေ၊ အခုဘဝမှာ ဆက်ပြီးချစ်ကြရုံပဲမဟုတ် လားကွဲ့”

ဦးဇော်ထူးအောင်က အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ် မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီတို့ရဲ့အချစ်ကို အသိဆုံးလူကတော့ မေမေပါပဲ။ အသက်ရှင်ရက်ရှိနေတဲ့လူတွေ ထဲမှာ အန်တီထက် သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြောင်းသိတဲ့လူ မရှိတော့ပါဘူး။ မောင်မင်းထိုက်နဲ့မြန်းဆီဟာ စံပြချစ်သူဇနီးမောင်နှံ ပါကွယ်။ အရင်ဘဝကရေစက်အတိုင်း ဒီဘဝမှာ ဆက်ပြီးလျှောက်ကြရုံပဲပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ခင်သွယ်ကလည်း အားပါးတရဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

အရှက်သည်းနေသောစန္ဒီ၏ဦးခေါင်းကတော့ ငုံ့နေရာမှ မော်မလာပါလေတော့။

“တကယ်တော့... မျိုးမြတ်သော်နဲ့စန္ဒီစံဆိုတာဟာ အရင်ဘဝက မဆုံးခဲ့တဲ့ခရီးကိုဆက်ဖို့ တမလွန်ကပြန်လာကြတဲ့ မောင်မင်း ထိုက်နဲ့ မြန်းဆီပါလေ...”

+ + + + +

နွေတမာန်

၁၂-၃-၂၀၀၈

၉-၈-၂၀၀၈